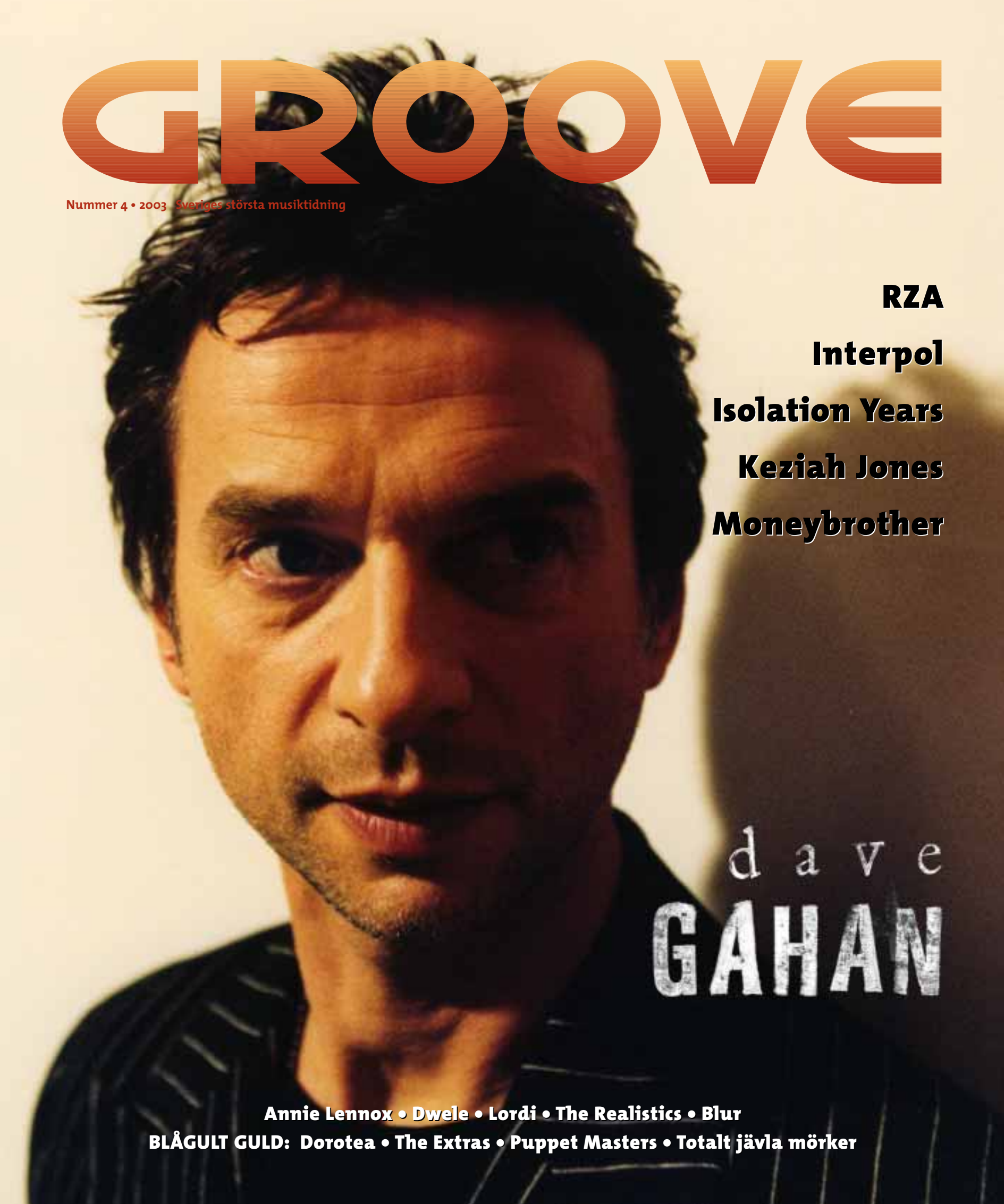

GROOVE

Nummer 4 • 2003 Sveriges största musiktidning

RZA

Interpol

Isolation Years

Keziah Jones

Moneybrother

dave
GAHAN

Annie Lennox • Dwele • Lordi • The Realistics • Blur

BLÅGULT GULD: Dorotea • The Extras • Puppet Masters • Totalt jävla mörker

Lordi	sidan 5
Fyra frågor till Blur	sidan 5
Morrissey my love	sidan 5
Annie Lennox	sidan 6
Dwele	sidan 6
Rockstad Brooklyn	sidan 6
Moneybrother	sidan 7
Ett subjektivt alfabet	sidan 7
RZA	sidan 8
Blågult guld	sidan 10
Interpol	sidan 12
Dave Gahan	sidan 14
Keziah Jones	sidan 16
Isolation Years	sidan 19

Mediarecensioner	sidan 20
Albumrecensioner	sidan 22
Demorecensioner	sidan 24
Vinylrecensioner	sidan 26

Ledare

Det är på nätet det händer – också

Det känns verkligen bra att vi på Groove hittat nya vägar att vårda våra mest trogna läsare, prenumeranterna. För vi har funderat ett bra tag nu vad vi kan erbjuda dem, utöver en intressant tidning. Och i framtiden tror jag att fler kommer att inse fördelen med att få Groove hem i brevlådan nio gånger per år även om man kan plocka upp den gratis på stan – lyssna bara på detta erbjudande:

Redan från vecka 19 kan man på vår hemsida www.groove.st delta i utlottningen av biljetter till Hultsfreds-, Stockholm Calling- och Arvikafestivalen och dessutom den ambulerande Kalasturnéns alla stopp. Detta gäller alltså bara prenumeranter, men det går fortfarande

de att hinna vinna om man i maj betalar in 200:- till Grooves postgirokonto 226894-4. Lycka till.

I höst kommer vi dessutom med stor sannolikhet att skicka med en gratis bland-CD med varje nytt nummer till våra prenumeranter innehållandes redaktionens favoritlåtar. Inget revolutionerande men ack så trevligt som grädde på moset.

Detta är bara några förändringar vi funderar på. I samband med det vill jag tacka flertalet läsare för diverse förslag och dessutom uppmärksamhet att maila in fler åsikter och funderingar.

Gary Andersson
chefred@groove.st

Brev

Åsikter? Skriv till
info@groove.st

Les Claypool

Hej! Nu har jag letat och letat på nätet men inte hittat vad jag söker, så jag tänkte fråga er på Groove som verkar ha koll på det mesta. Är det sant att Les Claypool är professor i bas? Jag hörde detta i en radiointervju med nåt band (undrar om det inte var LOK...) för ganska länge sedan och har gått och funderat på om det kan stämma. Han är ju en ruskigt bra basspelare... men professor? Skulle bli jätteglad om jag antligen kan få detta utrett!

MVH Marie

Denna intressanta fråga kastar härmed ut till Grooveläsare överallt.

Mvh/redaktionen

Hej Moa,

En kommentar till din krönika i groove nr 2/03. Du ifrågasätter riktigheten i att lejonmanar och ekonombrudar dansar till Sex Pistols. OK – från början var det musik som bara arbetarklassen lyssnade på. Men vad spelar det för roll nu? Menar du på fullt allvar att ens klädstil eller ens föräldrars årsinkomst ska styra vad man 'får' lyssna på för musik, vad som är lämpligt? Finns det på motsvarande sätt musik som inte är lämplig för arbetarklassen, som de bör låta bli? Känns det inte överhuvudtaget som ett väldigt omoget och ointressant resonemang, det här 'äh nej nu lyssnar dom på den musiken, dom är ju inte alls lternativa/punk/hiphop egentligen'. Jag är förvånad att du som musikjournalist och därmed (förutsätter jag) musikälskare orkar bry dig om sådant här. Är inte det intressanta att människor lyssnar på

och dansar till bra musik? Och framför allt undrar jag: vad föreslår du att man gör åt det? Likaså 'problemet' att modet hämtar inspiration från 'fel' (enligt dig) subkulturer, vad ska man göra åt det? Är det inte i grunden något positivt att modeskaparna gör vad de vill, att saker och ting får nya användningsområden och därmed sprids? Att punksymboler (musik, kläder) görs 'ofarliga' gör ju att nya saker kommer fram, som Chicks on Speed. Stillestånd kan aldrig vara bra. Och att folk lyssnar på bra musik kan aldrig vara dåligt, oavsett vad ens kläder kostar eller vilken frisyr man har. Håller du inte med?

vänliga hälsningar karin, lund

Hej Karin,
Jag tycker inte att man ska förbjuda överklassen att lyssna på någon form av musik och jag har inget förslag på vad man kan

göra åt 'problemet'. Jag tycker inte heller att det är ens föräldrars årsinkomst som styr vilken musik man bör lyssna på, utan ens värderingar. Min krönika var en kritisk iakttagelse som ville visa på det absurda i att brattiga ungdomar lyssnar på Sex Pistols och bär palestinasjalar medan de röstar på moderaterna. Det är absurt. På samma sätt som det skulle vara absurt om jag gick runt med ett anarkisttecken/ hammaren och skäraren/ett moderat-m eller något annat som jag inte kan stå för. Jag skrälar heller inte med i texter som innehåller värderingar jag inte har. Tycker du inte att det vore knäppt om jag lyssnade på vegan-hardcore samtidigt som jag åt hamburgare? Om man ska hårdra det kan man jämföra det med att Malmö Nation skulle spela Internationelen på en av sina fester. Även om de hade tyckt att det var en sjyst låt hade intrycket blivit att de ville ironisera över vänsterns värderingar. Jag tycker att du undervärderar musikens makt att påverka politiskt.

Mvh/Moa Eriksson

Lucifer!

Höll på att glömma av det... i den encyklopediska spalten i Groove var det ju nån av er som ville ha exempel på icke-hårdrock med ordet 'Lucifer' i titeln. Kan komma på två exempel:

Miss Lucifer med Primal Scream, fast det kanske var för uppenbart.

Don't shake me, Lucifer med Roky Erickson. Han platsar inte heller i det facket, tycker jag – och låten i sig är mer nån slags hederlig rock 'n'roll.

mvh, Jörgen

VINN! på
www.groove.st

Vi har skivor med:

**The Clash, Fireside,
Raveonettes, Super-
heroes, Cardigans,
Audio Bullys**

Tävlingssidans tekniska
problem är nu lösta.

Omslag
Dave Gahan av Mattias Elgemark

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

Telefon 031-833 855

Elpost info@groove.st

<http://www.groove.st>

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Andersson, chefred@groove.st

Mediaredaktör
Dan Andersson, da@groove.st

Layout
Henrik Strömberg, hs@groove.st

Redigering
Gary Andersson, Henrik Strömberg

Annonser
Per Lundberg G.B., annons@groove.st,
0706-44 13 79

Distribution
Karin Stenmar, distribution@groove.st

Web
Ann-Sofie Henricson, ash@groove.st

Praktikanter
Anna-Mia Brolund, Daniel Axelsson

För icke beställt material ansvaras ej.

Tryckt på miljömärkt papper.

Tryck Adargo Press AB

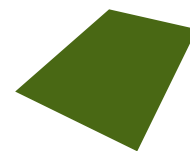
ISSN 1401-7091

Groovearbetare

Kristofer Ahlström	Torbjörn Hallgren
Mats Almegård	Annica Henriksson
Dan Andersson	Robert Lagerström
Gary Andersson	Per Lundberg G.B.
Mikael Barani	Björn Magnusson
Therese Bohman	Thomas Nilson
Jonas Elgemark	Christel Nordin
Mattias Elgemark	Johanna Paulsson
Andreas Eriksson	Erik Rosén
Fredrik Eriksson	Daniel Severinsson
Moa Eriksson	Magnus Sjöberg
Johannes Giotas	Mathias Skeppstedt
Mikael Göthage	Henrik Strömberg

Groove görs i samarbete med:

Bostream

GROUND CONTROL

Led Zeppelin
How The West Was Won.
Release 26/5.
3-cd **239:-**

Led Zeppelin
Med bl.a. livematerial.
Release 26/5.
Dubbel-dvd **445:-**

Du hittar dem på Åhléns skivavdelning.
Välkommen in!

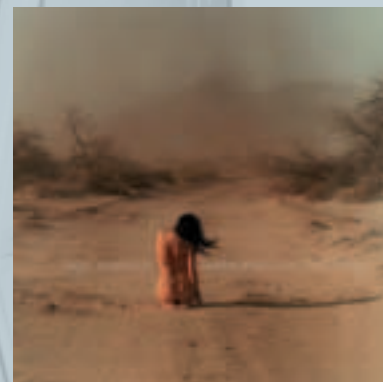
JUKEBOX MAJ

PLACEBO *Sleeping With Ghosts*
Bandets bästa album hittills.
Med Tracks-hiten *The Bitter End*
Bandet kommer och spelar på Stockholm Calling
festivalen 31/5 med Zwan och Cardigans m.fl.

CALEXICO *Feast Of Wire*
Kritikerrosad "americana". Vem kan motså
låtar som *Quattro* eller skruvade *Not Even*
Stevie Nicks?
Ny singel "Alone Again, Or" med gästsång
av Nicolai Dunger.

BEN HARPER *Diamonds On The Inside*
Ben Harper har potential att bli en manlig
Norah Jones med sina Influenser ifrån
Marvin Gaye, Jimi Hendrix och Bob Marley.
Upptäck nu!

CLAUDE CHALLE presents...
The New Oriental from R.E.G. Project.
Barer, caféer, klubbar och restauranger -
"the cutting edge of today's nightlife".
Så väljer Claude Challe (Buddha Bar,
Nirvana Lounge) att beskriva Beirut,
Libanon.
Trion R.E.G. presenterar en autentisk fusion
mellan öst och väst. Puritaner och klubbkids
är förenade. För dig som gillade Buddha Bar
och Nirvana Lounge.

SUPERHEROES *Superheroes*
Danmarks nu intressantaste band. Innehåller
Bonus CD med 9 b-sidor, livespår m.m.

TURIN BRAKES *Ether Song*
Stark akustisk rock på bandets 2:a album.

Virgin www.virgin.se

Denna kupong berättigar till **10% rabatt** på de annonserade albumen i angivna butiker. Tag med kupongen eller sidan, eller varför inte hela tidningen till din sjsyssta skivnasare.

SKIVFÖNSTRET
STOCKHOLM

SKIVHUGGET
www.skivhugget.se

NAJZ **PRAJZ**
OSERIO

SKIVBORSEN
VÄSTERÅS

TRAPEZ RECORDS
ÅREDALE

SKIVHÖRNAN
ÖRTENRUND

CD
ÖRTENRUND

FOLK & ROCK
ÖRTENRUND

Inte skära, bara rispa

Efter lite strul får jag äntligen prata med Lordi. Han berättar att han precis varit i Stockholm och att han åker dit ungefär en gång i månaden. Lordi berättar att han är Kiss-samlare och han den här resan kommit över några Mego dolls, som lättast kan beskrivas som Barbiedockor i form av Paul Stanley och Peter Criss.

– Jag har samlat på Kiss-saker så länge jag kan minnas, säger Lordi från sin Helsingforslägenhet. Det är mycket lättare att få tag på saker i Sverige än här hemma. Den mest värdefulla samlargrejen jag har är Kiss-flipperspelet, det första.

Lordi är sångare i bandet med samma namn. De låter som åttiotalets Alice Cooper, Accept, WASP, Twisted Sister och Kiss och ser nästan ut på samma sätt. Mycket smink och monsterdräkter. Lordi berättar att när han bildade bandet för cirka tio år sedan uppe i Rovaniemi så bestämde han sig tidigt för hur det skulle se ut på scen. Därför var det också svårt att från början att hitta spelställen som kunde ta ett sånt band.

– Det finns inte så många ställen i Finland som har kapaciteten att ta ett band som kräver lite extra. Vi är ju en hel show med bomber, granater och hela skiten.

Var det inte svårt att hitta medlemmar som ville se ut som monster?

– Nej, det var skitlätt. Alla som är med i Lordi är även med i Kiss fanclub så det var inga problem, skrattar han.

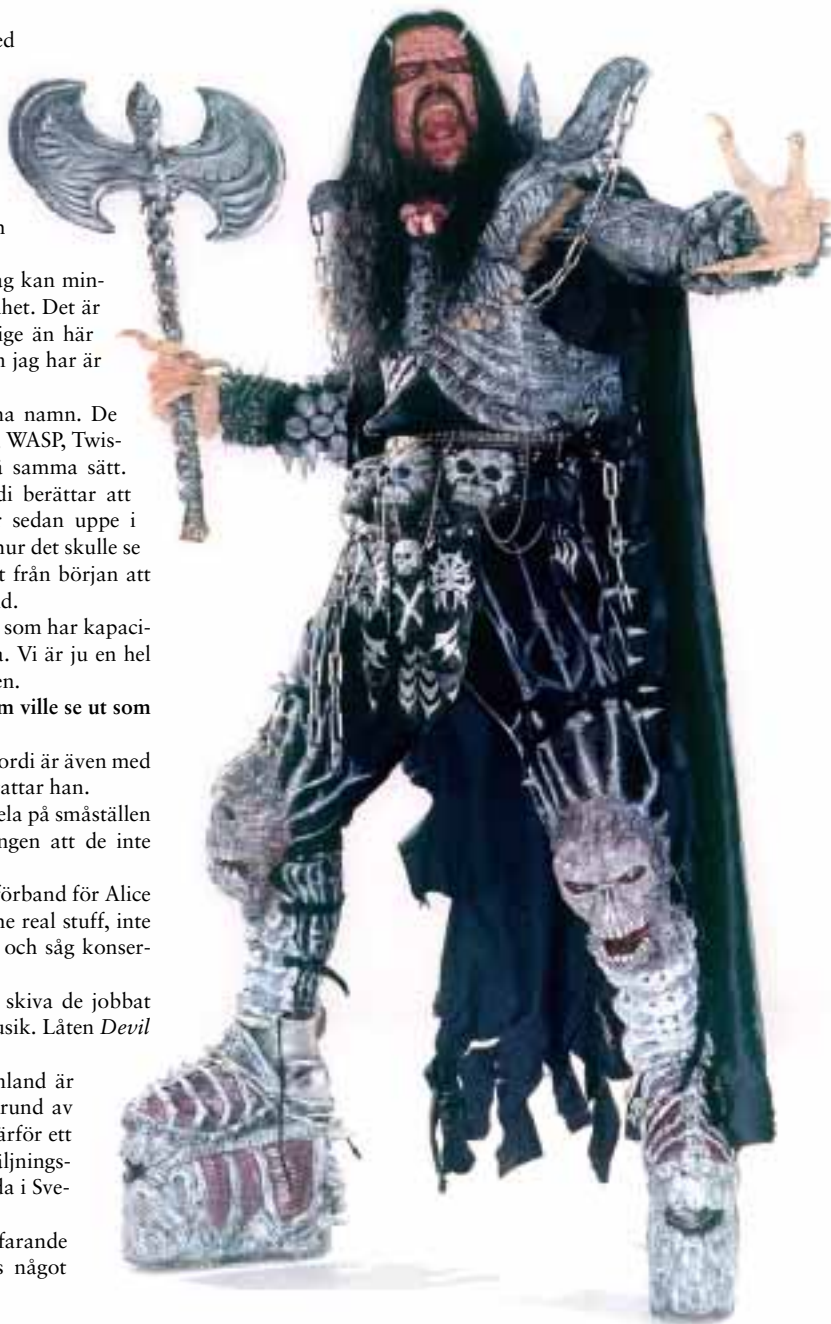
De har konsekvent tackat nej till att spela på småställen som pizzerior och pubar. Med motiveringen att de inte skulle komma till sin rätt.

– Vi tackade till och med nej till att spela förband för Alice Cooper i höstas. Folk var där för att se the real stuff, inte något fattigmans-Alice-förband. Jag gick och såg konserter istället.

I april släpper bandet *Get Heavy*, en skiva de jobbat hårt med. Lordi har skrivit all text och musik. Låten *Devil is a Loser* var med på första demon.

Lordi berättar att musikklimatet i Finland är gynnsamt och demokratiskt mycket på grund av att radion spelar all sorts musik. Det är därför ett death metal-band kan komma in på försäljningslistans topp tio, det skulle nog aldrig hända i Sverige, menar han.

– Det som saknas är spelställen. Vi är fortfarande inte stora nog för en ishall, det behövs något däremellan.

Morrissey my love

När jag först flyttade hemifrån bodde jag inneboende hos ett medelålders alkoholistpar. Eller rättare sagt hyrde jag en lägenhet i deras hus. Jag kände inte någon i hela Lund men tyckte att det var så obehagligt att vara hemma att jag gick ut flera kvällar i veckan. När jag var hemma var jag tvungen att spela jättehög musik för att slippa höra alkoholistparet bråka. Musiken var det som gjorde att jag över huvudtaget stod ut med att bo där. När jag satte på Morrissey på högsta volym var det som att stå inne i en bubbla där inget kunde hända mig. Känslan av att inte vara ensam går närmast att beskriva som religiös. Morrissey var ju där hemma hos mig hela tiden.

En dag när jag kom hem från en föreläsning stod alkoholistmannen naken inne i min lägenhet. Jag insåg att Morrissey inte kunde hjälpa

mig i det fallet så jag flyttade. Men det var inte sista gången Moz fick mig att stå ut med jobbiga situationer. När mitt livs kärlek dumpade mig (jag fick tillbaks honom en månad senare, men det kunde jag ju inte veta då) gjorde jag inget annat än låg på sängen, grät och lyssnade på Morrissey. Visst var det bra med tröstande vänner och mamma men jag tror att den som hjälpte mig mest var Morrissey. Hans musik fick mig att känna mig starkare och tuffare. När jag lyssnade på *Suedehead* dagdrömde jag om att sjunga den på en klubb. Jag skulle titta på mitt ex hela tiden och sjunga: 'Why do you come here when you know it makes things hard for me?'. För visst skickade han silly notes, kom och gick som han ville och ringde mig... men ville inte ha något förhållande.

När jag träffade Håkan Hellström i höstas berättade han om sitt förhållande till Morrissey: 'När man gick till skolan och väntade på bussen brukade jag ha honom i hörlurarna och då kändes det som att sätta på sig en syrgasmask'. Jag vet att varken Håkan eller jag är ensamma om att ha det här förhållandet till Morrissey. Få musiker har en så hängiven fanskara. Men på något sätt lyckas han få alla att känna att han sjunger om just dem. Jag hittade en dikt skriven på den tiden jag var en liten miserabel popflicka. Den får symbolisera det som Moz betytt och fortfarande betyder för mig.

'Höstlöven faller patetiskt till marken
En klichéårstid skapad för dystra ungdomar på kafé

Existentiell ångest, te ensam på stans inrök-taste fik, tjock tröja men fryser ändå

fyra frågor till...

...Dave Rowntree som vid sidan om att vara trummis i **Blur** driver ett företag som gör datoranimationer. Efter att gitarristen Graham Coxon hoppat av har Blur funnit styrkan som trio och knåpat ihop sin sjunde fullängdare *Think Tank*.

Hur har avhoppet påverkat bandet?

– Det var naturligtvis ett hårt slag när han hoppade av. Ett tag funderade vi på om vi över huvudtaget skulle fortsätta. Vi visste inte om vi skulle kunna låta som Blur utan honom eftersom hans gitarrspel var en stor del av soundet. Men vi bestämde oss för att gå in i studion och se vad som hände och upptäckte att det fungerade.

Ni har plockat in en andalusisk strängorkes-ter på ett av spåren. Hur kommer det sig?

– Vi spelade in låten i Marocko och det verkade dumt att inte jobba med de lokala musikerna. Skivan hade redan något arabiskt över sig och vi ville ha något slags äventyr. När vi blev föreslagna att åka till Marocko så verkade det passa bra.

Varför valde ni titeln *Think Tank*?

– Den är tänkt att vara tankeväckande snarare än beskrivande. Det är en fras som framkallar känslorna och stämningarna på albumet utan att vara för bokstavig.

Den känns ännu mer experimentell än era tidigare plattor.

– Du kanske har rätt, men för mig känns alla våra skivor ganska experimentella. Ju längre tillbaka man går desto mer mainstream har skivorna blivit och därför känns dom inte längre experimentella. Men *Parklife* var rätt experimentell på sin tid.

Johanna Paulsson

De multnande löven i alla färger som träden spytt ut över parken

Söta popflickor pussar söta poppojkar och den här stan är som gjord för romantiska par
Jag börjar bli för vuxen för att få tycka synd om mig själv men gör det i alla fall

Morrissey, my love
Jag älskar ingen alls
Jag älskar ingen alls
Längtar så det värker!

Moa Eriksson
moa@groove.st

Annie Lennox

Egentligen var det hela väldigt absurt. Jag skulle se Annie Lennox uppe i Harlem på 125:e gatan, på the Apollo, den världsberömda teatern där James Brown spelade in världens bästa live-album, där Malcolm X predikade, där, ja alla som var nåt spelade. Redan när jag blev av tunnelbanan som enda vit visste alla varför jag var där och jag blev snabbt erbjuden pengar av svartabörshajarna för min biljett. Ju närmare jag kom desto högre blev priserna och när jag hade en gata kvar till teatern var de uppe i 5 000 spänn för mina två biljetter. Och jag som trodde Annie Lennox var bortglömd.

– Det mesta av mitt vuxna liv har jag tillbringat som en singer/songwriter turnerandes världen runt. När jag hade den stora lyckan att bli mamma insåg jag att den här livsstilen inte

Lennox/Martin

gick att uppehålla, så jag valde att koncentrera mig mer på min familj. Men nu finner jag mig själv i en del av mitt liv där jag kan skapa hur och när jag vill, och jag känner därför att jag vill bli omdefinierad som en samtida artist. Det vill säga, jag behöver uttrycka mig genom musik igen, säger Annie om sin situation.

Tyvärr fick vi inte höra mycket från Annies nya skiva *Bare* vid Apollokonserten, vi fick istället ett best of-set som var väldigt troget originalversionerna. Och kanske var det därför det inte riktigt hettade till förrän Annie satte sig ensam vid pianot och gav oss en avskalad och naken version av Eurythmics klassiker *Here Comes the Rain Again*.

Mathias Skeppstedt

Dwele

text: Gary Andersson

En ny soulstjärna är på väg att tändas, alla som hör plattan *Subject* måste hålla med om det. Det är min övertygelse. Artisten som nedan presenterar sig för Sverige heter Dwele och är debutant, men ingen duvunge för det. Han har hållit på med musik i hela sitt liv.

– Jag är född och uppvuxen i Detroit och jag spelar alla instrument jag kommer över! Pianot är *mitt* instrument men just nu lär jag mig gitarr.

På *Subject* spelar han sålunda allt själv. Precis som andra soulfunkigt egensinniga stjärnor. Enstörigt har han smugit sig iväg till studion med olika vibbar beroende på om han varit på klubb och är uppe i varv eller om han umgåtts med någon tjej och vill fortsätta mysa.

Hans sexiga men ändå tillbakalutade kärlekslåtar är alla skrivna på klaviatur och den enda hjälp han fått på plattan är från olika producenter som kommit in och finslipat lite på vissa spår så att de ska kunna funka i radio.

– Det jag inte fick med så mycket på *Subject* är blås, det skulle jag vilja göra nästa gång istället.

Kommer du att utgöra hela blåssektionen då?

– Ja, jag kommer att ta hand om allt då också.

Musiken som förut utgjorde en hobby har varit hans liv sedan år 2000 då han blev signad av ett skivbolag. Samma vecka blev han befordrad på det försäkringsbolag han jobbade på. Men

Gör allt rätt själv

han fick inte hybris och sade upp sig med en gång.

– Jag var i alla fall tvungen att vänta tills löneökningen kickade in...

Arbetet sedan dess har gått upp och ned i den osäkra (skivbolags-)världen men nu när plattan slutligen ska släppas är han bara nyfiken på hur folk reagerar, och hans arbetssätt om än något omständligt är det enda som känns naturligt.

– Jag tar god tid på mig, då känns det inte som ett jobb – jag bara gör musik

istället. Plattan har tagit tre år att färdigställa men det är så jag jobbar. Tricket är att ha folk runt sig som säger till en när låtarna slutligen är färdiga, haha!

En massa låtar blev över från sessionerna, bland annat flera gjorda tillsammans med kompisarna i Slum Village, så Dwele tänker redan till viss del på framtiden bortom *Subject*. Det gör jag också. Men den närmaste framtiden (läs våren) tillhör Dwele och *Subject*. Så är det bara.

Rockstad Brooklyn

Enligt flera tidningar så är nu Brooklyn den nya heta 'rockstaden'. Journalister från England är överallt och letar klubbar och nya band som de vill ensamma om att känna till. Boendes i Brooklyn själv, måste jag säga att jag är lite konfunderad över vad det är som händer.

Brooklyn har alltid varit en rockstad, men om det är mer som händer här än i Manhattan, Minneapolis eller Athens vet i tusan. Skillnaden är väl bara att alla de ultrahippa banden från Lower East Side har sina replokaler här på andra sidan Hudson River på grund av att hyrorna är billigare och att inspelningsstudior har börjat ploppa upp av samma anledning. Sen finns det ju i och för sig en hel del band som bor i Brooklyn och kallar det sitt hem: Yeah Yeah Yeahs, i stort sett alla 'bra' rappare, Biohazard, Foetus, Firewater (före detta Cop Shoot

Cop) och, nyligen upptäckte jag att hjärnan bakom Swans, M Gira, bor på min gata.

Vad som annars är den största skillnaden mot förra året är att det nu finns 100% fler rockklubbar för band att spela på i Brooklyn. Och i 99 av 100 fall så ligger de inom en to gators radie i Williamsburg, eller som det också numera kallas 'lilla East Side'. Vad detta har medfört är att mellanbanden, det vill säga de som är för stora för 200-personers-klubbarna och för små för 3 000-personers-hallarna nu spelar i både Brooklyn och på Manhattan. Och det ironiska med detta är att eftersom klubbarna i Manhattan oftast ligger på östsidan och helst söderut så spelar därför banden först på Manhattan och sen över bron tio minuter därifrån i Brooklyn dagen efter. Och säljer ut båda bör tilläggs, för nu har Brooklynborna en

annan anledning att undvika att åka till Manhattan och tvärtom. Men det medför också att totala musikinördar, som jag själv, nu har en chans att se de flesta av mina favoritband två gånger i rad utan att betala mycket mer i respengar än en tunnelbanebiljett. Ibland spelar de till och med två-tre kvällar på Manhattan och sen två-tre kvällar i Brooklyn. Eller till och med som David Bowie gjorde i somras, han spelade en konsert i varje del av New York med början i Bronx, sen Queens, Brooklyn, Staten Island och till slut Manhattan. Och han sa att det bästa med hela den 'turnén' var att han kunde åka rollerblades till alla spelningarna.

Det enda som är helt säkert dock är att Queens aldrig kommer att bli någon rockstad, Queens är helt enkelt för tråkigt. I och för sig kommer flera rocklegender därifrån; Ramones, Johnny

Thunders och Run-DMC, men de hade en desperat längtan att komma därifrån. Brooklyn-bor lämnar aldrig Brooklyn. Eller som en kompis till mig sa när jag frågade om Queens: 'Kollar du på Seinfeld?' 'Ja', sa jag. 'Georges föräldrar kommer från Queens. Det är allt du behöver veta'.

Mathias Skeppstedt
mas@groove.st

Moneybrother

text: Daniel Axelsson
bild: Johannes Giotas

Blood Panic är en av de största svenska debutalbumen någonsin. Med känsla, stil och starka uttryck får den blodet att rusa.

Med blodet rusande

När Anders Wendin gick på mellanstadiet hemma i Ludvika tog en av klasskompisarna med sig en elgitarr till musiklektionen. Alla i klassen ställde sig på led för att få hålla i den där gitarren. När det blev Anders tur höll han på att svimma när han stod där med det magiska instrumentet i sina händer. Så viktig och stor var musiken.

Ungefär lika omtumlande är det att lyssna på Anders Wendins debutalbum som soloartisten Moneybrother. En skiva fylld av blås, call-and-response-körer, stråkar, soul och rock. Där har vi den. *Blood Panic*. Titeln är en slags blandning av panikångest och 'blood rush'.

– Jag ville ha en titel som gav en känsla av att man suttit i fängelse i hela sitt liv och sedan plötsligt blivit utsläppt. Att alla möjligheter är öppna och att alla intryck kommer från noll till hundra på en sekund, säger Anders Wendin.

Det är årets hittills varmaste dag. Anders Wendins små, blå ögon kisar mot solljuset när han tittar ut över Grönsakstorget i Göteborg. – Det viktigaste är känslan. Att det finns någon slags själ i det. Jag ville att skivan skulle bli maffig. Att det inte hålls tillbaka något. Att det är hundra procents utlevelse.

Efter uppväxten i Ludvika drog Anders Wendin till Stockholm och bildade skapungängat Monster. Som underhållande liveakt kuskade de land

och rike runt, men efter den oförskämt starka plattan *Gone Gone Gone/A Bash Dem* från 1999 upplöstes bandet med en avskedsspelning på Hultsfredsfestivalen följande år.

– Vi låg ju i leran och slogs, säger Anders Wendin och tänker tillbaka på bandets splittring. Det var en extrem situation. Det handlade om psykiska sjukdomar på något sätt. Några stycken i Monster pratar fortfarande inte med varandra. Några är nog lite rädda för varandra till och med.

Att göra musik som Moneybrother är en stor frihet menar han. Att helt kunna bestämma själv hur han vill ha det. På skivan har Anders Wendin använt sig av den stomme musiker som backar upp honom live och som går under namnet The Panthers. Men han har även plockat in en del gäster. Tillsammans med producenten Jari Haapalainen försökte han resonera sig fram till vilka som kunde tänkas lyfta låtarna. Det blev folk från både Esbjörn Svenssons Trio och Soundtrack of Our Lives. Det mest framträdande gästspelet står dock r'n'b-sångerskan Sarah Dawn Finer för. Hon gör duetten *Positive Vibrations* till en riktig rysare.

– Det är många duktiga musiker på skivan, men väldigt få som kan göra en sån insats, säger Moneybrother nöjt, och en smula dalmål bryter in i hans lite heta Stockholmstugg. Som har musiken så långt in i själen. Vi satt i studion och

bara flabbade. Hon tyckte att hon kunde göra det bättre, men vi bara: 'lägg av'!

Det huvudsakliga temat på *Blood Panic* är kärlek och sex. Anders Wendin lutar sig gungandes mot bordet. På de tunna armarna är klassiska tatueringsslagare som ett ankare och en drake inpräntade.

– Det finns så många olika aspekter av kärlek och sex. Det behöver inte alltid handla om att bli lämnad. Någon låt kan handla om att 'vi hade det grymt ikväll, men kommer vi ha det i morgon?'. Någon annan låt kan handla om att 'nu slutar vi bråka och knullar istället'!

Senare denna torsdag är han gäst-DJ på Göteborgsklubben Gump, och reser dagen efter vidare till Laxå där ena Hives-gitarristen bjuder till påskfest i sin palatsliknande kåk. Tillbaka i vardagen i Stockholm har Anders Wendin en halvtidstjänst som producent på Riksteatern. Ett 'bananas-bra jobb' som han själv beskriver det. Även hans följeslagare och trombonist Victor Brobacke är en teatermänniska, men några planer på att blanda in andra kulturyrtingar i Moneybrother finns inte.

– Kanske tänker vi ganska mycket på det sceniska. Hur vi ska vara på scenen. Men jag är inte alls särskilt intresserad av att läsa dikter på skivan och sänt. Det är inte min grej. I do rock'n'roll!

ett
subjektivt
alfabet

MAT

Det är lätt att hitta låtar som handlar om drycker (företärdelsevis alkoholhaltiga). *Cold Gin*, *Whiskey in the Jar* och *Red Red Wine* för att nämna några. Men, letar man noga hittar man även en del godbitar om fast föda. Owe Thörnqvist sjöng *Varm Korv Boogie* om korvgubben som 'målade korvarna svarta för att han hade sorg'. Och ofta kopplas maten ihop med just känslor och relationer. Som korvgubbens sorg. Som pudelrockarna Warrant som liknade sin favorittjej vid en *Cherry Pie*. Eller som en ensam och övergiven Johnny Cash som var tvungen att kaka *Beans for Breakfast*. Igen.

I andra fall är matlåtarna mer budskapsorienterade. Som när The Smiths helt korrekt konstaterade att *Meat is Murder*. Eller när de amerikanska anarkistpunkarna MDC slaktade McDonald's i *Corporate Deathburger*. Ibland är de dock mer lättsmälta. Som i Turbonegros pizzarökare *The Age of Pamparius*. 'So you think you had a Napoli? Well, not like this!' Och så har vi förstås Thore Skogmans *Surströmmingspolkan*. Fast den skogstokige mannen förtjänar nog en helt egen meny. DAX

MOE'S TAVERN

Sjabbig bar i Springfield, USA, tillika *Homer Simpsons* stamlokal. Drivs av italienättingen *Moe Syszlak* och är förmodligen den enda bar där *Aerosmith* spelat, *Red Hot Chili Peppers* dragit sig ur en spelning och *R.E.M.* käkat tofukalkon. Med tanke på hur många band och artister som gästade Springfield är det konstigt att det inte är fler som besökt Moe's. För det är så mycket musikalisk dekadens utan kombination av toner att man önskar att man kunde vara där. MS

MUSIK

Denna ousinliga källa till både glädje och sorg. Alla levande varelser på denna jord tycker något om musik, till och med musikjournalister som faktiskt räknas in i denna grupp. Slår man upp ordet i *Svenska akademins* ordlista står det:

BETYDELSE: kollektivt, om ljud (toner) frambragta i grupp, följd på ett sådant sätt att deras inbördes förhållande regleras av melodiska, rytmiska och harmoniska lagar; vanligen om dylika ljud frambragta medelst instrument (instrumentalmusik) och motsatt: sång; i fackspråk, även sammanfattande, om instrumentalmusik och sång; stundom abstraktare, övergående i betäckning: musicerande, spel. Göra, utföra, utöva, förr även hålla musik. PLGB

VINN!
på
www.groove.st

Tävla med djuice!
Vinn djuice delight
kontantkort med
400:- att ringa för!
Och en mobiltelefon!

**djuice
delight**

Veteran snart redo för solodebut

– Jag är Rakeem Zig-Zag-Zig Allah, *The Rzaector*. Jag förde tillbaka mig själv till livet. Jag förde tillbaka hiphop till livet. Jag färdas alla vägar i mitt sökande. *Knowledge and understanding* är samma sak. När man är en mästare behöver man inte ta vägen genom *wisdom*. Man vet och gör på samma gång. *Det är vad RZA är.*

Sedan EP:n *Ooh We Love You Rakeem* 1990 har Prince Rakeem, som han var då (notera *var* då, Robert Diggs har inte olika artistnamn, han *är* sina alias) droppat vetenskap på vax. Banan som demonproducent började när han fick göra beatet till *Pass the Bone* på Genius platta *Words from the Genius*. RZA:s bolag Tommy Boy gillade däremot inte hans beats och RZA berättar hur avundsjuk han var när hans manager köpte den eftertraktade MPC-60-samplern till DR. Period för att han skulle göra beats till det planerade Prince Rakeem-albumet. Revanschen kom 1991 när RZA lyckades övertala managern att hyra en SP-1200-sampler till honom i en månad för den enorma summan 500 dollar.

– Sen såg de aldrig den igen. Jag gjorde *Bring the Pain* direkt. Så fort jag hade SP-1200 var jag mannen.

RZA skryter med att han började med 2-bars-loopar när alla andra gjorde 1-bars-loopar. Han börjar rappa och beatboxa till Big Daddy Kanes *Raw* för att visa skillnaden. Sedan höjde RZA ribban ytterligare och började med 4-bars-loopar. Han härmade samplingen i *Heaven and Hell* för att visa utvecklingen.

Var *All In Together Now* Crew (tillsammans med kusinerna Genius och Ol' Dirty Bastard) din första grupp?

– Jag hade massa grupper innan det. Vi hade The Imperial Masters. Jag och Raekwon har minst 50 låtar inspelade som du aldrig kommer att få höra.

Jag ser antagligen skeptisk ut för RZA tittar mig stint i ögonen och börjar rappa 'Test a little rhyme and some food/it's like a meal/sit back, relax and lounge/cause it's the real...'. och kör en hel vers från en gammal old school-låt.

– Det var *Food*. Sen kom jag och Ghost på Wu-Tang Clan och alla hookade upp igen kring 1991. Vår första spelning var på ett ställe som hette Show Boat i Brooklyn. Den slutade med skottlossning och stället stängde. Vi fick 200 dollar att dela på och då gick det mesta till Ol' Dirty som var tvungen att köpa blöjor och sånt till sina ungar. Vi andra fick bara pengar till gräs.

Har ni alltid tagit hand om ODB?

– Ja, och det är en del av hans problem. Jag har varit med när folk har frågat honom hur han ska klara sig och han svarar bara 'RZA tar hand om mig'. Men han är släppt från fängelset nu.

Kommer *The Abbott and the Drunk Monk*-plattan snart då?

– Jag vet inte. Han behöver tid för att pussla ihop sitt huvud först.

RZA garvar och berättar om Wu-Tang Clans Hultsfredsspelning som han kallar en stor orgie. Han juckar på stolen

och härmar Ol' Dirty Bastard när han drog upp tjejer på scenen och hade sex med dem.

När RZA lugnat ner sig lite passar han på att marknadsföra den tredje Bobby Digital-plattan som släpps i sommar. Utan att ha hört den känns det som en klen tröst för oss som har väntat på hans riktiga solodebut *The Cure* så länge att vi snart slutar bry oss. Skillnaden mellan RZA:s och Bobby Digitals musik blir extra tydlig av att RZA hela tiden pratar om sitt alter ego i tredje person. 'Bobby kommer att köra några låtar på turnén.' Men varför släppa Bobby Digital-plattor när alla vill ha RZA?

– *The Cure* är fortfarande *in the oven*. RZA är jag. Vad jag har blivit och mognat till. Bobby Digital har varit en process för att komma dit. *The Cure* är väldigt sinnlig. För mig förvandlas orden till kött och blod. Jag kan inte prata om rättfärdighet och plikter om jag inte lever rätt. Innan jag har renat min kropp och mitt sinne kan jag inte göra *The Cure*. Då skulle jag ljuga för er och det vill jag inte. Men jag är närmare nu än jag varit någonsin tidigare.

RZA pausar bara i sin svada för att lassa in mera sallad (han är vegetarian sedan flera år och vill inte stoppa döda djur i sin levande kropp) och för att skratta sitt bullriga skratt.

Han säger att matematik är grunden för hans filosofi men kung-fu och mystiska talesätt som 'jag vill inte visa dig apelsinen utan att ge dig fröet' verkar också ha stor plats. Dessutom läser nu 33-årige RZA mycket, men det duger inte att bara läsa en bok med hjälp av ögonen och hjärnan.

– Mitt hjärta dechiffrerar böcker. Mitt hjärta vet vad som är sant. Läser man inte med hjärtat kan man lika gärna läsa upp-och-ner. Då läser man bara formen och ser inte innehållet. Jag tar mig förbi formen.

Alla som har hört en Wu-Tang Clan-platta vet att kung-fu-filmer är en viktig inspirationskälla för RZA och gruppens namn är taget från filmen *Shaolin vs Wu-Tang*. RZA drar citat från *Shogun Assassin* (filmen som de flesta samplingarna på *Liquid Swords* kommer ifrån) och berättar om musiken han håller på med till Quentin Tarentinos nya film *Kill Bill*. Tyvärr vägrar han säga namnet på den film han hittat och ska använda till nästa Wu-Tang-platta men han har i alla fall ett hett filmtips.

– *Return of The Bastard Swordsman*. Galen skit. Det är *silkworm style*!

ST. Thomas Hey Harmony

Europa-release för 3:e fullcd:n ifrån ett av Norges största alternativband (Topp 3 i Norge)! Ni kanske redan har sett videon med den springande mannen på MTV Nordic? Plattan är producerad av Mark Nevers (Lambchop) och med på plattan är bl.a. Howe Gelb (Giant Sand etc.), Tony Crow & Matt Swanson (Lambchop), Jeremy Barnes (Neutral Milk Hotel).

BORDER
MUSIC
www.scrdet.se

...alltid steget före

Peter Dolving Band *Bad Blood*

Ute nu!

↑↑↑↑ "Uppslukande. Hela skivan frustar och boxas och smeker och exploderar och är ett stort fyverkeri av känslor, åsikter och musik. Texterna landar rakt i ansiktet. Peter Dolving och hans kamrater har hittat en fåra som känns helt genuin. Musik som brinner." PM Jönsson/GP

"Självklart omedelbart, en uppsjö av lekfullhet och allvar, av ilska och kärlek, melodier som är vackra och farliga på en gång..." Magnus Sjöberg/Groove

Bad Blood Tour 2003

- 29/4 Oss (NL)
- 30/4 Konninginnipop (NL)
- 2/5 Haarlem (NL)
- 10/5 Halmstad, Diezel
- 22/5 Umeå, Hamnmagasinet
- 23/5 Skellefteå, Pinkerton
- 24/5 Ö-vik, Musikhuset
- 28/5 Hultsfred, Metropol
- 6/7 Grums stadsfest
- 11/7 Arvikafestivalen

Fler datum tillkommer!

www.dolving.org

CREATIVE
made 107

BORDER
MUSIC

Det kommer väldigt mycket bra svensk musik. Groove uppmärksammar en kvartett artister som vi tror att du kommer att glädjas över.

Fredrik Eriksson

Dorotea

Dorotea vet vad popmusik går ut på. Enkelt, energiskt, intensivt och inga omvägar till den perfekta refrängen. På deras två sjutums EP-skivor ryms sammanlagt elva låtar. På den senaste, *It's Happening Again* utgiven på bolaget Zenith, är två stycken endast 47 sekunder långa. Ändå finns här all den popmusik man kan behöva. Lycka och frustration rationaliserat till sin absoluta kärna.

– Låtarna kommer oftast bara så här, säger sångaren och låtskrivaren Mikael Carlsson och slår sig på pannan. Rätt in i huvudet bara. Det är därför dom är så korta också. Man kan ju inte memorera hur långa låtar som helst.

Från början handlade Mikael's enmansband Dorotea om konventionell sovrumpop men med tiden och utökningen till trio gick låtarna snabbare och blev kortare.

– Vi repar aldrig, säger basisten Viktor Almqvist, Mikael brukar visa nya låtar innan vi går upp på scen. Ibland sitter vi i en lägenhet och går igenom lite nya grejer, men det var nog minst ett år sedan sist.

– Det är verkligen bara jobbigt att repa, jag hatar replokaler, säger Mikael. Det blir ju ändå att man bara åker ut på kvällarna när man är alltid är hungrig och trött. Då vill man ju inte stå där med en massa skit och svettas.

Dorotea kan också vara Sveriges bästa liveband. En spelning är precis som deras låtar, sprudlande av hyperenergi och okontrollerad glädje, förkroppsligad popeufori. På scen dansas det lika okontrollerat, på gränsen till hysteriskt, under den korta minut som varje låt varar. En skramlande trummaskin slarvar envist på, ett arv ifrån alla bra popband från 80-talet.

– Dorotea ska definitivt upplevas live, utbrister Viktor. Man bara måste dansa runt – jag tänker inte ens på att jag gör det. Fast Dorotea funkar på skiva också.

– På en EP, lägger Mikael till, Dorotea är helt klart ett EP-band. Det skulle bara vara jobbigt att höra våra låtar på en hel skiva. Man skulle bara orka lyssna på de första fem, sex låtarna ändå.

Dorotea är förutom Mikael Carlsson och Viktor Almqvist också Johan Friman som gillar jazz, Rancid, Randy och har en frisyr som Robyn men saknas på bilden.

Fredrik Eriksson

The Extras

Powerpopen har legat nere ett tag. Garage och 80-tal regerar. Men åtminstone i England har popband som förälskat sig i melodier och stämsång börjat gå en ny väg till mötes. För The Extras kan det innebära ett genombrott.

Sedan drygt två månader tillbaka toppar de alternativrocklistan på Internetsajten Garageband.com. Det i konkurrens med drygt 7 000 grupper och artister från hela världen. Och det i sin tur har lett till att en A&R för legendariska Island Records (U2, PJ Harvey) i England hört av sig och bett om mer material. En framgång i sig för gruppen som annars inte är så mycket för att marknadsföra sig.

– Varje gång vi har spelat in så har vi tänkt att "nu jävlar", men efter att ha skickat ut 10-15 demos ger vi upp. Då har vi gjort så mycket nya låtar att vi börjat se fram emot nästa inspelning.

The Extras bildades i Linköping någon gång i skiftet 1997/98 och består av Nils Javefors, trummor; Henrik Larsson, sång och gitarr; Staffan Palmberg; gitarr och sång samt Daniel Karlsson, bas.

– Vi spelade mycket live i början, men sen fick vi in en soffa och ett sexpack i replokalen... Det är liksom lite oklart vem som ska fixa med vad i bandet. Vi har ingen ledare, på gott och ont.

– Vi är lillebrorsor allihop i bandet, det kanske är det.

Följdaktligen är det gamla skolkompisen Christian Eklöw, regissör till filmen *Hundtricket*, som sett till att drygt 200 000 biobesökare fått ta del av pophemligheten The Extras. "De är fruktansvärt bra, men så lata själva", har han sagt i en intervju.

Låtarna *Breaking Out* och *Now I Do* som spelas i filmen, är ganska typiska Extras-låtar. Emopoppiga med mycket gitarrer och pressad sång.

– Ju ljusare sång desto bättre, säger Staffan Palmberg. Vi pressar alltid så högt det bara går.

Och när sången är så hög som det bara går försöker Staffan Palmberg lägga en överstämma på sångaren Henrik Larssons solosång.

Texterna handlar oftast om kärlek. Det ska vara vackert och lite sentimentalt.

– Och oskuldsfullt. Det är vårt mellannamn, säger Nils Javefors.

Christel Nordin

BLÅGULT GULD
BLÅGULT GULD

Puppet Masters

Platsen skulle lika gärna kunna vara en New York-klubb på 80-talet som Stockholm city år 2003. Puppet Masters med gäster har intagit scenen på klubben Debaser och iskall electro samsas med storstadspuls, old school hip-hop, trafikljud och samplat skrattpåskkratt från jazz-saxofonisten Roland Kirk. Musiken är syntetisk men samtidigt organisk och texterna handlar om alltifrån kroppsbygge till isbjörnar och vikingar.

– Ofta är det någon sorts ångestfantasier som blir roliga för att dom är så otroligt jobbiga, säger Henry Moore Selder och definierar det hela som 'kallsvettig humor' när jag träffar honom och Luciano Leiva på Teaterbaren en tisdagsmorgon.

Luciano har precis kommit hem från en USA-turné med Caesars Palace och börjar prata om hur läskigt det var i Detroit. Till vardags är han keyboardist i Mazarine Street och Puppet Masters började ta form på den tiden Henry också var med i bandet.

– Från början handlade det ju om sånt vi inte kunde göra med andra band eftersom de dissade våra idéer, berättar Luciano.

Men duons debutplatta *Midnight Graffiti* har låtit vänta på sig i tre år och ett tag var de nära att lägga ner hela projektet.

– Vi gjorde en spelning där vi fick en massa vatten i synarna och då tappade vi sugen helt och hållet. På något sätt gick det att spela efter att vi tagit isär synarna och torkat ur dom. Men under spelningen så började dom gå sönder en efter en och till slut var det bara en trummaskin som gick, berättar Henry och skrattar vid minnet.

I samma veva fick de fonogramstöd för att spela in en skiva och sakta men säkert började material till en fullängdare ta form när luckor i schemat tillät.

Henry, som spelat med femtioelvmannabandet Chihuahua och idag utgör ena halvan av frijazzduon Rock Out, har regisserat musikvideor åt bland andra The Hives och Jimi Tenor. Han har också spelat in kortfilmer tillsammans med Sara Lundén och det filmiska går igen i Puppet Masters låtar.

– Ibland blir man frustrerad över att man inte får göra en film av någon rolig idé man har. Då gör man en låt istället. Våra låtar är ofta någon sorts historier om olika människor, konstaterar Henry.

Johanna Paulsson

Totalt Jävla Mörker

När man väljer att kalla sitt band för Totalt Jävla Mörker så är det inte snack om något finlir. Ingen av Anders, Fredrik, Jerker, Inge, Tompa eller Krisse är ute efter det. Det är kängpunk som gäller. Hårt och ångestfyllt. Texterna fokuserar på samma tema. Människors ångest och utsatthet.

Inge, en av bandets tre sångare, berättar hur det ligger till.

– Klart att det låter som det låter om man bor på dom här breddgraderna. Sibirien i öst och karga delen av Kanada i väst. Man är ju typ bara glad tre månader om året. Vi delar alla tre på att skriva texter. Om man bara skriver tre rader i en låt så kan man verkligen ge allt och skrika som om det vore ens sista dag i livet. Folk brukar jämföra oss med ett hiphop-band på grund av det, den jämförelsen gillar jag skarpt.

Bandet bildades 1996 i Skellefteå ur spillrorna av hardcorebandet Bitter End. Anders, Tompa och Fredrik ville spela ännu hårdare men hamnade åt grindcore till.

– Vi var väl lite inspirerade av band som Crass, Anticimex, Discharge och Chumbawamba, berättar Inge som kom med i bandet efter ett drygt halvår.

Efter två sjutumssinglar och en splitsingel så släppte bandet sin första fullängdsskiva i oktober 2002, *Det ofrivilliga lidandets maskineri* som låter som 'en bulldozer från helvetet'.

– Vi är mycket nöjda med den skivan. Det ska bli intressant att se om det går att ta det ytterligare ett steg, säger Inge. Dom nya texter jag skrivit handlar mycket om hur människor reagerar när dom blir behandlade som boskap och bara sväljer all skit.

Förhoppningsvis kan du se Totalt Jävla Mörker på någon festival i sommar och bli inte förvånad om du hamnar bredvid någon ex-medlem ur Ebba Grön som står och headbangar.

Per Lundberg G.B.

The Realistics

I ett rum bakom köket på The Tivoli i Helsingborg sitter sångaren och gitarristen Dennis tillsammans med keyboardisten Will. De är mitt uppe i ett kortspel och Will försöker desperat att lära ut reglerna, men får ändå se sig besegrad gång på gång. Det är två timmar till konserten, men det är omöjligt att spåra någon nervositet. I stället pratar de avslappnat om hur vackra de svenska kvinnorna är och hur coola alla i Sverige verkar vara.

– Jag tror att Gud tänkte så här 'Jag placerar alla snygga tjejer i det här landet', säger Dennis och gapskrattar.

Men vem som helst i deras situation hade haft anledning att vara lite skakig. Utan ett riktigt skivbolag eller en hel skiva i ryggen är kvartetten på sitt första besök i Skandinavien. Till skillnad från tidigare turnéer får de nöja sig med små scener. Den på The Tivoli höjer sig drygt två decimeter över marken.

Andreas Eriksson

– Det är bättre att vi blir presenterade på en liten klubb. Energin kommer fram på ett bättre sätt, vi vill att det ska vara en upplevelse att se oss, säger Dennis.

– Vi bryr oss inte om det är två personer i publiken eller åtta tusen. Konserterna slutar ändå med att vi blöder och svettas. Vi ger verkligen allt vi har när vi står på scen, säger Will. För oss är det som att se vår favoritfilm för första gången när vi spelar.

Allt började för tre och ett halvt år sedan när Dennis och Will stack ner till replokalen med Dave och Mike för att göra lite oväsen. Alla kände varandra från barndomen och alla hade tidigare spelat i band. Efter ett par timmar i replokalen var två låtar klara och efter tre veckor var det dags för första spelningen. Ett flyt som tog The Realistics ända till Kina förra året. En upplevelse utöver det vanliga.

– De försökte kopiera våra texter och vi fick inte säga vissa saker, säger Dennis. Sen tvingade de oss att göra covers på rumsrena låtar, men vi valde så klart helt sjuka sånger.

– Det var viktigt att vi bara var fyra på scenen, i Kina anses det vara ett försök till upplöpp om man är fler. Men trots alla konstiga saker, som när vi blev serverade orm och levande rätter som dränks i starkt vin, var människorna jättetrevliga, säger Will och tänder en ny cigarett.

Nyligen släpptes EP:n *Go Ahead* och inom en snar framtid kommer det första albumet på stort bolag. En musikalisk stil som är resultatet av medlemmarnas varierande influensbank. Många skulle vilja placera dem i samma retrorockfack som The Strokes och Black Rebel Motorcycle Club, men det är en kategorisering som är löjlig enligt dem själva.

– Många saker i livet kommer igen. Vad folk inte förstår är att vi har lyssnat på den här sortens musik länge, säger Dennis. Vi försöker samla bitar från olika låtar och gör det till något eget. Målet med vår musik är att det ska vara så enkelt som möjligt – vi är ju ett rockband och inga hjärnkirurger!

Andreas Eriksson

Trendkänslig mainstream-indie

Innan all musik gick att ladda ned från nätet skickade jag ett riktigt brev med frimärke till P3 och önskade att få höra *Atmosphere* med Joy Division. Jag tillade: "för att få hänges åt frosseri". Interpols album *Turn on the Bright Lights* är också snudd på frosseri.

Basisten och keyboardisten Carlos Dengler tuggar på en macka. Han ser ut som en vacker version av Florian Schneider. Och det är inte bara den efterapade frisyren, den kolsvarta syntluggen, utan även i ansiktet. När jag påpekar detta tar han det som ett komplimang. Samuel Fogarino, batteristen, är klädd i en svart kritstreckrandig kostym från Merc. Under kavajen med tre knappar syns en knallröd skjorta och en glansigt röd slips. Efter varje svar han ger mig ler han konstigt. Eller konstlat.

Samuel är gamlingen i bandet med sina 35 år och en skilsmässa bakom sig. Han var även sist in i bandet när originaltrummisen Greg valde att hoppa av. Interpol bildades när Carlos och gitarristen Daniel Kessler sprang in i varandra på universitetet och upptäckte att de kom från samma kulturella planet. Och hade likadana skor. De hittade sångaren/gitarristen Paul Banks som även skriver de skruvade texterna. Smaka på den här versen: "I had seven faces/Thought I knew which one to wear/But I'm sick of spending these lonely nights/Training myself not to care/.../But New York cares". Paul är mellanblond och yngst i bandet. Men den röst han sjunger med låter mörk och hårdad. Som Ian Curtis.

Förstår ni hans texter?

– Att förstå Pauls texter betyder att man förstår Paul, skrattar Sam. Och det är en omöjlighet. När vi skriver musiken har alla lika mycket att säga till om och alla drar i olika riktningar. Men just textförfattandet lämnar vi åt Paul. Ibland fattar man vad han menar i texterna, men jag vill inte gå över gränsen och fråga honom. Det kan var väldigt personligt. Plus att jag gillar tvetydligheter.

Överallt står det att läsa att Interpol är fyra Smiths-fans som hittade varandra. Carlos, som verkar önska han vore någon annanstans, är tystlåten. Han mumlar att han gillar The Smiths. Sam har dock bara en samlingsskiva med dem. Annars blir Interpols musik ofta jämförd med Joy Division och Echo & the Bunnymen. – Jag tror ingen av oss egentligen är speciellt stora fans av dom band vi brukar bli jämförda med. Däremot har vi stor respekt för dom, förklarar Sam. Vi är inga anglofiler.

Må så vara, men när de väl räknar upp favoritbanden blir det mest engelska. Sam säger även att om han och Carlos hade ett eget band skulle de förmodligen försöka låta som husgudarna New Order.

Hört några svenska band?

– Jag gillar The Hellacopters jättemycket, säger Sam med en gång.

– Jag gillar Abba, säger Carlos efter lite funderande. Det är säkert inte smickrande för er eftersom det är riktig mainstream. Jag är inte så förtjust i hela den här garagerock-grejen som händer nu.

– Men jag tror att du skulle gilla Hellacopters, för de har mer gemensamt med The Datsuns än med The Hives, förklarar Sam. Det är ett riktigt rockband.

Så du gillar inte White Stripes, BRMC, Strokes etc?

– Jag älskar dom banden, säger Carlos mellan tuggorna.

– Så mycket för "jag gillar inte garage-rock-prylen", pikar Sam.

Diskussioner utbryter inom rytmsektionen. De förstår inte varför dessa band kvalar in som garagerock i pressen. Inte jag heller. The Sonics är garagerock, menar Sam.

Killarna i Interpol är stilmedvetna. Kläder är viktigt. Men de har ingen banduniform även om Sam och turnékeyboardisten Eric båda valt rött och svart ikväll. Eric är ingen fast medlem i bandet. Sam menar att han kanske blir det så småningom. Just nu är stommen i bandet solid och så bra. De vill inte ha ännu en röst att ta hänsyn till.

Varför heter sista spåret Leif Erikson?

– Vi är vikingafilmer, fnissar Sam.

– Den låten har ingenting med honom att göra, menar Carlos. Dom av våra låtar som har titlar har ofta ingenting med texterna att göra. Dom heter så på grund av diverse omständigheter som uppstod i samband med skapandet. Med *Leif Erikson* var det så att jag spelade keyboardslungan och Daniel tyckte att det lät som trumpet och valthorn och sa att vikingarna kommer.

Pinsamma skivor i samlingen?

– Nej, jag har gjort mig av med dom för länge sedan, säger Sam.

– *Wake Me Up Before You Go-Go* med Wham har jag på tolvtummare, säger Carlos och börjar nynna på låten. Jag har *Maneater* med Hall & Oates, Twisted Sister, fortsätter Carlos och verkar ha hittat ett ämne han vill prata om.

– Men nuförtiden kan man komma undan med skitplattorna och hävda att man har dom av ironiska skäl, säger Sam.

– Men det finns några skivor i min samling som är så hemska att inte ens ironitricket funkar, säger Carlos. Billy Ocean till exempel. Jag har en tolvumsremixplatta av *Get Out of My Dreams Get Into My Car*.

– Oh god, utropar Sam och slänger sig fram för att täcka över mikrofonen. Du skämmer ut oss.

LOGH

THE RAGING SUN

UTE DEN 12 MAJ

BAD TASTE RECORDS
http://www.badtasterecords.se

MNM
MUSIC NETWORK

CARCRASH RECORDS VS. IDEAL RECORDINGS

DIALOG CET
"KONSUMERA ERA"
CD / UTE NU!

"Beroendeframkallande."
- PM Jönsson / GP

"Misstänker att 'Konsumera Era' med Dialog Cet är en av årets bästa svenska skivor." - Andreas Nordström / Expressen

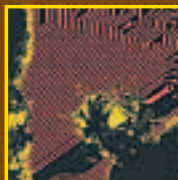
QGMR
"QUIET IS NOT LOUD"
CD / UTE NU!

"Lite i skymundan, två av Sveriges bästa rockband just nu."
- Mattias Dahlström / DN
(Samrecension av Dialog Cet & Qgmr)

DIV. ARTISTER
"IDEAL ELECTRONICS"
CD / UTE NU!

Svensk elektronika. Med Mokira, C.P.U., Stunmel2, Dwayne Sodahberk, Claudia Bonarelli, Henrik Rylander m.fl.

CONTEMPORARY PUNK UNIT
"CAN YOU COMPUTE?"
CD / UTE NU!

C.P.U. attackerar med elektronik, techno, dub, industri. Bästa svenska debuten på länge.

"C.P.U. drar sig inte för att köra en knytnäve i magen på dig."
- Henrik Strömberg, Groove.

KOMMANDE:
RED STATION "OVER AND OUT AND OH YEAH" CDEP
C.A.M.E. "S/T" CD

KOMMANDE:
CONTEMPORARY PUNK UNIT "TBA" CD
MOKIRA "TBA" CDEP

www.carcrashrecords.com
info@carcrashrecords.com

www.idealrecordings.com
info@idealrecordings.com

Arvikafestivalen

10 • 11 • 12 juli 2003

Hittills klara band:

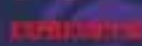
Björk (isl) • Ministry (us) • Soulfly (bra)
Front 242 (b) • Håkan Hellström • Chicks on Speed (d)
DAF (d) • Mesh (uk) • System 7 (uk) • HIM (sf)
Astrix (il) • Looptroop • The Sounds • Moonspell (p)
Melody Club • Mando Diao • Meshuggah • Hedningarna
Electric Tease (uk) • Jeans Team (d) • dj Oliver Klein (d)
dj Pascal Feos (d) • Gogol Bordello (us) • Gåte (n)
Ralph Myerz and the Jack Herren Band (n) • E-Craft (d)
Homy • Paris • Thelma Dome (n) • Ricochets (n) • JR Ewing (n)
Kalters Orchestra (n) • The Cruxshadows (us) • David Lindh & Hail Marys
Kamera • Colony 5 • Tyskarna från Lund • Mono (jpn) • The Embassy
Jmyhaze Beatbox • Alice in Videoland • Shout Out Louds • Necton
Bigelf (us) • Sparks of Seven • Slagsmålsklubben • Peter Dolving Band
Gothministers (n) • Radio Dept. • Quit your Dayjob • Interlace
Stairland • Magenta (n) • The Celophone Flower

Över 120 band på 6 scener under 3 dagar.
Kolla in www.galaxen.se för senaste bandlistan.

En 3 dagars biljett kostar 790 kr + serviceavgift.
Biljetter: Alla ATG-ombud i hela Sverige eller hos
BiljettDirekt <http://www.ticnet.se>, telefon 077-170 70 70

Välkommen till Arvikafestivalen 2003

www.galaxen.se

Dave Gahan

text: Henrik Strömberg
bild: Mattias Elgemark

"Vem bryr sig om jävla Depeche Mode!"

Det var väl egentligen oundvikligt att Depeche Modes sångare skulle göra ett soloalbum till slut. När band blir stora nog är det närmast en naturlag att så sker. Groove hjälper till att bearbeta det förflutnas demoner.

Paper Monsters heter Daves första solo-skiva. Han skrev den tillsammans med vännen Knox Chandler. När vi satt oss berättar jag att jag hade föreställt mig den vara mer en rockskiva, mer gitarr-bas-trummor. Som det är innehåller den en hel del programmerade ljud.

– Den här skivan är ingen elektronisk skiva. *Exiter* var en elektronisk skiva. *Songs of Faith and Devotion* var ingen elektronisk skiva. *Violator* var inte bara en elektronisk skiva. Den här skivan har mycket mer blues och gospel, och är nog närmare *Songs of Faith and Devotion* i fråga om musik vi inspirerats av.

Vilken musik lyssnar du på, vad har inspirerat dig?

– Över åren? All sorts musik. Blues, Muddy Waters, Billie Holiday, David Bowie, T-Rex, Rolling Stones, Sigur Rós, Radiohead, för att nämna ett fåtal. All sorts musik inspirerar mig, även om jag inte gillar den. Speciellt om jag inte gillar den. Jag ville göra ett album som hade rymd, som inte skulle passa i en speciell genre, som var baserat i sanning och ärlighet, och hade positiv, hoppfull känsla. Och jag tycker vi lyckades med det tillsammans.

Nej, men vad fint sagt. Cyniska jag undrar om han hämtat retoriken från ett AA-möte... Han är ju numera nykter. Och tar det lugnt.

Skivan innehåller väldigt många långsamma låtar. Det skulle kunna bli väldigt nedtonat på scen.

– Det kommer låta betydligt kraftfullare, det blir alltid så när man spelar live. Jag tycker det finns några hårda rock'n'roll-låtar på skivan; *Dirty Sticky Floors*, *Bottle Living*, *Black and Blue Again*, *She, Hidden Houses*. Det är ju fem av tio. Sen kommer jag spela fyra eller fem Depeche Mode-låtar jag gillar.

Men det finns ingen låt på skivan som heter *She*. Han måste mena *Goodbye*, som rockar till sig sista minuten. Annars märker jag att svaren Dave ger snabbt övergår i välrepeterade små utläggningar som effektivt svarar på frågor jag inte ens ställt men som han tror jag kommer ställa.

Tror du det kommer bli annorlunda att stå på scen med andra musiker än Depeche Mode?

– Du menar andra än Martin? För han är den enda killen i Depeche Mode som spelar live vad jag kan se, sedan Alan lämnade bandet. Fletch spelar inget. På de senaste

två turnéerna har vi varit tvungna att hyra in andra musiker, och för mig har det varit inspirerande att arbeta med andra musiker.

Nu har Dave fått nog av mina taffliga frågor. Han höjer rösten.

– Vet du, alla ni journalister verkar ha missuppfattat, och vi har alltid försökt förklara detta, men ni fattar fortfarande inte, att bandet Depeche Mode har en längre tid bara bestått av Martin och jag.

Hade Dave här låtit mig få en syl i vädret hade jag berättat att alla redan vet detta, men eftersom Andrew Fletcher officiellt är med i bandet och han står med på scen och klappar händerna i otakt bakom sin avstängda synt så har vi journalister låtsats att han är med. Och Martin Gore har verkligen aldrig kallat bandet en duo. Men Dave tänker förklara hur det egentligen ligger till.

– Bandet som åker på turné ändras

mycket, speciellt efter det att

Alan slutade. Vi behöver

folk som kan spela, och

Fletch kan inte spela,

så han står där och

viftar med armarna.

Jag antar han känner

att han underhåller

publiken. Men jag är

trött på det. Jag vill

arbeta med folk som

lägger lika mycket energi

på uppträdandet som jag

gör. Och jag bjuder *mycket* på

mig själv på scen. Så det väntar jag

mig av mina medmusikanter. Man har en

timme eller två däruppe att verkligen göra

något, att omfamna låtarna man framför,

det handlar inte bara om att ta emot publi-

kens värn.

Pass på nu, Dave tänker svara på min fråga.

– Men jag kommer alltid sakna Martin, jag kommer göra några av hans sånger för jag har sjungit dem så länge, men det här handlar om något *nytt*, som kommer från mig. Och från Knox och folket jag arbetar med nu. Det finns en massa *rädsla* att det aldrig kommer bli fler Depeche Mode-skivor, och speciellt journalister, det är lustigt.

I årtal har vi försökt förklara och försvara oss själva, och nu är ni plötsligt rädda att det inte blir fler skivor, det är jävligt ironiskt.

Undrar om anledningen till att Depeche Modes fans är så fanatiskt beskyddande om bandet och hävdar att de är så missför-

stådda är att bandet själva hävdar att de är så missförstådda.

– Depeche Mode kommer alltid finnas, vi har gjort så mycket musik som alltid kommer finnas. Och förhoppningsvis kommer det bli mer musik i framtiden, men jag känner att vi kommit till en punkt där vi måste infoga nya idéer, och sånt kommer vanligen från andra människor, andra musiker. Precis som när Alan var i bandet. Vi saknar honom verkligen. Det kändes som senaste albumet var Martins soloalbum, fast med mig på sång.

Dave garderar sig hela tiden. Det varken kommer eller kommer inte bli fler Depeche-album. Men uppenbarligen blir det inget mer om inte Dave är med och skriver låtarna.

– Jag skulle inte ens kunna *tänka* mig att göra ett Depeche Mode-album om inte jag

var inblandad i låtskrivandet. Jag

tänker inte gå baklänges. Jag

har gjort en skiva jag är

riktigt stolt över. Vem

bryr sig om jävla Depe-

che Mode, jag är *trött*

på att snacka om

Depeche Mode. Var-

för inte lyssna på

albumet och såg vad

du tycker om det, som

ett verk som är gjort

nu, idag, och, och, var-

för vill alla *leva i det för-*

flutna?

Jag börjar förklara att jag klarar mig jättebra utan en Depeche-skiva till, och egentligen kanske det varit bra om de slutat efter *Songs of Faith and Devotion*. Men innan jag hinner sätta foten i munnen avbryter Dave mig lyckligtvis.

– Jag vet, men det är så många, jag är ledsen, men du är den siste i en lång lista som... speciellt här i Skandinavien, verkar det. Vi älskar alla Depeche Mode, det har varit underbart, men om det inte blir nåt mer – kom över det!

Dave bruser upp ordentligt. Det är intressant att jämföra med *Sen kväll med Luuk*-intervjun han gör några minuter senare. Den är inför publik och Dave lägger band på sig. Han kostar som mest på sig en sur blick. Hade jag tagit upp hans väldigt-nära-döden-överdos och sedan sagt att första singeln *Dirty Sticky Floors* lät som Depeche Mode tror jag han hade hoppat på mig. Å andra sidan tror jag att

jag träffat en ärligare version av Dave Gahan.

Var det svårt att börja skriva egna låtar?

– Inte alls. Det var en verkligt rolig upplevelse att sitta och skriva med någon som var lika inspirerad och intresserad av att skriva och arbeta tillsammans som jag var.

Dave återkommer hela tiden till samarbete, att göra något tillsammans.

– Att känna att jag tillför något till någonting och får lika mycket tillbaka, jag har verkligen inte upplevt det förrän nu. Det är det jag menar när jag säger att jag inte kan gå bakåt. Om jag vill fortsätta växa och vara kreativ måste jag arbeta med människor som också vill det.

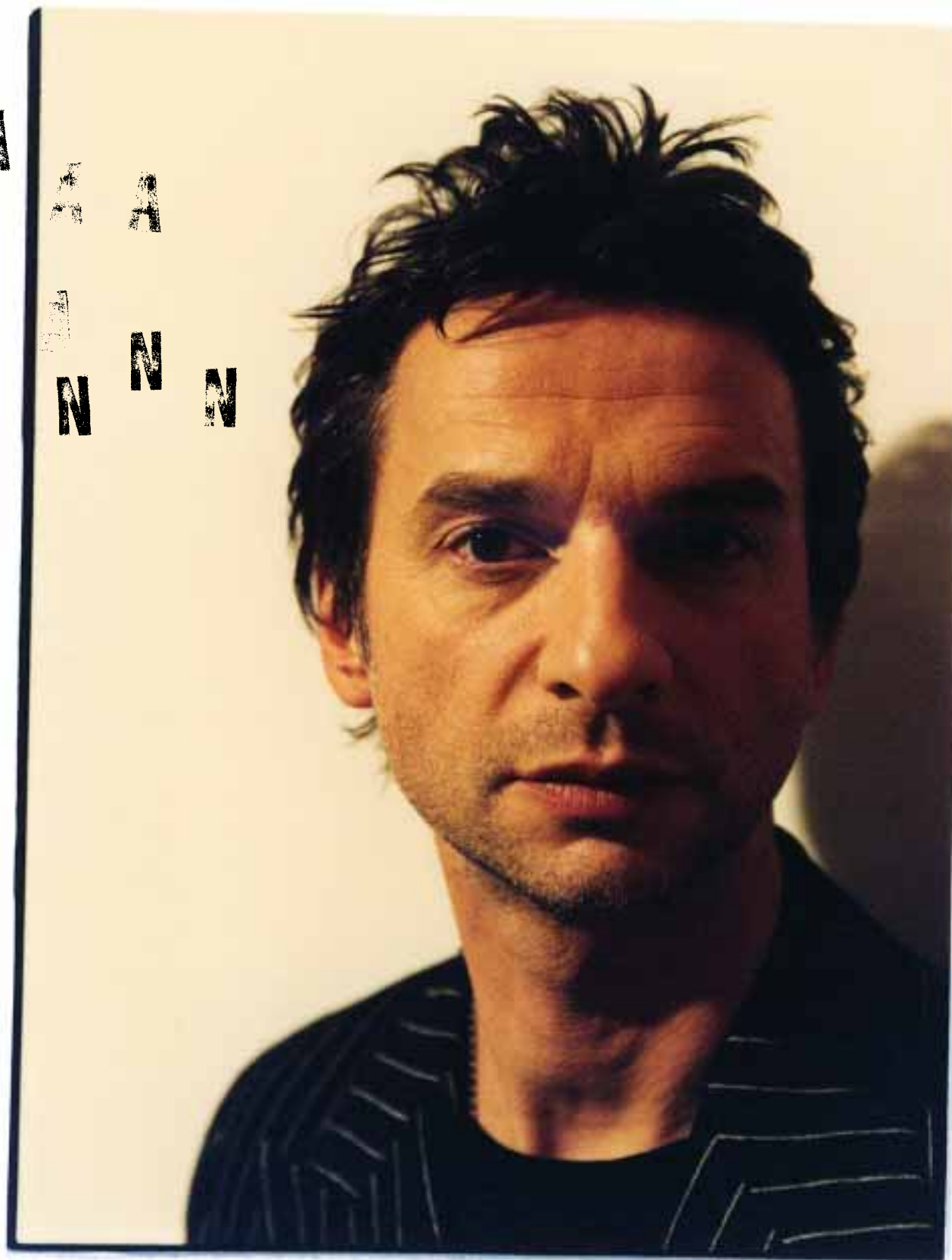
Tror du att du skulle kunna gjort skivan för, säg, fem år sedan?

– Nej, jag tror inte det. Jag hade inte tillräckligt stort självförtroende. Jag var inte tillräckligt öppen för att ta emot det här. Jag var för fångad i ett liv som var verkligt endimensionellt. Jag kunde inte ta emot *något* som var hoppfullt. Men idag är jag som en öppen bok. Jag försöker släppa det förflutna och leva i nuet så mycket jag kan. Det är därför – det har inte med dig att göra – det är svårt för mig att tala om det förflutna hela tiden. Det gör mig nästan ledsen att människor är så fast i det förflutna, för mig var det en verkligt smärtsam tid.

Jag tar upp exemplet Jakob Hellman som skrev *en* fenomenal platta och som sedan inte kunnat följa upp den, för han var inte olycklig längre.

– Ja, det skulle definitivt kunna vara jag. Det är lustigt, för jag sa det till min fru när jag var klar och hon sa "Det säger du alltid när du slutar arbeta". Men jag har skrivit min skiva och den känns helt komplett. Men samtidigt satt jag ner för några dar sen och började skriva. Jag insåg plötsligt att jag kände dom där sakerna igen, så jag ringde Knox och sa att jag hade lite idéer. Och nu ska vi på turné, det kommer bli annorlunda, för nu har vi en liten studio i bussen. Förut när jag åkte på turné gjorde jag ingenting långa stunder, men jag fick alltid idéer, och nu arbetar jag

G H A
N N H A
N N A A
G A A N
A A
N N N

med människor där vi har en chans att omvandla idéerna till någonting konkret. På texterna på albumet verkar du bearbeta demoner från det förflutna?

– Jag reflekterar mycket över det förflutna, men det är vad jag känner om det idag. Till och med i låtar som *Dirty Sticky Floors* och *Bottle Living* skriver jag, på ett humoristiskt sätt tror jag, om saker som var väldigt mörka då men som jag har distans till nu – för jag är inte där längre. Men jag har verkligen en massa erfarenhet av den mörka sidan av livet som jag inte vill upp-

leva igen, inte för något. Det är inte värt det.

Dave bad Sigur Rós producent Ken Thomas producera *Paper Monsters*, ett val som förvånade mig. Sigur Rós är ändå väldigt postrock-ambienta. Jag använder ordet mellow för att beskriva bandet.

– Jag tycker inte det är milt, jag tycker det är verkligen kraftfullt. Det lyfter min själ. Jag hör en ärlighet och färskhets i vad de gör musikaliskt mer än i mycket annan musik. Det kan få mig att gråta. Första skivan var verkligen inspirerande. Jag lyssnade mycket på den när jag skrev, och

den gav mig kraft att fortsätta, för jag kände att de redan slängt bort regelboken över vad vi vet om låtar. Jonsi sjunger inte ens ord, men man hör ord i allt han gör. Det finns så mycket mellanrum, och det var därför jag ville arbeta med Ken Thomas, för han var uppenbarligen en producent som respekterade helheten, respekterade mellanrummen i musiken. De mest magiska ögonblicken, där man får tid att tänka.

Jag kan inte hålla mig från att fråga varför han bor i USA och vad han anser om deras utrikespolitik. Vi är inte överens,

och det verkar klart att en anledning till att han inte fördömer invasionen av Irak är att han hade vänner som dog i elfte septemberattacken i New York där han bor sedan tolv år.

– Politiker kommer alltid ljuga om vad som pågår i världen. Jag vet inte. Jag försöker göra något som är positivt, jag gör musik. Jag är del av något och har varit del av något som gjort väldigt många människor glada. Det är det bästa jag kan göra. Och att vara en bättre äkta man och far. Skydda mina barn bäst jag kan.

2 000 recensioner

i arkivet

Aktivt och välbesökt forum

Artiklar, krönikor, specialer,
skivsläppslista, konsert-
kalender och musiknyheter

Fyra-årsfest på Mosebacke
den 22 maj

"100 skivor – volym två"
gratis pocket, snart på en festival
eller i en skivaffär nära dig

dagensskiva.com

– en ny skivrecension varje dag
sedan 13 maj 1999

www.dagensskiva.com

dagensbok.com

En ny bokrecension varje dag

Återlanserad 13 maj 2003

Diskussionsforum,
kommande böcker,
specialer och nyheter

www.dagensbok.com

Keziah Jones

text: Gary Andersson
bild: Mikael Göthage

Gitarren levererar ännu blå funk

För drygt tio år sedan försökte han starta en egen musikgenre med ett intensivt gitarrspel i fokus. Det blev väl ingen succé, Stockholms jazzfestival avbröt bland annat en konsert. Men musiken kallar han fortfarande blufunk, fast den lugnat ner sig.

Nigerianskfödde Londonbon Keziah Jones är aktuell med sin fjärde platta *Black Orpheus*, en tolv låtar lång resa genom afro-surrealism och Lagos-slang, europeiska influenser och känsliga kärleksförklaringar. Och spektakulära gitarrlicks.

– Jag var precis i Paris och Bryssel och gjorde akustiska spelningar i skivbutiker och folk är intresserade. Det kom många gitarrister som ville prata teknik, men även många tjejer som inte kan ha varit mer än tio år när jag släppte min första platta.

Just Keziah Jones rytmiska och aggressiva gitarrteknik var det som fick mig intresserad när jag för ett antal år sedan hittade en live-EP som totalt körde över mig. Med bara bas och trummor bakom sig bankade han ut sex frenetiska spår som andades så mycket rockfunk och svett att man kippade efter andan. Det kändes nästan som han angrep sitt instrument.

– Då var det viktigt för mig att lyfta fram mitt gitarrspel som jag hade utvecklat som ett sätt att skapa uppmärksamhet när jag spelade på gatorna i London och Paris. Låtarna då var korta och direkta.

Hur var det att börja som gatumusiker?

– Det var rätt coolt. Jag hade slutat college och hade inget att göra, ingenstans att bo, så jag ville både få in pengar och utforska min musik. Jag hade hela dagarna på mig och började spela percussion på min gitarr, jag slog på gitarrkroppen och sjöng

till det för att folk skulle stanna upp. Det var en utmaning att testa vilka ljud som fick folk att bli nyfikna och lyssna. Man var tvungen att skapa lite drama för att engagera de förbipasserande.

Sedan debuten 1991 med *Blufunk is a Fact* har du bara släppt fyra fullängdare.

– Ja, det tar ungefär fyra år mellan varje platta för mig.

Varför dröjer det så länge?

– Jag skriver musik hela tiden men jag måste få tid på mig att samla ihop tillräckligt med material. Dessutom måste man hinna uppleva saker, förutom turnerandet, så man har nåt att skriva om. Jag använder anteckningsböcker där jag skriver ner saker jag ser och när jag har två-tre stycken fullproppade med material så åker jag iväg ensam för att komponera låtar.

Inför *Black Orpheus* gick resan till byn Denia utanför Valencia. En väns mor ägde en lägenhet där som Keziah hyrde i en månad, men han blev kvar i tre.

– Det var rätt så intensivt för mig, tre månader utan att kunna kommunicera med någon. Men avskildheten var ändå bra för jag kunde verkligen fokusera på musiken, låtarna hängde i mitt huvud veckovis innan de var färdiga vilket kändes lyxigt.

Kunde du inte prata spanska? Kommunicerade du inte med någon?

– Nej, men det fanns en gammal tant som bodde i ett hus på baksidan av vårt som

pratade med mig hela tiden. Vi förstod varandra kanske lite grann, jag tror hon ville att jag skulle hjälpa henne med trädgården, vilket jag gjorde – varje morgon vattnade jag.

Låtarna som han planterat och närt i Spanien slog sedan ut i full blom i två omgångar. Kort in på hemkomsten från Spanien spelades demoversioner in med akustisk gitarr och sång, sedan kläddes dessa i prunkande prakt med hjälp av blåssektion och fullt band. Först då fick de sin slutgiltiga karaktär.

– Låtarna kunde blivit nästan hur som helst. *72 Kilos* exempelvis blev helt annorlunda från den ursprungliga vibben. I studion transformerades den plötsligt till en hård jazzfunklåt, den fick en egen personlighet.

Även om Olufemi Sanyaolu, som han egentligen heter, gör musik som passar det västerländska formatet finns rötterna inte långt borta.

– Varje år åker jag tillbaka till Lagos och träffar musiker där, min bakgrund finns ju i traditionell afrikansk musik som Fela Kutis, även om jag flyttade därifrån när jag var åtta år. *Black Orpheus* är som en sammanfattning av allt jag gjort hittills. Framöver vill jag att rytmerna ska vara mer afro och texterna mer surrealistiska, mer som på *72 Kilos* eller *Wet Questions*. Men det kommer fortfarande vara funk.

MONEYBROTHER

Blood Panic

Nytt album ute 12:e maj!

MNW

21.00 Stockholm - 19.00 Västerås - 19.00 Göteborg - 18.00 Malmö
22.00 Oslo - 20.00 Trondheim - 19.00 Bergen - 18.00 Stavanger
19.00 Lissabon - 18.00 Lissabon - 17.00 Madrid - 16.00 Barcelona

THE LOST PATROL

THE LOST PATROL
SONGS ABOUT RUNNING AWAY

Nytt album ute i juni.

MNW

SPARKS OF SEVEN

MOVE ME ON

Ny CDS ute 12:e maj!

MNW

The Lucksmiths

Naturaliste

Så var det dags för Sverige-favoriterna med stort if, 'Lucksmiths'. Ingen vän av Lucksmiths eller melodiska Smiths-pop kan bli besviken på denna 5-pöngare till plattan! Att de dessutom följer upp sin utslädda turné från förra året med en ny i höst, gör bara saken ännu bättre.

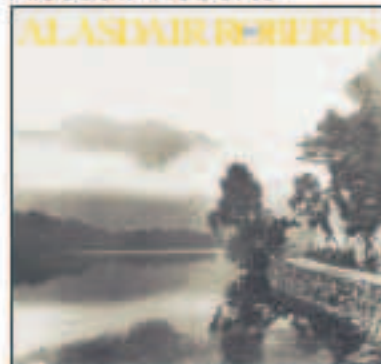
Jazzanova

Remixed

Efter succén med Jazzanova Remixes och debutalbumet In Between, som kom förra året, kommer här Jazzanova med nästa del i planen att ta över världen med bra musik; Jazzanova Remixed. Här blir förra årets albumåttor remixade av bl.a. Vester Duplex, DJ-DL, StereoLab, King Britt, Jazzy Jeff, Kyoto Jazz Massive, Ian O'Brien m.fl. m.fl. på en fet och oerfört snygg dubbel-CD eller dubbel-LP.

Alasdair Roberts

Farewell Dorro

Rough Trade visar ånyo att deras signingar är av topp-klass! Alasdair, som under de senaste åren varit Will Oldmans favoritartist, kommer att överraske världen med sin pop. Han kommer att hitta fans inom den krets som diggar brittisk ny-folk, liksom Bonnie Prince Billy och Will Oldham. Troligen en av årets bästa brittiska popplattor!

Dar Williams

Beauty Of The Rain

Nya plattan med sångerskan och låtskrivaren Dar Williams. Tillsammans med sitt band och gäster som bl.a. Alison Krauss, Bela Fleck, John Medeski och Stefan Lessard, är plattan en roots-förläggare som appellerar till alla som köpt Linda Thompson och Jennifer Warnes - eller annan bra musik!

Isolation Years

text: Annica Henriksson
bild: Anna-Mia Brolund

Isolation Years har inget nytt att komma med. Inga scoop, inga skandaler. De vill bara berätta sin egen historia. Precis som alla andra. Däremot har de en berättarteknik som torde beröra till och med de hjärtlösa.

Ljuden från norr är vackra

I Umeå är det nollgradigt. Jakob Nyström, sångare i Isolation Years, ska ut på tur med längdskidorna. Det är hans största intresse just nu. Vem har sagt att musik och idrott inte går ihop? Många. Rockmusiker nämns ofta i samma andetag som alkohol och droger. Sällan med gatumaraton eller ishockey. Men alla var tvungna att ha överseende med fotboll. Inte nödvändigtvis spelandet av fotboll, men åtminstone intresset. Tänk Rod Stewart och Oasis. Jakob nämner Kraftwerk som satte sig på varsin höj och åkte Tour de France i början av 80-talet. Skit samma om det är nördigt, menar han. Javisst. Ibland kanske det bara handlar om geografi. Om vad som finns tillgängligt. Utanför dörren. I Isolation Years video till *Open Those Eyes* ser vi grabbarna förtjust glida över snövidderna på gamla snöskotrar. Jakob berättar att han och bröderna Berglund, Anton och Daniel, har skotrar i sin ägo. Jakob har bara kört några gånger denna vinter. Daniel däremot är en riktig skoterfantast och äger hur många som helst.

I dagarna ger de sig ut på en turné i Sverige, men redan för bara några veckor sedan fick bandet agera förband till smått legendariska Flaming Lips tillsammans med Brendan Benson i Stockholm.

– Jag skulle nog kunna vara ett fan av Flaming Lips, men jag har aldrig lyssnat på dem, säger Jakob Nyström. Flaming Lips är ju mäktiga, men man måste däremot acceptera hela den där teatraliska biten.

Isolation Years koordinat på kartan är Umeå. De bildades i början av 1999 efter att Jakob Nyström och Jakob Moström återvände hem från Göteborg respektive Stockholm. De hittade Daniel Berglund, började spela in grejer. Däremot tog det ett tag innan de blev ett riktigt band, innan Anton Berglund och Matte Hammarström plockades in.

Några av låtarna från det tidiga stadiet kom med på första plattan, exempelvis *Inland Traveller* som är Jakob Moströms första. Däremot har de två plattorna fyllts med övervägande Nyström-låtar. Det är även han som skriver texterna. Alla medlemmar i bandet är dock med och bygger upp låtarna. Texterna har blivit mer personliga än på förra plattan. Och mer förvirrade. Jakob förklarar att det kommer sig av en slags medvetenhet över att de inte bara gör musik för dem själva längre.

Hur känns det att skriva riktigt personliga texter som sedan ska analyseras av kritiker och skivköpare?

– Daniel sa att han inte lär känna mig bättre genom mina texter. Det kändes nästan lite

skönt. Då kan jag tänka mig att ingen annan gör det heller.

I *Preacher/Songwriter* sjunger Jakob "And I pity all you songwriters/Keep singing about love and about tears/Always taking the easy way/Into young people's hearts". Han förklarar texten som en blandning av självironi och att ge någon en känga. Självt tycker han att det är en konstig roll att ha. Att vara låtskrivaren vars ord och känslor publiken tar till sig. Eller predikanten som talar till sin församling. Det viktiga är att inte utnyttja, menar Jakob. Det måste vara ärligt menat.

Hur skriver du låtarna? Går du runt med diktafon eller anteckningsblock?

– Nej, men det kanske jag borde. Oftast går det väldigt lätt i början, men det är ju lite konstgjort att skriva på engelska. En vers eller refräng kan komma helt spontant, men sedan får man sitta och svettas lite på slutet för att få ihop det, menar Jakob Nyström. Ibland hittar jag kanske någon melodi på något gammalt band som jag spelat in för flera år sedan som jag kan plocka upp igen och försöka göra något av. Vid andra tillfällen har vi verkligen en hel låt som vi bara har gjort någon vecka innan vi går in i studion. Man tager vad man haver.

På *It's Golden* låter det som om gruppen flätat in fler instrument än på debuten. Men Jakob förnekar det. Han menar att arrangemangen på den nya plattan dock är tydligare.

– På förra skivan var det ibland ingen hejd på alla instrument. Men hela den här grejen med mandoliner, balalajkor och blås finns på båda plattorna.

Kände ni när ni spelat in den här plattan att ni gjort något fantastiskt?

– Nej, skrattar Jakob. Däremot så ger vi oss inte förens vi är nöjda. Vi tänker väl mer "Är den här mixningen bra?" och "Duger den här låten?". Målet är väl mer att det inte ska finnas något på plattan som vi skäms över. Och det sker ju bland annat när vi väljer bort låtar. Men det blir alltid bråk då. För vi hade kanske femton låtar från början. Förmodligen kommer vi att göra som förra gången att vi ger ut en EP i höst med de överblivna låtarna.

Kan du lyssna på er musik hemma?

– Öh, jo, men helst i lurar så ingen hör... Nej, men det kan jag göra, men det finns vissa perioder då det är helt ointressant. Under själva processen, innan skivan är helt färdig, blir det mer som ett jobb. Nu i efterhand är det roligast när man får en riktig platta med skivomslag och allting. Då blir det på ett annat sätt. Som om det

inte bara är vår skiva längre. Men om jag är ute och det spelas en låt med oss vet jag inte riktigt vad jag ska göra.

Han säger att kompisarna blir sura för att de aldrig får höra vad bandet pysslar med innan det är färdigt.

– Det beror antagligen på någon fånig blygsamhet. För jag tycker ju att det vi gör är bra. Däremot vill jag inte bli bedömd på grund av vår musik eller för att jag är "sångaren i Isolation Years". Det är inget positivt.

Jakob Nyström har en vacker dialekt. Plötsligt förstår jag – som själv är norrlänning – folk som tycker att norrländska är, inte bara rofylldt och förtroendeingivande utan, vackert. Dialekten hörs dock inte i hans sång. Då låter han amerikansk. Men till skillnad från Christian Kjellvander låter han inte lika utstuderad. Inte lika konstlad. Nyströms röst är som vårsolen i mars.

På *It's Golden* finns ett spår som heter *Three-Minute Convert*. Där sjunger Jakob Nyström duett med sin 20-åriga lillasyster Lovisa som – precis som sin bror – har en röst inte av denna värld.

– Hon är jätteduktig, det var kul att sjunga med henne, menar Jakob. Alla i min familj sjunger och håller på.

Både Lovisa och Jakob växte upp med mycket musik i hemmet. Föräldrarna är dock inne på klassisk musik och körsång.

– För min del blev det nästan en reaktion mot det. Jag gick till exempel på en skola där mina två äldre systrar gått före mig och folk tog för givet att jag skulle gå i deras fotspår, det vill säga sjunga solo på Staffan Stalledräng eller något. Men jag ville inte hålla på med musik på det sättet. **När upptäckte du att du kunde sjunga?**

– Jag har väl alltid sjungit mer eller mindre. Sjungit i konstiga band eller hemma. Anledningen att jag sjunger nu är för att jag vill sjunga mina låtar och spela in våra låtar. Jag är egentligen inte intresserad av sång. Men det kanske kommer. **Har du någon favoritsångare som du skulle vilja låta som?**

– Nej, tror inte det. Det är mer att jag stör mig på vissa sångare. Alla har ju sina kriterier för vad de gillar för musik, många gånger kan sången förstöra. Jag tycker till exempel inte om Tim Buckley. Inte Jeff Buckley heller för den delen. Tim håller på med det där vibratot, det är jobbigt att lyssna på. Ed Harcourt har jag också problem med. Han låter lite tillgjord. Det låter lite gotiskt. Men det kanske beror på att jag gillar lite sämre sångare så där. Han

kanske är lite för bra, för duktig. Bob Dylan är nog bäst.

Favoritplattor?

– Det växlar. Igår köpte jag en Whitney Houston-skiva. På omslaget har hon ett vitt linne och jättepermanentat hår. Hon är duktig på att sjunga. *I Wanna Dance with Somebody* är med. Jag vet inte vad som hänt, jag har köpt två Whitney Houston-skivor på en vecka. På den andra ser hon afrikansk ut med en sarong. Jag köpte samtidigt Bonnie "Prince" Billys nya platta och insåg hur tråkig den är att lyssna på jämfört med Whitney Houston. Det är inget skämt! Det jag annars har lyssnat mycket på av nya plattor är senaste Wilco och Lambchop.

Country?

– Nej, egentligen inte. Jag har lyssnat på Gram Parsons, men inte så mycket på traditionell country. Jag gillar Uncle Tupelo och sådana där grejer. Golden Smog tycker jag är otroligt bra. Men det på ett konstigt sätt. Så avslappnat. Deras plattor är så bra även om dom är gjorda med en klackspark.

Svårt att göra andra plattan?

– Nej. Logistiken var svår. Att få ihop det med inspelningsdatum och mixningar och att låtar skulle vara klara. Men vi gjorde den här plattan i farten. När det fanns tid.

Det fanns ingen speciell plan eller tanke. Vi stannade inte upp så mycket heller. Det fanns kanske en baktanke med det. Jag är lite överraskad att vi fick ihop det så pass bra.

Bryr man sig om vad kritiker tycker?

– Ja, självklart. I första hand blir man glad att det är en person som gillar det vi gör och i bästa fall kan uttrycka det i ord på ett trevligt sätt. Det är positivt för självkänslan. Sedan gäller det kanske att distansera sig från den andra sidan av det. Jag vill inte veta hur viktigt det kan vara för musikkarriären. Vi har blivit ganska bortskämda av kritikerna redan från första plattan så man blir nästan rädd. Undrar när sågningen kommer och hur den kommer att se ut.

Sågningarna lär få vänta. *It's Golden* lär bli årets vackraste album. Jag kan inte tänka mig något annat, trots att två tredjedelar av året kvarstår. Isolation Years gör musik som överlever. Som kommer att betyda lika mycket om tio år. Texterna är tidlösa. Melodierna och arrangemangen likaså. Om tio år eller mer kommer *It's Golden* fortfarande kännas lika angelägen. Och om ni ser det jag ser, köper ni deras CD, så att säga.

Så var han igång igen – ytterligare två böcker genom bandsågen. Har verkligen ingen av dem något som gör dem till mer än bara slöseri med regnskog? Det är ändå någon som lagt ned en hel del både tid och möda på dem, borde då inte surpuppan i Groove kunna ge dem skuggan av ett tvivel? Faktiskt – surpuppan har försökt, men månadens skörd har inga försonande egenskaper. Faktum är, och det har skrivits här tidigare, att större delen av den musikrelaterade litteratur som publicerats de senaste åren saknar såväl ambition som förmåga till annat än smekande hyllningar eller hårt måttade sparkar mot öppna dörrar. Vi behöver inte anstränga oss för att hitta det sämsta – det hittar oss, vare sig vi önskar det eller inte.

Dan Andersson/medieredaktör

BÖCKER

“The Last Night London Burned – Acton Town Hall FBU Benefit 15.11.02”
RED. GEORGE BINETTE
FBU London

Efter hand som frågan blev i det närmaste oundviklig fick Joe Strummer för vana att föregå journalister och ställa den själv. “Vill du inte veta när The Clash ska återförenas?”, frågade han Fred Mills i amerikanska *Magnet* så sent som för bara ett år sedan. “Nej”, sade Mills. “Jag vet redan svaret.” Den 22 december 2002 avgjordes frågan en gång för alla när punk-rockens egen Humphrey Bogart lika plötsligt som oväntat avled till följd av ett medfött hjärtfel. The Clash kommer aldrig mer att spela tillsammans men kanske är det inte lika sorgligt som det faktum att världen förlorade inte bara en av det senaste kvartseklats viktigaste populärkulturella ikoner, utan också en alltså vital och kreativ artist – en musiker som vägrade låta det förflutna diktera framtiden utan att för den sakens skull förringa betydelsen av sina tidigare meriter.

Namnet Joe Strummer upphörde aldrig att vara synonymt med The Clash. Lite mer än en månad innan han dog, den 15 november 2002, gav han ett framträdande på The Acton Town Hall för att samla in pengar till förmån för The Fire Brigades Union (FBU), en konsert som visade sig bli hans sista i London. Både han själv och arrangörerna använde, givetvis, hans namn för att försäkra att fackföreningen gjorde en förtjänst på drygt 10 000 pund den kvällen och det är av samma anledning som man nu, postumt, sammanställt minnespamfletten *The Last Night London Burned* över densamma. För om man bortser från att gamla bandkollegan Mick Jones letade sig upp på scenen lagom till extranumren var det ju egentligen bara ännu en konsert, även om Strummer säkert inte skulle ha

haft något emot att man drar in ytterligare några pund i hans namn. Det är nämligen precis vad det är fråga om – alla förtjänster från boken, precis som från konserten, går oavkortat till FBU. Tyvärr lever innehållet inte upp till syftet. Ett halvduzin texter författade av i huvudsak redaktören George Binette – utspridda över ett sextiototal sparsamt utfyllda sidor och kompletterade av Binettes kompaktkamerabilder och några av Pennie Smiths klassiska The Clash-fotografier – räcker knappt till att fylla ett uppslag i en brittisk musiktabloid och än mindre till en bok. Nej, *The Last Night London Burned* erbjuder inget annat än en sällsynt bra orsak till att inhandla boken i fråga – ett faktum som inte har någonting med vad som står i den att göra.

Dan Andersson

“Shaggy: Dogamuffin Style”
MICAH LOCILENTO
ECW Press

Visst kan man tycka vad man vill om Shaggy – näst efter Bob Marley Jamaicas största pop-export – men det är svårt att inte imponeras av hans osvikliga förmåga att ständigt resa sig på nio. Så snart han nära nog räknats ut kommer han, hittills utan undantag, tillbaka med ytterligare en singelframgång. Hans version av *Oh Carolina* lanserade honom på topplistorerna redan 1992 och han återvände till dem tre år senare med *Boombastic* – under 2000-talet har han ytterligare säkrat sin ställning med inte mindre än två singlar från mångmiljonsäljande fjärde plattan *Hotshot*. Om dalarna däremellan säger ödmjukheten själv att: “De var aldrig något problem eftersom jag visste att jag skapade musikhistoria.” Det är också den historien som är intressant. Dessvärre är det inte den som den kanadensiske journalisten Micah Locilento valt att berätta i och med *Shaggy: Dogamuffin Style*. Men inte heller är det fråga om någon

biografisk redogörelse för Shaggys ständiga uppgångar och fall. Läsaren erbjuds sällan mer än andrahandskällor och flyktiga intervjuutdrag ur allsköns publikationer och själv dyker artisten i fråga anmärkningsvärt nog inte upp förrän halvvägs igenom de drygt 170 sidorna. Nej, den första halvan av boken förtäljer istället historien om Jamaicas musikaliska arv för att i den andra knyta an till frågeställningen huruvida Shaggy är reggae. Tydligen är han det – i alla fall om man får tro Locilento – och det är fullt möjligt att så är fallet. Två frågor förblir emellertid obesvarade.

För det första kan man fråga sig för vem detta skulle vara viktigt att påpeka? Att det är av stor vikt för Shaggy själv är uppenbart. Han har envisats med att kalla sin musik för reggae i mer än ett decennium. Men hur viktigt är det egentligen för någon annan att, så att säga, reda ut begreppen?

För det andra kvarstår alltså frågan huruvida hans vara eller inte vara som reggae-artist förändrar det faktum att musiken är bland det anskrämligaste som spelats i svensk radio? Men visst, säg att han är reggae – det gör honom bara till ytterligare en i mängden av artister som genom åren exploaterat och urvattnat musik för sin egen vinning och ryktbarhets skull. Och sedan när är det något att förära med en bok?

Dan Andersson

DVD

“X.O. The Movie Experience”
THA ALKAHOLIKS
“G-TV”
KURUPT
Eagle Vision/BMG

Det ska sägas med en gång: varken *X.O. The Movie Experience* eller snarlika, men tristare, *G-TV* är direkt barntillättna. Som väntat handlar mycket i dessa alkoholisters liv om spliffar, Hennessy och groupies och i dessa intensiva turnéfilmer skyggar heller inte kameran för att visa varken det ena eller det andra i närbild.

Efter den riktigt tunga skivan *X.O. Experience* som släpptes 2001 åkte Tha Liks på turné med Snoop Dogg och hela helvetet bröt lös. Musiken finns alltid med – J-Ro, Tash och E-Swift brister ut i freestylelaced i studior och omklädningsrum och gör spontana videoinspelningar med partysugna polare när som helst verkar det som. Och liveuppträdandena innehåller massvis av vita tjejer på scen som plockar av sig kläderna och andra stämningförhöjande element. Allt finns med, helt enkelt, och grabbarna har jävligt roligt så länge det pågår. Den inspirerade/berusade publiken njuter i fulla drag – och jag också, faktiskt.

Gary Andersson

“The Essential Clash”
CLASH
Sony

Det skulle kunna ha varit en av de bästa musik-DVD:erna någonsin – sprakande livematerial, taffligt småfåniga videor, intervjuer och en svartvit gangsterstumfilm regisserad av Joe Strummer. Så vad mer kan man önska? Inget egentligen, förutom fler livespelningar och

avsevärt längre intervjuklipp.

Dessa fyra spinkiga briter gav rocken en välbehövlig pungspark i mitten av 1970-talet och bandets kraft och gnista lyser igenom i varje bildruta och i varje ton. Jag längtar redan efter att leta rätt på spelfilmen *Rude Boy* igen som innehåller fler grymma spelningar. Men *The Essential Clash* är alldeles för innehållsfattig för att kunna bära upp sitt namn med rak rygg.

Men Joes gangsterfilm *Hell W10* är i alla fall en ganska underhållande bagatell där Mick Jones är storskurken, Paul Simonon spelar den småkriminella hjälten och Joe själv är en korrupt polis. Jag känner definitivt igen mig i Joes humor men skrattar lika ofta åt den fulmiga DIY-känslan – inte heller *Hell W10* är någon Hollywoodprodukt. Soundtracket som lagts på i efterhand består av en massa alternativa och instrumentala versioner av The Clash-låtar. Men räkna med mer material i framtiden – det här tar bara hand om den värsta abstinensen.

Gary Andersson

“Across America – Live from Ellis Island”
ART GARFUNKEL
Sony

Sedan Simon & Garfunkel gick skilda vägar och bara blev Paul Simon och Art Garfunkel har gamle Arts musikaliska karriär varit lite upp och ner. Soloskivorna har väl inte rosat marknaden, och bortsett från *Bright Eyes* är det väl just låtarna han en gång gjorde med Paul Simon som rönt störst uppmärksamhet – för Art är en av de få som verkligen ska sjunga de låtarna. *Across America* är en hyllning till Amerika och dess invånare och immigranter, en idé Art Garfunkel fick när han företog sig en vandring genom landet, och den består nästan uteslutande av de låtar man förväntar sig. Ofta är det också riktigt bra, även om de där magiska ögonblicken aldrig infinner sig. Men det är en upplevelse att se Art framföra *Scarborough Fair*, även om man hört den till leda.

Med tanke på hur förhållandet mellan de gamla vapenbröderna förbitterats genom åren, känns det nästan stort att höra Art kalla Paul Simon en av de största låtskrivarna genom tiderna. Och när man hör Garfunkel sjunga de gamla örhängena förstår man varför hysterin blir så stor så fort Paul Simon dyker upp vid hans sida.

Magnus Sjöberg

“Hidden Scenery”
DIVERSE ARTISTER
V2

En sån här skivbolagsvideosamling är vad vi fått vänja oss vid så här i DVD:ns barndom – den är enkel (och billig) att sammanställa till en alldeles egen produkt, men för konsumenten har den ett begränsat värde. Även om den, som i detta fall, innehåller alldeles lysande musik från artister som Kristofer Åström, Grandaddy, Christian Kjellvander och Mercury Rev. Dessa artister – samtliga med en stark egen profil vilket är befriande i dagens bransch – gör *Hidden Scenery* värd att återvända till. Dessutom finns funktionen “random play”...

Gary Andersson

Erik Rosén

Hultsfred²⁰⁰³

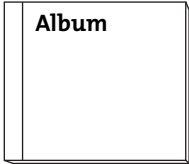
12 13 14 juni ÅBRO

LINKIN PARK^(US) RADIOHEAD^(UK) AUDIOSLAVE^(US)
MASSIVE ATTACK^(UK) QUEENS OF THE STONE AGE^(US)
DAVE GAHAN^(UK) THE ARK, LOOPTROOP
THE DANDY WARHOLS^(US) COUNTING CROWS^(US) THE STREETS^(UK)
XZIBIT^(US) BUJU BANTON^(JAM) BOBAN MARKOVIĆ ORKESTAR^(SER)
THE SOUNDS, UNION CARBIDE PRODUCTIONS, STEFAN SUNDSTRÖM
CHRISTIAN KJELLVANDER, FIRESIDE, MARIT BERGMAN, RANDY
MELODY CLUB, MANDO DIAO, THE HAUNTED
BADLY DRAWN BOY^(UK) THE CORAL^(UK) LADYTRON^(UK) THE DATSUNS^(NZ)
GRANDDADDY^(US) DAVID HOLMES PRESENTS THE FREE ASSOCIATION^(UK) SPARTA^(US)
RALPH MYERZ AND THE JACK HERREN BAND^(N) OPETH, USCB ALLSTARS, DUB SWEDEN, PAOLA
JAM PRESENTERAR:
ATMOSPHERE^(US) ANTICON ALLSTARS FEAT SOLE, THEMSELVES & SAGE FRANCIS^(US)
JEAN GRAE^(US) ROOSEVELT FRANKLIN^(US) MOBBADÉ BARN MED AUTOMATVAPEN,
PESHI FEAT BODYSNATCHERS GBG
DAVID HOLMES DJ-SET^(UK) MINUS 8^(CH) FINGATHING^(UK) FLOGGING MOLLY^(US) CAT POWER^(US)
HATEBREED^(US) SCHNEIDER TM^(GER) RAGING SPEEDHORN^(UK) CATO SALSA EXPERIENCE^(N)
THE RAVEONETTES^(DK) MERCILESS, RADIO DEPT., AWA MANNEH, CULT OF LUNA
WHYTE SEEDS, PARIS, MISS UNIVERSUM
DOT ALLISON^(UK) MARY LOU LORD^(US) EMMON, JOSÉ GONZALEZ, BOB HANSSON
JOHAN BERGQVIST, SURFEROSA^(N) ADVANCE PATROL, HER MAJESTY, DE STIJL
SATIRNINE, KRIGSHOT ...fler artister tillkommer, totalt ca 130 st.

fred på jorden!

BiljettDirekt (www.ticnet.se) 077-170 70 70 alla ATG-ombud
Julius Biljettservice (www.juliusbiljettservice.se) 046-280 45 45
Norge: Billettservice (www.billettservice.no) 815-33 133

Info: www.rockparty.se
Camping & parkering ingår i priset

Album

Vårfloden är här, skivbolagen går bananas och alla skivmånglare gnider händerna – så länge vädret inte blir för bra (men vad är egentligen oddsen på att det skulle ske?). Hemma på mitt golv står en låda med säkert 40 skivor som jag ska lyssna igenom vid tillfälle. Och jag njuter i fulla drag. Om du vill vara heltäckande så bör du även titta in på vår hemsida www.groove.st där det finns några hundra skivrecensioner till.

Gary Andersson/chefredaktör

THE ARAB STRAP

“Monday at the Hug & Pint”

Chemikal Underground/Border

De sympatiska skottarna Aidan Moffat och Malcolm Middleton i Arab Strap fortsätter att skriva smarta alkoholistballader på *Monday at the Hug & Pint* – döpt efter en pub i Glasgow. Inför inspelningarna rekryterades en cello- och en violinspelare och de har fått breda ut sig ganska duktigt på skivan. Resultatet är ibland vemodigt vackert men lika ofta rätt intetsägande.

Överhuvudtaget är det en ganska ojämn skiva. Om man ska fortsätta hoppas på Arab Strap eller inte, när de i ena stunden gör stel brittisk thirtysomethingdisco som *The Shy Retirer* för att i nästa leverera en briljant ballad som *Who Named the Days?*, är en fråga som just nu känns väldigt svår att besvara.

Thomas Nilson

THE BE GOOD TANYAS

“Chinatown”

Capitol

Snålvargar – bättre är de inte, de tre flickorna från Vancouver som i och med *Chinatown* för andra gången bekänner sin kärlek till amerikansk folkpop. För trots att de samtliga behärskar röster gott och väl lika ljuva som någonsin familjerna McGarrigle, Wainwright och Roche, envisas de med att nyttja sina harmonier alltför sparsamt.

Just sparsamt, å andra sidan, verkar vara ledordet för The Be Good Tanyas. När något läggs till den i högsta grad avskalade instrumenteringen, akustisk gitarr och banjo, görs det i små doser. Någon diskret gitarrslinga eller vilsen saxofon nyttjas här och var endast för att stundtals förhöja den intima stämningen. Och när de väl används fungerar de, precis som harmonierna, desto effektivare, oavsett om det är för att ge en extra dimension åt någon traditionell låt – otroligt nog lyckas de blåsa liv till och med i uttjatade *House of the Rising Sun* – eller för att lyfta fram gruppens egna kompositioner. Inte för att de egentligen behöver hjälp. The Be Good Tanyas är inget mindre än en fullkomligt enastående vokalgrupp – om de bara ville sluta snåla med rösterna.

Dan Andersson

BLUR

“Think Tank”

Capitol

Vad tjänar det till att överdriva gitarristen och numer tidigare bandmedlemmen Graham Coxons betydelse för Blur? Hans bidrag fram till hans beslut att lämna gruppen inför sjunde plattan *Think Tank* bestod, förutom hans onekligen smakfulla gitarrspel, av en låt och en lätttext – knappast tillräckligt för att hjälpa eller stjälpä ett album. Som värst kan han kanske beskyllas för de två senaste plattornas ansträngt amerikanska och alternativa flirtar. Nej, med undantag för två eller tre låtar per album i vilka sångaren och låtskrivaren Damon Albarns kärlek till brittisk popmusik å la Ray Davies lyser igenom kan nog ingen påstå annat än att Blur befunnit sig i en utförsbacke sedan *Parklife* (1994) och Coxons avhopp varken förbättrar eller förvärrar situationen. Det blir tydligt inte minst i och med att *Think Tank* avslutas med den enda låt som Coxon faktiskt medverkar på. *Battery in Your Leg* sätter nivån med ett sömnigt snarare än innerligt anslag, loja upprepningar och med endast glimtar av de klassiskt Albarnska melodier som dominerat bandets bästa album. Lite dans, lite pop och lite punk, möjligen med en antydning av world efter Albarns sentida solo-utflykter. Affärer som vanligt, med andra ord – med eller utan gitarrist.

Dan Andersson

BOOGIEMAN

“Triple Six Blues”

People Like You/Border

Boogiemans hårda rock påminner om sina svenska kollegor Mustaschs dito. Mustasch är inspirerade av Soundgarden och Danzig. De två i sin tur lyssnade på Black Sabbath under det mörka 70-talet. Med en sån stamtavla kan det inte gå så mycket fel.

Boogieman är också mer rätt än fel. Det är inte nydanande, inte heller påhittigt eller genialiskt. Det är däremot ruffigt och roligt. Hade Elvis Presley spelat hårdrock idag hade han lirat i Boogieman, körat upp bakom sångarn Hellvis och euforisk slagit sönder sin gura mot förstärkaren under sing-alongerna i *Red Sleeve (C'mon)* och *Hey Hey Hey*. Elvis kunde dessutom

de upp plats som kunde fylldes av fler av det otal låtar mästaren lade sin hand vid och som inte funnits tillgängliga sedan mitten av 1960-talet. Detsamma gäller American Spring – Marilyn och systern Dianas vokalduo efter The Honeys – som sedan flera år finns tillgängliga via See For Miles Records. Inte för att *Pet Projects* inte rymmer i högsta grad efterlängtad material – däribland samtliga fyra låtar smått sensationella Sharon Marie spelade in med Wilson – men med den senaste tidens återutgivningar i åtanke känns den ändå lite snålt tilltagen. Den kunde – nej, borde – ha varit så mycket mer.

Dan Andersson

anlita några av sina låtskrivare, för på den punkten behöver Boogiemän lite polish. Ibland. Torbjörn Hallgren

JOHAN BORGERT

“Johan Borgert”

NONS/MNW

Det kommer lite nu och då nya hopp inom den svenska pop- och rocksvängen, de här hoppen som ska återföra glansen av de forna dagarnas storhet. Johan Borgert har jämförts med bland andra legendarer som John Holm och Ted Gärdestad, jämförelser som givetvis haltar och är orättvisande, men som faktiskt också är ofrånkomliga. Framför allt därför att Borgert har något av den egensinnigheten som gjorde tidiga John Holm så bra. En egensinnighet som inte är omedelbar, utan som det tar ett par genomlysningar för att demaskera. Lyssna på *Kalabalik* eller *Spring syster spring*, och upptäck likheterna, men också det egna hos Johan Borgert. För även om det kanske inte kommer att sätta några riktigt djupa avtryck i svensk musikhistoria så är det här tillräckligt j-a bra för att fly bort i.

Magnus Sjöberg

CARPET PEOPLE

“More Bad Weather Coming Out of the Rain”

Chalksounds/Border

“Carpet People var Umeås lo-fi-kungar” sa någon i Perishers i en intervju. I slutet av nittio-talet var lo-fi fortfarande något långt borta ifrån ZTV och muggiga recensenter. Jag lyssnar ibland på deras *Volly U Make* och förundras över hur strålände de var ibland. Trots att den skivan var alldeles för lång och jämntjock hade den några fantastiska anthems. Nåväl, nu är allt annorlunda, en distad bas är lika vanligt som falukorv, långsamhet är Cornflakes och en raspig röst som sjunger om människor i sorgliga marginaler bordsmargarin i spotlightljus. Därför är det extra skönt att Carpet People återvänder helt utan pretentioner på att göra världens största och mest innovativa skiva. Istället låter de Anders Hellmans röst, som är så bra, ligga i fokus för några riktigt bra och enkla låtar någonstans i gränslandet mellan Codeines valium-indie och bittra americana-skägg. Bitvis är det grymt bra men det tog tid att förstå. Hemligt var ordet sa Bill. Fast när man väl har sjunkit in i raspigheten i Hellmans röst och det försiktiga skimrande pillandet på gitarrerna så är det svårt att ta sig ur. Men fortfarande jagar Carpet People bara superlativen i svanstippen, jag saknar faktiskt pretentionerna. *More Bad Weather Coming Out of the Rain* känns som den skulle kunna bli ännu bättre om de lämnade det anspråkslösa i alla fall för en liten, liten stund.

Fredrik Eriksson

THE CRAMPS

“Fiends of Dope Island”

Vengeance/Border

“I wanna stay out of trouble, but trouble is too much fun”, ylar häxmästare Lux Interior på The Cramps färska alster *Fiends of Dope Island*. Just det, nattvarelserna i The Cramps har krupit upp ur sina hålor och spelat in ett nytt album, det första sedan 1997 års *Big Beat From Badsville*. Till den här gången har gruppen återupplivat sin egna etikett Vengeance på vilken man redan 1978 släppte sina första singlar *The Way I Walk* och *Human Fly*.

På *Fiends of Dope Island* håller The Cramps osvikligt fast vid sin formel, och tar som vanligt med lyssnaren på en vansinnesfärd fylld av skräck, sex och psychobilly. Under resans gång får vi stifta bekantskap med Mama Satan, Dr. Fucker, Miss Mascara Monster och andra vridna individer i Lux Interiors sjuka, men humoristiska persongalleri. Bland de tretton spåren hittar jag nya

Cramps-favoriter i *Elvis Fucking Christ!* och *Big Black Witch Craft Rock*. Under åren har The Cramps skaffat sig både kultstatus och en trogen fanskara, utan att nå den riktigt stora publiken. Även om några av dagens heta rock-grupper (läs: Raveonettes och Subsonics) har hämtat en del inspiration från bandets tonkonst, så kommer nog The Cramps att stanna på underjordsnivå. Trots ännu en cool platta. I The Cramps värld inget nytt. Och det är väl ganska skönt det.

Daniel Axelsson

DIVERSE ARTISTER

“Hood Radio V 1”

Full Clip

Tyckte du att det var för lite pistolskott och utrop typ “G Unit” och “Yeah” på *Get Rich or Die Tryin’*? Då är 50 Cents DJ Whookids mix-CD *Hood Radio* något för dig. Förutom 50 och G Unit medverkar Jadakiss, Prodigy och en massa andra rappare, främst från New York. Blandningen av freestyles, covers och original är helt okej även om de flesta artisterna verkar ha fått extra mycket gangsta-komplex av att vara med på Whookids platta. Kul att notera är annars att Nas storhetsvansinne fortsätter med oförminskad styrka. Här påstår han att han var den första rapparen som representerade *the projects*. Mindre kul är NORE som för hundra gången skyller sina uteblivna framgångar på yttre omständigheter som skivbolag och personliga problem. Gör bra musik och sluta lipa tönt!

Daniel Severinsson

DIVERSE ARTISTER

“House of 1000 Corpses”

Geffen/Universal

Soundtracket till vad som ser ut att vara en riktigt köttig historia visar sig mest bestå av gamla gulnade ben. Det är gamle industrirockaren Rob Zombie som regisserat filmen och även komponerat en massa läskiga låtar till den. Det låter det helt enkelt som Herr Zombie alltid gjort – elakt, sleazy och likspårigt. Även om det finns ett par schyssta spår är det främst de få låtarna med andra artister som gör att skivan inte blir totalt avfärdad. Exempelvis är countryveteranen Buck Owens med på ett hörn, och även Ramones med *Now I Wanna Sniff Some Glue*.

Jag ger dock skivan nomineringen “Årets mest överraskande kollaboration”. Det är Lionel Ritchie och Robban som slår sina påsar ihop i *Brick House 2003*. Resultatet? En låt som lika gärna skulle kunna varit med på soundtracket till 80-talsklassikern *Ghostbusters*. Albumet fungerar säkert som stämningshöjare i filmen, men hellre lyssna jag på låtarna till *Lost Highway* när jag vill höra bra filmmusik.

Mikael Barani

DIVERSE ARISTER

“Trojan 12” Box Set”

Trojan/Border

Tiden går. Nu är det över 25 år sedan som tolv-tumssingeln, även kallad discomixen, slog igenom ordentligt. För reggaeproducenterna innebar formatet en andra chans då en populär låt plötsligt kunde förlängas och kanske också bli en hit på dansgolven.

När nu brittiska Trojan ställer samman 35 spår blir det på tre skivor fulla med skön musik. Det är underbart att höra klassiker som Delroy Wilsons *Just Say Who*, Marcia Aitkens *I’m Still in Love* och Susan Cadogans *Hurt So Good* i långa och blytungva versioner som byter skepnad till ekande dub eller snärtigt toast, för att ofta efter en stund gå tillbaka till utgångsläget. Ingen låt är kortare än fem minuter (den längsta klockar in på hela tio) och här hittas även namn som Dennis Brown, Horace Andy och Bob Marley, Sugar Minott och Bim Sherman.

För den som vill ha mer rekommenderas *Nice Up the Dance – The Studio One Discomixes* (Heartbeat) som med åtta kanonspår utgör ett fantastiskt album.

Robert Lagerström

DIVERSE ARISTER
"Wild Dub – Dread Meets Punk Rocker"
Select Cuts/Border

Punkdub? Jo, men här är det inte någon diskjockey som har mixat om gamla punklåtar i reggaetakt. Istället rör det sig om originalmaterial inspelat mellan 1977 och 1981 – reggaeinfluerade låtar av band som The Ruts, Generation X, The Clash, Stiff Little Fingers och The Slits – under en tid då dub var upprorets musik och tillsammans med ska och reggae hade stor påverkan på den brittiska musikscenen. Skivan ger förstås en stor dos nostalgi men också en hel del bra musik. Allra bäst är faktiskt det för mig okända bandet Red Beat som 1980 slog till med en över elva minuter lång dub med punkattityd. Hur bra som helst.

Robert Lagerström

DWELE
"Subject"
Virgin

Historien upprepar sig: souldebutant med trasslig bakgrund (Dweles pappa sköts till döds utanför deras hus när han var tio), en stor portion musikaliskt talang, musikalisk familj och följdaktligen Marvin, Donnie och Stevie i blodomloppet redan som embryo. Dwele från Detroit gör på sin debut rubbet själv och tidigare försök som rappare är som bortblåsta. På *Subject* läggs fyllningen på med en varsamt hanterad slichepott samtidigt som Dwele tittar en rakt i ögonen. Uteslutande handlar det om smörja damerna medan det musikaliska temat på sina ställen skruvas upp några snäpp. Men som helhet är *Subject* fylld av funk, jazz och soul med ett slowbeat som missar vartannat taktslag och har du någon gång varit torsk på Jaime, D'Angelo eller Raphael Saadiq skulle jag rekommendera dig att ställa ett exemplar av *Subject* jämte.

Björn Magnusson

EDITION TERRANOVA
"Hitchhiking Nonstop with No Particular Destination"
!K7/Border

Detta österrikiska band kallade sig Terranova på debutplattan *Close the Door*. Sedan dess har de bytt ut en medlem och bestämt sig att göra intressantare musik än förra plattans triphop. Jag hade visserligen mest positiva saker att säga om det albumet, men jag märkte efter ett tag att plattan förblev ospelad. *Hitchhiking Nonstop with No Particular Destination* är hårdare, mer in-your-face (hemska titlar, dock). Rock, techno och hiphop i samverkan ackompanjerar en bunt bra vokalisterna: Ariane, Cath Coffey, Mike Ladd, George Lister (flera av dem tycks till och med ha något att säga). Att Edition Terranova lyckas bygga ett bra pumpande breakbeat-epos runt gamla "women beat their men, and men beat on their drums"-samplingen är både förvånande och symptomatiskt. Förvånande eftersom jag trodde den samplingen var hjälplöst uttjatad, symptomatiskt på hur de tar en gammal sampling och gör något spännande av det. Som underbara *Running Away*, byggd runt den sköna basgången från Princes *Bob George* (den enda intressanta låten på *The Black Album*, om ni undrar).

Henrik Strömberg

EMO
"This is My Home"
Stereo Deluxe/VME

Lika bra att konstatera det med en gång: danske Emil "Emo" Soegaard har gjort en kanonplatta i och med *This is My Home*! Den lutar sig mot

dub och reggae men lyckas överskrida genrebestämningar lika elegant som Stefan Strand glider över 2.34. Det låter fjäderlätt och levnadsglatt samtidigt som den tunga jamaicanska grunden aldrig är långt borta – på ett extremt smidigt sätt blandas lättsamma element som vocoder och melodica med fönsterskallrande basgångar och eftertänksamma texter. *This is My Home* verkar ha allt (tyvärr även en Stingliknande trallis i *Get to Arms Again*), allt som Finley Quayes fantastiska *Maverick a Strike* från 1997 också hade: solsen och kalla öl i Slotsskogen med kompisar följt av natthängel med söt tjeje på efterfesten. Men samtidigt funderingar kring hur framtiden kommer att se ut. Heltäckande således. Låtar som puuumpande titelspåret, ljudmässigt upptäcktsresande och starkt känslösamma *The Real Thing* samt ekologiska *Can't Take No More* får mig att dum-le från öra till öra. Dessutom svänger *Three Words* och *High in the Sky* försiktigt men ypperligt. Och visst skiner solen ute. Kanske man ska gå ut...

Denna sommar skulle jag i alla fall vilja viga helt och hållet åt Emos *This is My Home* och aktiviteterna knutna kring den, i så fall blir det den bästa sommaren i mannaminne.

Gary Andersson

EX MODELS
"Zoo Psychology"
Frenchkiss/Border

Nej, nej, förstås har Ex Models ingenting att göra med Efvas gamla "det finns bara två av oss..." -X Models, inte mer än namnet. Nej, Ex Models från New York har den där så förbannat kärva hårdheten som man trodde att Shellac hade patentet på. Otroligt sammanbiten omelodiös stenhård posthardcore med Trumans Waterkaotiska skrik. Bitvis samma förvirrade blandning av stenkrossgitarrrer och monotoni som kanske Melt Banana. Det är manligt antimusik med ständaktigt resta gitarrrer mot ofunkiga höjder. Det är förstås otroligt kontrollerat – dirigerat oväsen. I alla fall älskar jag sådan här huvudvärksrytmik om det hålls kort och koncist. På *Zoo Psychology* görs det också det. Skivan klockar in på under en halvtimme trots 15 låtar, så vad kan man annat göra än att hurra och vältra sig i manglet.

Fredrik Eriksson

FIRST FLOOR POWER
"Happy Endings EP"
Silence

First Floor Power har för mig symboliserat indiepopens dåliga sida. Fånit, prettigt och överdrivet falsksjungande. Men något har hänt. Kanske beror det på att man inte kan sjunga falskt hur länge som helst, efter tillräckligt många år lär man sig att sjunga bra vare sig man vill eller ej. Systrarna Wilsons stämmor låter i vilket fall jättebra. Överhuvudtaget börjar jag ångra min forna motvilja. Alla fyra låtarna på denna EP är medryckande pop när den är som bäst. Speciellt titelspåret *Happy Endings* är en popdänga av hög kvalitet. Den poppojke eller popflicka som kan motstå den förstås jag mig inte på. Instrumentala *The Sunset Hospital* har ett skönt gung och kommer förmodligen bli en favorit under sommarens förfester (påminner om Belle and Sebastian). Jag tycker fortfarande att det känns som om de tar sig själva på lite för stort allvar, men gör man så här bra pop är det förlåtet.

Moa Eriksson

FLEETWOOD MAC
"Say You Will"
Warner

Fleetwood Mac är 2003 består av Stevie Nicks, Lindsay Buckingham, John McVie och Mick Fleetwood. Lite smått imponerande, åtminstone

att ett av rockvärldens mest kända skilsmäso-par Stevie Nicks och Lindsey Buckingham medverkar på samma platta. Jag misstänker att det är 1977 års *Rumours* och 1979 års *Tusk* som spökar när Fleetwood Mac sätter sig ner och funderar vad de egentligen vill åstadkomma musikaliskt idag. Inte för att *Say You Will* låter uttänkt på något sätt, men det är dessa två plattor som ligger närmast det de gjort tidigare. Hade *Say You Will* släppts 1978 så hade den blivit en gigantisk storsäljare, men som det ser ut idag så kommer den förmodligen att drunkna bland andra återföreningar och bli betraktad som lite meningslös. Det är synd, för den är gjord med en stor själ och det är svårt att inte bli berörd.

Jag kan inte tänka mig att Fleetwood Macs återförening skulle ha något med pengar att göra, medlemmarna är redan så ofantligt rika att det inte gör någon skillnad om skivan floppar eller inte. Nej, på resultatet att döma låter det istället som de är på klart inspirerat humör. Men lite mer av den sammanhängande bandkänslan som fanns hos 70-talets Fleetwood Mac skulle inte skada och stundtals spretar det för mycket mellan låtskrivarna. Jag tycker också att några låtar kunde plockats bort, inte minst för att få ner den orimliga längden på skivan, som är runt 80 minuter. Men fri från trender och försäljningsknep så har dagens Fleetwood Mac mycket gemensamt med exempelvis tiden kring *Rumours*. De är fortfarande sensationella låtskrivare och de lyckas få till en hybrid av det spännande och vackra. De effektfulla poplåtarna brukar Lindsay Buckingham stå för, här heter de *Red Rover*, *Miranda* och *Steal Your Heart Away*. Den sistnämnda med den perfekt djupa stämsången. Stevie Nicks som brukar stå för de mer flummiga utflykterna håller stilen men poppar till det ordentligt hon också. Och till detta Buckinghams akustiska och elektriska gitarrrer och Mick Fleetwoods minimalistiskt finurliga trumspel. Det är slickt, perfekt och strömlinjeformat men ovanpå allt så vibrerar något... ogripbart. Precis som det ska vara.

Jonas Elgemark

FORTDAX
"Folly"

Tugboat/Border

Folly börjar och slutar med ljudet av en speldos mekanik. Däremellan utforskar FortDax vad man kan göra med ett rum fyllt med analoga syntar. Det blir tolv vackra små stycken påminnande en hel del om Vangelis och andra syntpionjärer, men med en modern känsla. Tre av låtarna har sång av japaniskan Cotton Casino (från Acid Mothers Temple), bland annat på den japansk folkmusik-liknande *Sakura*. Vare sig FortDax försöker sig på techno eller ambient får låtarna ett pampigt filmmusik-liknande drag som faktiskt låter riktigt spännande. *Folly* är betydligt mer än bara den fåfänga titeln antyder.

Henrik Strömberg

MARTIN L. GORE
"Counterfeit II"
Mute/Playground

Efter fjorton år är Martin Gore tillbaka med ett egensinnigt coveralbum. På *Counterfeit* tolkade han sex relativt okända låtar. Nu gör han något mer kända spår. Bland andra märks covers av Velvet Underground, Iggy Pop och Kurt Weill. Produktionen är bättre än på första soloskivan och Martin Gore lyckas ge de flesta spåren en intressant, minimalistisk men ändå varm ljudbild. Det puttrar och blippar i bakgrunden. Men i förgrunden finner man så klart sången. Och det är något annat den som gör skivan till en något ojämn tripp. Ända sedan Martin greppade mikrofonen i *Somebody* 1984 har han återkommit

Luger presenterar:

GZA / GENIUS (US)

8/5 Sthlm Stacey,

9/5 Gbg Fat Milk@Kompaniet

RICHARD BUCKNER (US)

+ SUPPORT: HOMELAND

6/5 Gbg Pustervik, 7/5 Uppsala

Norrlands Nation, 8/5 Malmö

KB, 9/5 Växjö Lokal Bar,

10/5 Sthlm Södra Teatern

THE FOLK IMPLOSION (US)

WITH LOU BARLOW FROM

SEBADOH + SUPPORT:

ALASKA! & MIA DOI TODD

7/5 Köpenhamn (dk) Loppen,

8/5 Sthlm Södra Teatern / KGB,

9/5 Oslo (n) So What,

10/5 Malmö KB

THE WHITE STRIPES (US)

+ SUPPORT: WHIRLWIND HEAT

13/5 Sthlm Cirkus,

14/5 Oslo (n) Rockefeller, 15/5

Köpenhamn (dk) Vega

HOT HOT HEAT (CAN)

+ SUPPORT: TEGAN & SARA

16/5 Sthlm

Klubb Accelerator@Debaser

YO LA TENGO (US)

+ SUPPORT: M. WARD

17/5 Malmö KB

LUCINDA WILLIAMS (US)

18/5 Malmö KB, 19/5 Sthlm

Cirkus, 21/5 Gbg Trädgår'n

MONEYBROTHER

21/5 Sthlm Södra Teatern

(för fler turnédatum se www.luger.se)

EVAN DANDO (US)

+ SUPPORT: CHRIS BROKAW (US)

21/5 Sthlm Göta Källare, 22/5

Oslo (n) John Dee, 23/5 Malmö KB

GORE GORE GIRLS (US)

25/5 Sthlm Debaser

(för fler turnédatum se www.luger.se)

LLOYD COLE (UK)

26/5 Sthlm Nalen

NOFX (US)

+ SUPPORT: RANDY (end. sthlm),

THE REAL MCKENZIES &

STRUNG-OUT

17/6 Sthlm Klubben,

18/6 Oslo (n) Rockefeller

För info om åldergränser, tider, fler kommande

konserter samt turnéer med fler svenska band som t. ex. Bad Cash Quartet, The Bear Quartet, Caesar's Palace, Christian Kjellvander with Lazy Grace Frontier, Dub Sweden, Fireside, Florence Valentin, Franke, Isolation Years, Looptroop, Melody Club, Paris, Randy, The Embassy, The Radio Dept. se www.luger.se. Försäljning i Stockholm (ej Klubb Accelerator): Biljett Direkt / Tienet 077-170 70 70 www.tienet.se, Södra Teatern 08-556 97 200, Pet Sounds, Record Hunter samt Sound Pollution. Övriga städer se lokal annonsering.

www.luger.se

För att ännu en gång återuppta ett slitet tema i denna spalt, nämligen begreppet "demo". I all sin oskylldighet är det både missvisande och trist. Inte så att urbetydelsen bara är dålig, utan snarare att det följer med en satans jobbig anda av studieförbund, talangtävlingar, en sådan här fånig spalt och meningslösa drömmar om att saker ordnar sig med ett flottigt skivkontrakt. Att göra en "demo" är att huka sig under falska förhoppningar och erkänna sig till de evigt tarvliga markerna av förlorare. Skit i att kalla det "demo" och gör grymt bra musik istället.

I förra omgången förutspådde jag grungens återuppståndelse och **Gretchen** är ännu ett strålande exempel på detta. Det finns få saker som är så härligt som hjärndöda riff på halvfart och dofterna av Big Muff på högvarv. Gretchen anammar den lite mer struliga och rockiga riotgrl-punken som Babes in Toyland hamrade på i. Ganska mörkt men med finfin känsla för att hitta alla riffen Kat Bjelland glömde.

De gamla bekanta dissonanta och instrumentala slammerrockarna i **Alarma Man** styr återigen ut på vingliga irrfärder i gränslandet mellan Man or Astro Man? och Rapeman. Noise och öken i vacker förening, kalasfint inspelat av Dieter Schöön i Lablaza. En precis lagom balans mellan skevhet och självklarhet, kärvhet och melodier. Pluspoäng för den fantastiska lättiteln *Fuck You, You Fucking Fuck!*.

The Knife and Ape Orkestra har lite samma beröringspunkter som Alarma Man med mycket Steve Albini, tunggrodd dissonans och vacker monoton. Här skriks det dock mellan varven på ett alldeles förträffligt Black Flag-sätt eller pratsjungs å la Kim Gordon. Hårt och massivt men otroligt begåvat bemästrande av elgitarrrens fantastiska förmåga att göra vackert ljud.

Detta leder oss osökt vidare till omgångens toppen av popen: **Whyre**. De har egentligen allt man kan begära av ett post-Sonic Youth-band; kärvhet, gnissel, oljud men likväl är det vackert, organiskt och behagligt. Visst kan de stundom plöja väl mycket i de hemligaste av delarna i åttioalets New York-scen men där finns kanske också mest att hämta. På sista spåret *What if We Drown* är det bitvis bland det vackraste gitarrmangel jag någonsin hört. Och det är kanske det bästa betyg jag någonsin gett.

Vi släpper gitarrerna för ett ögonblick och anammar **Alice in Videolands** smått bisarra bodysyntiga elctropunk. Är det något som jag glömt bort att sakna i dagens musik är det den stenhårda EBM-basen. Alice in Videoland väcker alla glömda lustar genom att ha en allvarlig passion för kalla syntetiskt fläskiga DAF-basar men kombinerar dessa med ganska trallvänlig discopunk. Resultatet blir väldigt eget och ibland riktigt bra, men konceptet riskerar att ta överhanden framför musiken vilket är lite synd.

Sist en gir in ifrån genren som oftast är värd att hata: singer/songwriter, eller "ledsen kille med gitarr". **Björn Norestig** är trots allt ett glimrande undantag. Han har framförallt en sprött vacker, skör och nasal, ljus röst som är omöjlig att inte omfamna. Sedan skriver han sina låtar på ett sätt som mer passar en Wilson-broder eller en Beatle på sitt allra bästa humör omkring 1966. Helt strålande.

Fredrik Eriksson

För kontakt:

Gretchen: gretchen@girlforyourdreams.com

Alarma Man: alarmaman@lofi.org

The Knife and Ape Orkestra: elektriks@hotmail.com

Whyre: whyre@listen.to

Alice In Videoland: info@aliceinvideoland.net

Björn Norestig: bjono101@student.liu.se

som balladsångare i Depeche Mode på varje skiva. Och där fungerar det så bra. Där ger Martins ljusa röst en fin omväxling till Dave Gahans lite mörkare stämma. Men solo och i elva låtar blir det för mycket. Martins vibratosång blir i längden helt enkelt för påfrestande.

Låtarna varierar också. Men känns ändå som en sammansatt helhet i och med att Martin tolkar dem alla på ungefär samma sätt. Man kan förstå att det är låtar som betydtt mycket för honom. Jag tycker mest om Hank Thompsons *I Cast a Lonesome Shadow*. En electrobluesstänkare som riktigt ekar av desperation och ensamhet. Och det är precis vad Nick Caves *Loverman* inte gör i Martins version. Cave gör kärleken farlig, sexig och skrämmande. Martin Gore får den att låta ofarlig och förutsägbär.

Som sagt, det är lite ojämnt. Från en fullträff, via en del ganska bra, till outhärdliga coverspår som *Loverman*.

Mats Almegård

HOT HOT HEAT

"Make up the Breakdown"

Sub Pop/Warner

Som omslagspojkar på ett nummer av NME brinner man hett men snabbt. Många gånger är det inte mer än rätt, hypen blir ett ändamål i sig och objektet bleknar likt klippdockor, för så mycket mer en kuliss handlade det inte om. Kanadensiska bandet Hot Hot Heat spås av engelsk musikpress en lysande framtid, redo att axla Strokes gamla kostym. Som vanligt är mediahysterin fullkomligt överdriven, Hot Hot Heat må vara ett alldeles utmärkt litet band, men knappast så bra. Men är det inte just hysterin som är tjusningen – jubla idag och gåspa i morgon? Champagne ena dagen – automatkaffe nästa? Kanske. Bara inte någon får för sig att punktera vener.

Hot Hot Heat får höra att de spelar postpunk, att sångaren låter som en ung Robert Smith, att de får punkrockpubliken att dansa, att de till och med plockar referenser från Stranglers. Givetvis kopplas de samman med en "scen" tillsammans med betydligt hemligare Radio 4 och kanske The Rapture. Just i Hot Hot Heats fall märker jag av desperationen av hypen extra tydligt. Stundom är de klockrent bra, stelbent vitt sväng bland skramliga gitarrer och diverse frasila keyboards. *This Town* ångar av småstadsfrustration och sex inramat av en kraftrefräng som blåser bort många. Fast någon årets bästa skiva är det knappast, inte heller kan jag se något annan framtid än en 15 sekunders som-marhye. Någonstans på vägen mellan alla hyllningar tappas Hot Hot Heat bort. För deras egen skull hade det kanske varit bättre om de inte fått någon distribution och fortsatt ge ut skivor på OHEV eller något annat obskyrt.

Fredrik Eriksson

JAN JELINEK AVEC THE EXPOSURES

"La Nouvelle Pauvreté"

~scape/Border

Med minimalisten Jelinek håller den lilla etiketten ~scape ställningarna. Tysken är riktigt talangfull och bygger upp dova, skruvade och luftiga ljudlandskap med sköna ljud, knastriga stämningar och långsamt snubblande rytmer. *Music to Interrogate By* är bubblande micro-housejazz medan singelspåret *If's, And's and But's* bjuder på slöfunkig halvtemposisco. Den här plattan blir bara bättre och bättre.

Robert Lagerström

JMY HAZE BEATBOX

"Synthesizer King"

Hej Musik!/Border

Det börjar bra. Öppningsspåret *Come On* på JMY Haze Beatbox's knappt trettio minuter

långa debutalbum *Synthesizer King* är med sitt käck upptempobeat och sin drivande syntbas lika smittande glatt som diskodången *Disco Disco* från förra EP:n *En bra start*. Samtidigt har jag svårt att komma ifrån att mitt första möte med Göteborgsduon var en festivalspelning där de mest framstod som en patetisk blandning mellan The Ark och E-Type. På *Synthesizer King* lyckas de visserligen skaka av sig den bilden men jag är fortfarande inte helt övertygad. Tanken med att blanda reggae, rock och synt är i och för sig ganska sympatisk och fungerar faktiskt alldeles utmärkt på spåret *Beat Boy*. *Pap Pap* låter däremot ungefär som en Bob hund-låt med Sting på sång och det är svårt att veta om man ska skratta eller gråta. Men på något sätt måste man ju ändå beundra dem för det är nog bara JMY Haze Beatbox som kan komma undan med ett skivomslag prytt med en porslinspudel.

Johanna Paulsson

KILLER MIKE

"Monster"

Aquemini/Sony

OutKast-skyddsslingen Killer Mike sticker ut rejält bland övriga Dungeon Family-medlemmar. Där André 3000, Big Boi och de andra rappar tekniskt och med finesse kör Killer Mike mest på ren råstyrka. På *AKshon (Yeah!)* med underbart hysterisk produktion av André 3000 och på tunga *Rap is Dead* funkcar det utmärkt men på till exempel titelspåret skriker Killer Mike snarare sönder ett bra beat.

Annars har jag inga direkta invändningar mot *Monster* förutom rapmetallåten *Hard Nard*. Singeln *A.D.I.D.A.S.* med Big Boi är äckligt effektiv och *Creep Show* är bra trots att Bizarre gästar och rappar om att han gillar feta slynor med urinblåseinfektion. Och även om Killer Mike ofta skriver lika hjärndöda texter som hans namn antyder kör han en del coola rim och han rör iland med en berättelse som *Scared Straight*. *Monster* är inget mästerverk men en mycket fin aptitretare inför André 3000 och Big Boi kommande album.

Daniel Severinsson

MOLOKO

"Statues"

Roadrunner/Universal

Länge jämfördes Moloko med band som Portishead, Lamb och Massive Attack. Oftast till nackdel för Moloko. I intervjuer har de pratat om hur jobbigt det var. Hur orättvist skulle jag vilja tillägga. Moloko har inte så värst mycket gemensamt med tidigare nämnda band. Förutom kvinnlig sång (i Massives fall bara ibland så klart) och elektronik. Efter jättehitten *Bring it Back* slipper de jämförelserna. Gott så. För Moloko är verkligen något helt eget. Klurigt och smart, storband och elektronik, dans och vemod, hetta och kyla. Texterna harmonierar väl med den musikaliska smartheten. Många gånger måste man le åt ordvrängningarna. Allra bäst kanske på förra skivan *Things to Make and Do*: "Shall we drink a toast to absent minded friends". Men denna klurighet finns även på *Statues*. Och musikaliskt är det lika vildvuxet och välvärdat på samma gång, precis som det alltid varit. Fast de har både blivit lite allvarligare och mer jämna. Här finns inte något svagt spår som förra skivan hade ett par av. Och sången. Sången är enorm! Djup och kraftfull och samtidigt så skör och vacker.

THE LEGENDARY TIGER MAN

"Naked Blues"

Munster/Border

En duo är det hippaste som finns just nu verkar det som. Och visst är de fantastiska – The Kills, The Raveonettes etc. Det talas om det oerhörda med att kunna föra så mycket oväsen på bara två personer och i flera fall bara två instrument. Det suveräna med den avskalade ljudbilden. Tillbaka till rötterna.

The Legendary Tiger Man däremot består bara av en kille, Paulo Furtado. Men med sin stenhårda och nedstrippade blues kan han mycket väl leta sig in mellan White Stripes- och Mr Airplane Man-plattorna hemma i folks samlingar. Furtado från Portugal har ett förflyttat som medlem i garagekonstellationerna Tédio Boys och Wray Gunn. Solo rockar han dock ännu mer. Med en gitarr som efterapar de stora blues-legenderna, en rak trumtakt nedsmutsad av dammig jord och en sexig röst fylld av självgodhet. På *Naked Blues* återfinns egna versioner av *Mannish Boy*, *She Said* och *Gonna Shoot My Woman*. Det fantastiska är att även hans egna låtar håller lika hög klass. The Legendary Tiger Man gör rå, svettig och ytterst sexuell musik med så mycket nerv att lyssnaren riskerar att ertappa sig ålandes på golvet, frustandes och lirades luftgitarr. Tease me tiger, säger jag bara.

Annica Henriksson

LEXAUCULPT

"The Blurring of Trees"

Planet μ/SRD

KARSTEN PFLUM

"Tracks"

Worm Interface/SRD

Alltför många av de som skapar elektronisk musik gör låtar som liknar alldeles för mycket vad som redan finns på marknaden. När till exempel både Aphex Twin och Autechre hade gjort låtar med studsande boll-rytmer så överfölls vi av studsande rytmstrukturer. Efter att folk som Oval och Pole gjort låtar av trasigt knaster hade vi plötsligt en hel glitch-genre med skaror av laptopmusiker ansökande om platsen som ungt elektronikgeni på Björks nästa platta.

Ja, det har väl framgått att jag älskar Molokos musik. Erkänner. Så mina förväntningar på *Statues* var minst sagt enorma. Och precis som med förra skivan kände jag mig först lite besviken. En lyssning räcker aldrig. I Molokos fall krävs ytterligare fyra eller fem. Sen sitter det som betong. Det krävs helt enkelt tid för att man som lyssnare ska upptäcka alla små ljudutflykter. Och när man gjort det är man fast.

Från upptempo och party i *Familiar Feeling*, ljuvt syntbllippande i *Cannot Contain this*, till hårdbasen i *Forever More* och det vackra lugna titelspåret, via alla andra låtar är det här hundra procent kärlek och glädje. Moloko har gjort ett album som förmodligen kommer att listas högt upp på min årsbästa i december.

Mats Almegård

Album

Och utan tvekan har både kaliforniska Lexaunculpt (Alex Graham) och danske Karsten Pflum (Jacob Madsen) lyssnat massor på skivbolaget Warps artister, men båda lyckas tillföra något eget och personligt till den allmänna orgien i hyperprogrammerade beats. Det står klart att de dessutom är skickliga musiker utöver att de är datornördar som vet hur man bäst manipulera ett sequencerprogram.

Lexaunculpt är den som lyckas bäst. *The Blurring of Trees* är en varierad men ändå väl sammanhållen skiva, där harmoniska piano-stycken samsas med intrikat gnisseltechno. Det vackra klassiska musikstycket *El Elancholia*, mittpunkten på skivan, innehåller bara enstaka datorblippar som kontrapunkt till en imponerande stråkorkester. För att bara nämna ett spår. Jämförelsevis känns Karsten Pflums *Tracks* aningens enahanda, de flesta spåren är uppbyggda på liknande vis. Det är i grunden hypermodern datorjazz, där varje trumslag är utplacerat för att både svänga och överraska. Också på *Tracks* står mittenspåret ut, *Mairslot* med sin träblåsmelodi, som tagen ur något välgjort gammalt barnprogram, och de Squarepusherlikt stapplande beatsen imponerar definitivt.

Henrik Strömberg

LOGH

“The Raging Sun”

Bad Taste/MNW

“This is the night” viskade Mattias Friberg på Loghs första demo från vintern 1999 och jag var fast. Har haft det stora privilegiet att få följa med bandets resa. På varje ny demo fanns det alltid något speciellt, något extra som skilde Logh från övriga band i mängden. 2001 kom debutskivan *Every Time a Bell Rings an Angel Gets His Wings* som var en av de allra bästa svenska skivorna det året. Skimrande vit och melankolisk. Kände med en gång när jag fick *The Raging Sun* i min hand att det var något stort på gång. För det första titeln. Döper man en skiva till *The Raging Sun* så vet man att artisten verkligen menar allvar. Jag skulle nog köpa en skiva med den titeln utan att lyssna på den. Av samma anledning skulle jag gå och se filmen eller läsa boken.

Musikaliskt har Logh funnit ytterligare dimensioner i sin musik. Mattias Fribergs sätt att sjunga har utvecklats från att tidigare varit ganska blygsamt till att verkligen ställa sig naken framför mikrofonen och skrika rakt ut, starkt! *The Raging Sun* är mer varierad än *Every Time a Bell Rings an Angel Gets His Wings*. Låtarna är inte enbart långsamma och vackra. Här finns även snabba och fula punklåtar och aviga rockpärlor bredvid de lysande pianoetyderna. Den är i första hand en skiva och i andra hand en samling fantastiska låtar av ett fantastiskt band från lilla Sverige som kommer att göra stort väsen av sig ute i stora vida världen.

Per Lundberg G.B.

MADONNA

“American Life”

Maverick/Warner

För något år sedan visade Canal+ en konsert från Madonnas senaste USA-turné. Den avslöjade ganska mycket om hur hon själv värderar sin karriär. Under nästan två timmar framförde hon enbart två låtar inspelade före 1994 – en oengagerad akustisk *La Isla Bonita* och en uppdaterad version av *Holiday*. Det var en djävulskt tråkig konsert. Madonna måste dock varit nöjd – i hennes historieskrivning är förstuds de senaste årens “innovativa” och “experimentella” skivor de mest intressanta i hennes karriär. Men Madonna har förlorat omdömet. Och jag tror aldrig att

hon har känts mindre relevant musikaliskt än vad hon gör på *American Life*.

Vad hon skulle behöva i det här läget är antagligen att omge sig med lite mindre ja-sägare. Någon borde till exempel sagt till henne att det var en väldigt dålig idé att fortsätta jobba med producenten Mirwais, att hans elektroniska ljudbilder bara är irriterande och att låtarna de skrivit ihop är jättepömsiga. Och någon borde verkligen hindrat henne från att leka Missy Elliott – det är precis lika generande som när George Michael försökte vara Timbaland häromåret.

Då hade kanske det här inte blivit hennes sämsta album någonsin.

Thomas Nilson

MARIA MCKEE

“High Dive”

Viewfinder/Showtime

Maria McKees förra platta *Life is Sweet* är för mig hennes absoluta höjdpunkt. De två föregångarna var långt ifrån dåliga men hade ibland lite för mycket countryrock över sig. Man misstänkte hela tiden att det var för mycket folk inblandat i det hon gjorde och att det fanns något mer hos Maria McKee. När *Life is Sweet* kom visste man precis vad man hade väntat på, den kändes som hennes alldeles egna. Hon spelade mer själv och stämningen var mörkare än tidigare, musiken var som en tickande bomb färdig att explodera vilken sekund som helst. En ärlig och äkta platta eftersom den lät precis som jag alltid tänkt mig personen Maria McKee, och den var också närmare det uttryck och den utstrålning som hon förmedlar live. Därför blir jag fundersam när jag lyssnar på *High Dive*, hennes första platta på sju år. Dels för att det är ett stilbyte och en lätt tillbakagång till de två första plattorna, men också för att jag inte riktigt tror på henne denna gång. Hon mår förmodligen bättre, det unnar jag henne. Men den desperation som fanns på *Life is Sweet*, kan den verkligen vara helt bortblåst? Det känns som personen Maria McKee får ge vika för fläskaiga stråkkarrangemang och en uppblåst produktion. Men rösten finns kvar, och hennes självklara och nästan nonchalanta sätt att sjunga är precis som man vill ha det. En del av låtarna är riktiga höjare, men skulle förmodligen vunnit på en annan inramning. Hur som helst så är *High Dive* trots allt ett bevis på att Maria McKee är en av de mest intressanta och oförutsägbara artisterna för tillfället. Det är spännande att följa med på hennes resa.

Jonas Elgemark

MICHAEL FRANTI AND SPEARHEAD

“Everyone Deserves Music”

Labels/Capitol

Michael Frantis problem är att han är för politiskt korrekt och mysig så att han tyvärr riskerar att bli marginaliserad som en fredsälskande tomte. Men självklart behövs han ändå. Hans musikaliska stil är jordnära och rättfram, texterna är vänsterpolitiska på gränsen till sagdproggiga med tydliga humanistiska förtecken – och trots att jag ofta vid genomlysningen av *Everyone Deserves Music* gäspar till önskar jag att fler artister brydde sig så mycket som Michael Franti gör. Alla måste ju inte vara musikaliska nyskapare, det räcker bra att försöka göra världen till ett bättre ställe genom att sprida må-bra-musik.

Ända sedan Beatnigstiden och Disposable Heroes of Hiphopcrisys dagar med hitlåten (?) *Television*, the *Drug of the Nation* har Franti opponerat sig mot maktkoncentration och skygg-lappar, främst då i hemlandet USA. Men han har med åren blivit mindre hårdnackad och ömmar nu mer för mjuka värden. Men texttrader som “We can bomb the world to pieces/but we can’t bomb it into peace” från *Bomb the World* träffar

mitt i prick i dessa dagar.

Jag gillar att Michael Franti fortfarande får göra skivor som rakryggade påminner oss om att det alltid finns mänskliga alternativ på problem vi själva ställer till med.

Gary Andersson

MONEYBROTHER

“Blood Panic”

Burning Heart/MNW

Anders Wedin är efter många år som artist en för den stora massan fortfarande oupptäckt popstjärna med klar Håkan Hellström-potential. Och trots att han fläker upp sin bröstkorg och kastar fram sitt hjärta i form av formidabla singlar som Springstenpastischen *Reconsider Me*, hastiga souldängan *The Pressure* och underbara känslökicken *Don’t Call the Police* så innebär inte heller *Blood Panic* det stora genombrottet. Den är alldeles för osvensk, egen och ostyrig för att göra Moneybrother Skansen-folk-kär. Och på ett sätt är jag okej med det. Missförstå mig rätt, jag önskar honom all framgång och (ekonomisk) lycka i världen men jag ser hellre att han tillsammans med sina kompisar fortsätter att spela in fantastiskt medryckande

TIMBUKTU

“The botten is nådd”

Ju Ju/Playground

Kära Jason och ni andra!

Den här recensionen är mer eller mindre ett brev. Utformad för att ni ska förstå att det egentligen inte finns några brister eller att Jason Diakité skulle gjort en grundstötning. Kvar finns egentligen bara en smågnällig recensent som vill ha världsklass varje gång du rycker åt dig micken.

Första gången jag hörde dig på skiva tyckte jag att du lät sympatisk, nu har vi träffats ett flertal tillfällen i verkligheten. Du är oneligen en hyvens prick, en grym artist och har viktiga saker som flyger omkring där under kepsen. Jag tyckte att din första skiva lät toppen, en klassiker skrev jag då och det tycker jag fortfarande. Din andra skiva var också toppen, det tyckte väldigt många med mig och egentligen är det där jag brukar lämna in och låta den breda massan tugga sönder mina favoriter. Elitistiskt eller egoistiskt möjligtvis, men det är svårt för mig att inse att bra musik inte har något med skivförsäljning att göra. Men så länge GES säljer 350 000 exemplar och du runt 25 000 kommer jag att fortsätta min gospel.

Din nya skiva har du valt att kalla *The botten is nådd* vilket givetvis är dubbelbottnat. För likt en blöt kväll som slutar i sänghalmen med en tjejs motbjudande att man hellre biter av sig sin ena arm än att väcka henne innan man drar är det dags att se omvärlden med andra ögon. Det är liksom “skärpning man” och vi är många som inte vill att våra barn ska växa upp i Sverige som det ser ut idag. *Ett brev* är kanske det bästa du gjort och kör man ner den i en mixer med *Pendel-paranoia* har vi en ny svensk nationalsång.

På *The botten is nådd* har du skalat ner ditt uttryck både musikaliskt och vokalt utan att missa målet. Lika delar lek och allvar och att skriva ett brev till statsministern är nästan för bra för att inte vara en smart uttänkt plan för uppmärksamhet i media. Det hade du fått ändå och numera är det många som vill höra vad du tycker om saker och ting. Det kan bli ett tungt lass att bära och även

och glädjefylld musik med stora körer, gungande blåssjok och bristande kastratsång ett tag till. Funderingarna hamnar snarare kring vad folk riskerar att missa om de inte kommer i kontakt med *Blood Panic*. Eftersom den är en total lyckogivare. Utan tvekan kommer jag om sisådär 10-20 år fortfarande rysa när jag lyssnar på spår som *Positive Vibrations*, *It’s Been Hurting All the Way with You Joanna* och *Feelings*, *Getting Stronger in the Dark*. För *Blood Panic* får mig att kapitulera, nu och för alltid. Om Anders gamla band Monster var intensiva och lovande så är Moneybrother allt det och ett paket chips.

Gary Andersson

OPETH

“Damnation”

Music For Nations/Zomba

Måste vara bland de mest intressanta albumen som kommer att komma under detta år. Opeth som i början var ett band främst för tuffa killar i läder och metall. Efter diverse Grammisar och andra kommersiella framgångar är Opeth numera ett band som verkligen kan tilltala en bredare publik. *Damnation* är det perfekta soundtracket till vilken ensam natt som helst fylld av kaffe,

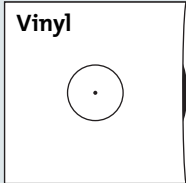

om du inte säger dig vara politisk kan det flytta fokus från musikern Jason. Och som du sagt tidigare så står rytmen alltid över budskapet. Det är där jag har mina största invändningar mot *The botten is nådd*, jag är lite bekymrad över att funken delvis fått respass till förmån för såsig replokalsreggae i *De luktar rök* och *Dynamit* där du lyckats få med Peps Person (numera har du också gett dig i lag med det duktiga livebandet Damn!), trots att du sagt att du inte gillar live-hiphop, jag är mindre förtjust i det också även om jag måste ge tummen upp till er version av Mobb Deep-Prodigys *Keep it Thoro*).

Jag vet att Måns Asplund i Breakmecanix, som givetvis producerat din nya skiva, har en far som spelat gitarr med Peps men jag vet inte om jag tycker att det är speciellt bra ändå. Hade föredragit ett samarbete med den blytungare reggaedoft Breakmecanix bidrog med på Promoes *Government Music*. Men när du som på titelspåret kryddar med ett worldmusic-influerat riff, förmodligen spelat av er sydafrikanske vän Ranto Buko funkar det alldeles utmärkt. Jag är också barnsligt förtjust i den musikaliska brodern *Ta det lugnt* som luktar festival, uppsträckta nävar och lägereld på samma gång. Givetvis får jag mig en dos mer traditionell Breakmecanix i mackor som *Din lian i rapdjungelen* och *Strö lite socker på mig* så jag är på det stora hela nöjd. Inledande *Lobbyn om 5* är också en klockren skröna om turnélivet och jag hoppas att du får sprida ditt budskap under en lång tid framöver även om jag inte kan låta bli att hoppas att du ska trampa ur sladdarna för det där livebandet.

Med vänlig hälsning

Björn Magnusson

Svenska **Ohm** har med sin sjutummare *The Black River* (Release the bats) fått till tre mäktigt instrumentala låtar. Ta King Crimson, lägg till lite modern electronica och några fantasyfilmer så har ni bilden. Men om Bo Hanssons *Sagan om Ringen* var smygande och gåtfull så är Ohm istället tyngre och de bryter ibland sina vackra harmonier mot dissonanser. Omslaget är så snyggt att man vill rama in det och musiken nästan lika bra.

Jonas Elgemark

Norska bolagen Melektronik och Safe as Milk samarbetar om några sjutummare under namnet *Milkland*. På ena sidan av släpp nummer två puttrar **Phonophani** ihop en minimalistisk katedral av ljud. Av några små osignifikanta blås-instrumentsamlingar byggs en alltmer imponerande låt. Kör man skivan på fel hastighet får man en lika intressant men ändå väldigt annorlunda låt. På andra sidan sjutummaren ägnar sig **Vibracathedral Orchestra** åt något odefinierbart under ett ihållande elgitarr-drönande. Det är säkert väldigt genomtänkt, men det låter mest som om de stämmer instrumenten.

Melektronikk släpper också en egen serie sjuor, där **Greg Davis** *Precursors* är nummer tre. Hans två instrumentala postrocklåtar har en definitivt melankolisk ton, även om A-sidans *Lightning Proves to Be Unnecessary* livas upp lite av diverse fågelsång. Det är vackert, men knappast livsviktigt.

Danske **Opiate** (Thomas Knak) ger ut mini-LP:n *Sometimes* på Morr Music. Björk-medarbetarens elektroniska lyssningsmusik känns välgjord, men efter det relativt spännande första spåret fnalnar mitt intresse mer och mer. Klichéerna staplas på varandra, vi har hört det förr.

The Majesticons lyckas däremot framgångsrikt vända på hiphop-klichéerna på tolv *Pirhana Party* (Big Dada/Playground). Huvudrapparen är en tjej och killarna får istället sjunga refrängen. Produktionens feta syntslingsor och tunga basgång ser till hålla dansgolvet i gungning – låten funkar lika bra i instrumental version. B-sidan *Fader Party* är mer traditionell och definitivt tråkigare, men vem lyssnar på B-sidor? Henrik Strömberg

Kitty är inte den första dokusåpadeltagare som gjort en skiva men förmodligen den första som enbart släpper den som tolv i begränsad upplaga. Och även om *I Am a M F* (Kitty/Dolores) knappast är en popklassiker i rakt nedstigande led från *Kids in America* så gillar jag det. Framförallt B-sidan *By the Way*. Kär. Och om jag sedan blir det för att den påminner om Ladytron och Paris eller för att min ohämmade fascination över Kittys garderob gör att jag köper allt hon tar sig för kan göra detsamma.

Therese Bohman

**VINN
FESTIVALBILJETTER!**

STOCKHOLM CALLING

**HULTSFRED
KALAS
ARVIKA**

Endast för prenumeranter!

Besök www.groove.st och
klicka på Prenumerera

cigg, korsord eller varför inte sprit, snus och femtiotalsdeckare. Nu gör Opeth om sin mörka progressiva metall till finurliga jazzflirtar och varma Pink Floyd-kramar. Slås av hur vacker musik kan vara under refrängen på *In My Time of Need* – som att bli omfamnad och sakta vaggad. Hyllar produktionen som på ett sparsmakat sätt lämnar utrymme åt alla instrument, men kanske framförallt att Opeth vågar låta det vara tyst. Tystnaden och pauserna ger låtarna ytterligare en dimension av tyngd och skönhet. Hoppas att det funkar lika bra live som på skiva. Missa inte på Hultsfredsfestivalen i sommar.

Per Lundberg G.B.

KELLY JOE PHELPS "Slingshot Professionals" Ryko/Showtime

Kelly Joe Phelps har tidigare gjort tre fullängdare, och på de tidigare har han oftast visat upp en lite avskalad singer/songwriter-sida. Närmast bluesinspirerade låtar, framförda på bara akustisk gitarr, med en känsla och styrka som gör att man vill dra paralleller till Tom Waits: samma tonala utanförskap utan att bli avantgarde eller bara allmänt konstig. Samma självklara melodier, enkla och vanliga men utan att bli plagiat. På *Slingshot Professionals* är hela ljudbilden utökad, med både trummor, bas, klaviatur, stråkar och strängar. Gitarrspel av Bill Frisell. Och också ett avsteg från den avskalade bluesstigen. Det låter mer oldschoolcountry, men fortfarande lika enkelt och självklart. Fortfarande med samma reflektioner och historier, fortfarande med den där lite tillbakadragna längtan att berätta; att klä allt i passande kostymer och formuleringar och att ta tag i lyssnaren. För det gör det: det tar tag, och man får verkligen göra krafteranstängningar för att få det att släppa. Om man nu av någon anledning skulle vilja det.

Magnus Sjöberg

PILOT TO GUNNER "Games at High Speeds" Showtime

Rockmusik som börjar med handklapp är sällan dålig. Och så är även fallet när kvartetten från New York skapar attitydfyllda toner. *Games at High Speeds* spelades in redan 2000, förutom tredje spåret *Action Items* som bandades i början av förra året. Men den låten finns inte med på den CD-skiva som snurrar febrilt i min skivspe-lare, även om konvolutet säger att den borde göra det. Jag fattar misstanke när låten innan, den härligt dEUS-klonade *We Got Games at High Speeds*, får ett abrupt slut mitt i ett ackord och lämnar ett par sekunders tystnad efter sig. Som tur är visar det sig att resten av skivan håller jämna steg med titelspåret. Pilot to Gunner bjuder på lika delar allvar som lek. Lika delar avhållsamhet som experimentlusta. Det är Fireside, Randy och The Afghan Whigs i abstinensbringande funk-punk-takter. Låtarna spretar inom sig själva, men de släpper aldrig den röda tråden som i detta fall betyder ett medryckande groove, där skrikande gitarrer och klistrande refränger banar väg.

Andreas Eriksson

TOM RUSSELL "Modern Art" Hightone/Playground

Tom Russell är en schizofren tjockis. I alla fall på skiva. Det finns nämligen en version av honom som skriver pragmatiskt utmejslade historier på skivor som *The Man from God Knows Where*. Och det finns en som fumlar med sitt material som en ivrig tonåring i baksätet på sin farsas Ford Pinto. På *Modern Art* får man hela sjukdomspaketet: dels snygga, sentimentala kompositioner som Mickey Mantle-tributen *The Kid*

from *Spaniaw* och detaljrika *Isaac Lewis*. Dels formlösa lager av dökött i form av idéfattiga covers på Warren Zevon (*Carmelia*) och Emmylou Harris (*Ballad of Sally Rose*) och botten-näpet *Muhammad Ali* vars lyrik för tankarna till mellanstadietidens rimstugor. Sätt Russell på diet, tvinga i honom psykofarmaka och släpp inte ut honom förrän hans hår är lika långt som på *Poor Man's Dream*. Jösses, vilken platta det skulle bli!

Kristofer Ahlström

SOCIETY 1 "Exit Through Fear" Earache/MNW

När den kristna högern tröttnar på att klaga på Marilyn Manson kan de behöva någon ny att reta sig på. Då ligger Society 1 bra till. Delvis för att sångarn Matt Zane äger ett porröretag, men främst för att det helt enkelt behövs några bad guys på hemmaplan att hacka på.

Society 1 är dock mer än en porrkung, det är fyra musiker som gör väldigt bra musik, och som har utvecklats sedan 1999:s *Slacker Jesus*. Deras industrimetall är rå, brutal och aggressiv som en pudel. Mysigast är *Kill Myself*, *Nothing, Me* och det syntiga versriffet på *All You Want*. Slutlåten *Lie* är tolvslagens grande final. Zanes vision med den här plattan kan kortas ner till tre ord. Make people suffer. Han, Dagon, Sin och Aleister misslyckas med det toneriet. *Exit Through Fear* är för bra för det.

Torbjörn Hallgren

SOILWORK "Figure Number Five" Nuclear Blast/MNW

Redan på förra skivan *Natural Born Chaos* visade helsingborgarna upp sin melodlösa sida och fortsätter i samma spår på femte släppet. *Figure Number Five* är inspelad på tre olika orter i Sverige men det är inget som märks på resultatet. Keyboardisten Sven Karlsson bidrar med stundtals rena syntljud och tar Soilworks tunga metal till nya dimensioner.

Studio Fredmans ägare Fredrik Nordströms sa vid en intervju under mixningen av skivan att Soilwork leder utveckling när det gäller refräng-sången. Och det är bara att hålla med. Tillsammans med In Flames är Soilwork dagens bästa metalband i mina öron. Sångaren Björn "Speed" Strid gör skäl för sitt smeknamn men har på de senaste åren utvecklat sitt röstregister. Skivans enda lugna stund, och skivans sämsta spår, är den Paradise Lost-drypande *Departure Plan* där Björn visar upp sin skönsång i avskalad version. Bäst är det när hans olika röster kämpar mot varandra i refrängerna. Soilwork är redan stora internationellt och med *Figure Number Five* borde det definitiva genombrottet komma även i Sverige. Men jag satsar inga pengar på det, livet är för orättvist för att det ska kännas säkert.

Andreas Eriksson

DE STIJL "Yeahvolution" MNW

Jag kan inte låta bli att nynna på Judas Priests *Live in After Midnight* när jag hör de inledande tonerna av De Stijls *My Own Way*. Men det passar rätt bra med tanke på att *Yeahvolution* är musik för "midnatt till sex"-männikor. Sådana som helst skulle ville slippa sina arbetsdagar och andra åtaganden. Sådana som vill stiga upp klockan fem på eftermiddagen och bara leva för nattlivet. Musiken, dansen, alkoholen och naturligtvis kicken.

Enligt producenten Björn Olsson sjunger Joakim Kaminsky "kantigt, icke tonsäkert och med klen röst". Javisst gör han det, och det är svinbra! Och på bas finns det skarpaste fejsat i

Göteborg, det vill säga Sara Karnehed. När man lyssnar till raderna "I'm not growing up/I'm just growing bored" i *Boredom* vill man bara glömma ett annat band från Göteborg med taskig engelska som sjunger om att de är alldeles för uttråkade för att dö. There is no such thing, laddies.

De Stijl levererar extremt korta punklåtar som ger en omedelbar känsla av upprymdhet. Debuten är en förträfflig partyplatta. Eller som Pretty Things skulle ha sagt: "See you downtown. Take in some sounds. Maybe we'll score". Annica Henriksson

LUCINDA WILLIAMS "World Without Tears" Lost Highway/Universal

Hank Williams hade det. Svenske Christian Kjellvander har det. Lucinda Williams har det definitivt. Den där varma, innerliga sångrösten med en närhet som träffar lyssnaren direkt. Och som träffar djupt.

Efter en lång karriär och hårt kämpande fick denna blonda Nashvilledam välförtjänt internationell uppmärksamhet med skivorna *Car Wheels On a Gravel Road* från 1998 och, framförallt, *Essence* från 2001. Uppföljaren *World Without Tears* innehar kanske inte samma självklara storhet, men är ändå ett mycket starkt album. Åh, jag tror egentligen bara att jag stör mig på det styltiga bluesnumret *Atonement* som stoppar upp skivan i halvtid. Annars flyter *World Without Tears* på i en behaglig lunk. Musiken tar sig sakta men säkert fram likt ett tåg genom den amerikanska södern. Det råder en tryckande värme i kupéen, och svettpärlor bryter fram i Lucinda Williams ansikte. I bröstet värker ett sönderstampat hjärta. Tårar blandas med svetten. Men när hon reser sig, öppnar fönstret, sticker ut huvudet och tittar ut över det förbipasserande landskapet, så torkar den svala vinden svetten och tårarna. Ansiktet lämnas salt och klibbigt. I så här vacker musik finns det alltid hopp mitt bland all förtvivlan och misströstan.

Daniel Axelsson

YEAH YEAH YEAHS "Fever to Tell" Wichita Recordings/Border

Karen O kan inte sjunga. Hon gnyr och skriker. Frustar och stönar. Och killarna bakom henne vet knappt vad melodier är för något. Så fort Nick Zinner fått till en schysst gitarrslinga gör trion sitt bästa för att dränka den i oväsen. Ibland funkar kombinationen hur bra som helst. Den självbetitlade EP:n från förra året bevisade det.

Inledande *Rich* är lika sexig och cool som *Bang*, medan *Date with the Night* torde locka upp många rockers på dansgolvet. Själv blir jag en riktigt happy bunny. Jag gillar Yeah Yeah Yeahs opolerade och smutsiga sound och de dansanta rytterna. Däremot tar det opolerade över på allt för många låtar. Karen ger ifrån sig döds-metallvrål och slungar mikrofonen i huvudet på folk. Åtminstone på scen. Mot slutet av plattan saktar de ned i *Maps* och *Modern Romance* och lyckas återvinna min entusiasm. Karen lyckas nästan övertala mig om att hon kan sjunga lite grann trots allt. *Fever to Tell* börjar och slutar alltså riktigt bra, men mittpartiet skulle kunna slängas direkt på majbrasan. Det känns som om Yeah Yeah Yeahs blev för otåliga med att få ut plattan att de satt med ofärdiga låtar som de jammat fram under sena nätter i replokalen med alldeles för många öl innanför västen.

Eller så vill de bara vara svåra.

Annica Henriksson

Massor av recensioner på nätet:
www.groove.st

Maximalt National:

Kaizers Orchestra "Ompa til du dör"

(album)

Det explosiva debutalbumet från Nordens näst största rockband.

Liberator "Are You Liberated?"

(album)

"Det mest glädjesprudlande som lämnat en svensk studio sedan nämnde Hellströms debut/När det gäller att övertyga musikintresserade om Kevin Rowlands storhet är denna låtsamling effektivare än 100 hyllningskrönikor signerade Andres Lokko."

**Magnus Ransheim,
Helsingborgs Dagblad**

Kristian Anttila "Natta de mina"

(album)

"Ni talar om vänskap, jag stänger min dörr Äsch! Ge mig lite knark, lite sprit, ge mig till himlen en kupong. Ni talar om framtid, jag skriker: Hopp och Liv; Adjö! Äsch! Ge mig lite gift, lite sex, kom få mig lyfta från golv..."

Alice in Videoland "Dance with me/ Naked"

(singel)

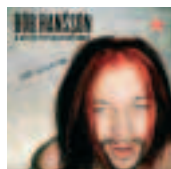
DAF möter Blondie på Arvikafestivalen.

Hetare än Hultsfred

Stefan Sundström "Fredens man"

(singel)

Bob Hansson "Kör solen, kör"

(album)

Kajsa Grytt "Är vi på väg hem?"

(album)

United Stage Artist i samarbete med
Telia presenterar

20
03

www.kalas.nu

Håkan Hellström Lars Winnerbäck

Timbuktu med damn! Magnus Carlson Marit Bergman Her Majesty

Tor 10.7 NORRKÖPING Folkets Park
Fre 11.7 KALMAR Kalmarsundsparken
Sön 13.7 VISBY Visborgsslätt P18
Tor 17.7 ÖREBRO Brunnsparken

Fre 18.7 SKÖVDE Heden P4
Lör 19.7 LYSEKIL Pinnevik/Gullmarsvallen
Tor 24.7 MALMÖ Mölleplatsen
Fre 25.7 VARBERG Varbergs Fästning

Lör 26.7 GÖTEBORG Bananpiren
Tor 31.7 SÄTER Skinnbo Udde
Lör 2.8 STOCKHOLM Universitetet

Biljetter kostar 295 kr (350 kr i kassan samma kväll) och kan köpas hos
Biljett Direkt 077-170 70 70, ATG ombud samt www.ticnet.se

UNITED
STAGE

AFTONBLADET

TELIA

VINYL

MC Monoton och **DJ Mystiska K** släpper tolvan *Konter Attack* (Lekebusch/Grundtakt) och jag fattar ingenting. Produktionen är väl okej men rappen är så stel att den inte borde vara möjlig att fästa på vinyl. Texterna suger också om någon undrar.

Daniel Severinsson

Manifesto försöker sig på någon slags Kraftwerk-emulering på *We Shake Our Hips to Computer Blips* (S56). Idén är väl att titeln ska bli en catch phrase. Efter att man hört frasen tio gånger i rad sitter den som en smäck. Efter ytterligare tio upprepningar är den väldigt tjugig. Och då är inte ens halva låten över. Kraftwerk var aldrig så här enahanda.

Henrik Strömberg

DVD

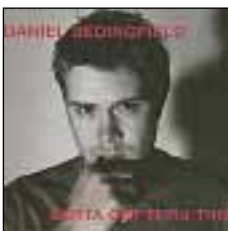
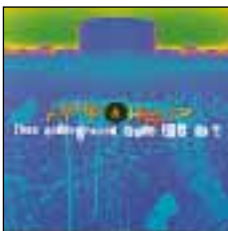
"A Tribute to Stevie Ray Vaughan" DIVERSE ARTISTER

Sony

I maj 1995 hölls en minneskonsert för Stevie Ray Vaughan i Austin, Texas, ledd av brodern Jimmie och med åtskilliga moderna bluesstorheter, inklusive Stevie Rays kompband Double Trouble. Här är resultatet, och oavsett vad man tyckte om Stevie Ray så är det värt att uppleva. Visst är det rörande att se B.B. King och Bonnie Raitt ge sin musikaliska hyllning, men på något sätt är just musikaliska hyllningar numera så mycket vardagsmat att man sällan ser några magiska moment längre. Däremot är de små kommentarer deltagarna ger inför kameran mellan låtarna ibland rätt sevärda, alla hyllande Stevie Ray Vaughan som gitarrist. Själva konserten blir emellertid lite väl tradig, med ett myller av olika gitarrstilar representerade, minst lika många som gästerna – bara Dr. John sticker ut.

Men det är så det ska vara, en hyllning till en exceptionell gitarrist ska väl vara gitarrbaserad.

Slutet av konserten, med alla inblandade på scenen, blir lite väl mycket av det goda – alla inblandade måste ju få vara med. Men vill man förstå varför Stevie Ray Vaughan var stor kan man lyssna på de alster han själv hann släppa innan sin bortgång. I det stora hela blir hyllningen egentligen bara en uppvisning av kända namn och deras gitarrtekniska orgieuppvisningar. Magnus Sjöberg

ALBUM

40 FT. RINGO

"Funny Thing"

Atenzia/BonnierAmigo

Raka rockband som New Jersey-kvartetten 40 Ft. Ringo går det trettion på dussinet i USA och ändå föds det fler bredbenta rocklåtar varje dag, efterfrågan verkar vara enorm. Och 40 Ft. Ringo är lika ointressanta som de är kompetenta. I morgon kommer jag inte att komma ihåg hur de låt.

Gary Andersson

AIM

"Means of Production"

Grand Central/VME

Britten Andy Turner, som arbetar under aliaset Aim, samlar här ihop tio spår från svåråtkomliga tolvumlocke som hans skivbolag hävdar att många frågar efter. Och visst funkade det om man inte har någon ny platta att servera.

Beatsen är slött korrekta och exakta medan resten av ljudbilden är svagt jazzfunktig. Musiken är filmisk och innehåller ofta konversationer eller lössryckta uttalanden som spår på soundtrackkänslan än mer. Och det är inte oväntat väldigt njutbart att lyssna på *Means of Production*, speciellt om man vill softa i favoritfåtöljen. Känslan är organisk, otvungen och fridfull men blir i längden väl saggig. Mest sprittande ter sig snygga *Soul Dive*. Och konstigt nog fungerar *Means of Production* alldeles ypperligt som en enhet, det är i totalupplevelsen som denna singelsamlings verkliga styrka ligger – inte i enstaka spår.

Gary Andersson

ALL GIRL SUMMER FUN BAND

"2"

K/Border

Efter att ha skämts över mitt bubblande jubel över förra årets debut med genomcharmiga All Girl Summer Fun Band har jag nu accepterat faktumet att jag är en mesopopsucker. Det finns egentligen inte något som är bättre än tersstämmor och tre ackord. I alla fall inte om det, som i AGSFB:s fall, bäddar för så självklart briljanta popdängor och vardagsromantiska texter och problem. Uppföljaren 2 är inte lika glimrande taffligt tam som debuten. De har hittat distpedaler och deras rangliga charm är numera utbytt mot mer stilsäker tuggummipop à la Ramones, fast mycket mesigare, väldigt långt ifrån heroin och gatlig kroppsförsäljning. I stället fortsätter AGSFB sina irrfärder ibland kassa killar och alla andra vardagliga problem man kan råka utföra någonstans i en oändlig förort i nordvästra USA. Men även denna fräsiga fortsättning bejakar att de är ett fantastiskt litet popband som förstått att den enklaste vägen alltid är den rätta. Och vem kan inte låta bli att le, i förvärens vinterbläst, åt en sådan förträfflig metafor som *Video Game Heart* eller att stämsång nog är det bästa som finns.

Fredrik Eriksson

AMERICAN HI-FI

"The Art of Losing"

Island/Universal

"We're the kids in America", sjunger American Hi-Fi på Kim Wilde-manér i låten *The Art of Losing* från plattan med samma namn. Och ja, att de är ungdomar från Amerika kan man knappast ta miste på. *The Art of Losing* är superamerikansk musik från en generation uppvuxen på Nirvana och Green Day. På det inledande titelspåret sjunger de också att de ska "start a riot". Nu är det dock extremt svårt att tro att American Hi-Fi eller deras musik har något som helst med upplopp att göra. Det är snarare ett soundtrack till en ungdomsfest under spring break. Det är t-shirts, slitna jeans, gympador och busiga

frisyrer. Det är amerikansk collage-punkrock. Och det är förstås helt ofarligt.

Sure, American Hi-Fi är lättlyssnade och sure, man nickar med ibland, men de saknar den låtskrivarskäpa som krävs för att lyfta sån här musik. Det är lite för mycket "in genom ena örat och ut genom det andra". Omdömet blir därför skoningslöst: jag har svårt att hitta ny, amerikansk rock som är mer meningslös än den här.

Daniel Axelsson

ANTIQUE

"Blue Love"

BonnierAmigo

Elena Paparizou och Nikos Pagiotidis står inför det svåra tredje albumet. Första gången var de grekiska influenserna i deras eurohits *Opa Opa* och *Dinata Dinata* tillräckligt nytt och spännande för att reklamradion skulle spela sönder dem, andra gången blev eurovisiondiscobagatellen *I'd Die for You* en jättehit – men nu? Det är väldigt tveksamt om det kommer fungera igen. Utan en ny gimmick eller en medverkan i Schlager-EM i bagaget är deras medelhavsdisco alldeles för intetsägande för att någon skulle orka bry sig.

Thomas Nilson

APHROHEAD

"Thee Underground Made Me Do it"

Clashbackk/Goldhead

Felix da Housecat har plockat fram gamla aliaset Aphrohead igen. Dessutom anknyter skivtiteln till ett gammalt Aphrohead-spår: *The Industry Made Me Do it*. Men den här gången är det underground alltså. Som vanligt kokar och bubblar det av infall. Det är lekfullt, glatt, hårt och funkigt på samma gång. Särskilt svag är jag för Kazoo som i och för sig låter lite väl lik Daft Punks *Da Funk*. Men den var ju så bra så jag står ut med en låt som påminner om den! Skivan innehåller 13 spår och det blir lite för mycket. Lekfullheten och glädjen kommer ibland av sig i rena ljudorgier som inte leder någonstans. Hade Felix Stallings Jr valt att göra en sju låtar lång CD hade det varit världsklass. Nu är det bra men ojämnt.

Mats Almegård

B2K

"Pandemonium!"

Epic/Sony

B2K består av J-Boog som gillar vaniljglass med jordgubbssirap, Lil Fizz vars favoritämne i skolan är historia, Omarion som gillar tjejer som har en vacker personlighet och gillar att brottas och Raz-B vars favoritbil är Volvo C70 – samtliga 17 år. De har nått stora framgångar på den amerikanska marknaden som knappast lidit av överflöd av lyckade svarta pojkgrupper. *Pandemonium!* är deras andra album (exklusive en remixskiva och en julskiva) och kul under de första två låtarna, *Bump, Bump, Bump* och *Girlfriend*, som skrivits av R Kelly. Resten av skivan kan man med gott samvete strunta i.

Thomas Nilson

DANIEL BEDINGFIELD

"Gotta Get Thru This"

Polydor/Universal

22-åriga britten Daniel Bedingfield spelade in sin two step-influerade debutsingel *Gotta Get Thru This* på en PC i sitt sovrum. Den blev en gigantisk hit både i Storbritannien och USA.

Alla som då hoppades på ett musikaliskt underbarn eller åtminstone en vit Craig David kommer bli plågsamt besvikna när de får höra hans debutalbum. Där visar det sig att Bedingfield mycket hellre vill vara Ronan Keating och Gareth Gates än Craig David. Dessutom skriver han texter som är så pinsamma att man får obehagskänslor. Vad sägs om "I could be James Dean/Of the music scene/I could be a

big star/Like that man called Queen." eller "Look down and see the tears I've cried/The lives I've lived/The deaths I've died/You died them too"?

Thomas Nilson

ROBERT BELFOUR "Pushin My Luck" Fat Possum/MNW

Det finns blues och så finns det blues. Robert Wolfman Belfour spelar den sist-nämnda formen av blues. Den äkta och riktiga. Roberts djupa varma röst är som balsam för själen. Han sjunger innerligt om hat och kärlek. Hans gitarrspel är outstanding. På *Pushin My Luck* finns inte mycket att klaga på. Rekommenderas varmt till alla som ledsnat på alla unga vita slynglar som försöker sig på att låta gamla, svarta och hårt ansatta av livets vedermödror. Wolfman spöar dem alla.

Per Lundberg G.B.

BIG WIGS "Fraktalik Fraterniti" Digital Structures/MPDQX

Albumdebuterande polsk trio leker till det och gör utflippad musik på trancegrund och technobotten. Kul emellanåt men ofta väl mycket lekskola. Rent gräslig är *Pusi Intruder* som är ren rama elektroniska svennerockrökaren.

Robert Lagerström

BLUE BIRDS "High Performance" Blue Vibe Music THE YOUNG GUNS "Happy Go Lucky" Scana

Om du söker ett band till firmafesten, bröllopet eller 50-års-kalaset så är Blues Birds eller The Young Guns perfekta. Blue Birds låter rockabilly och Young Guns är vita-killar-i-kostym-blues. Medeltråkiga, retar ingen, kompetent och alldeles så där lagomt rebelliska. Absolut inget man går och köper en skiva med. Däremot kan man nog dansa en skön svängom med både svärmar och bästa kompisens brorsa utan att behöva ägna en tanke åt vad det är man dansar till.

Per Lundberg G.B.

THE BRIEFS "Off the Charts" BMI/Sound Pollution

Foten trampar gasen i botten efter ett par sekunder och flyttar inte tyngdpunkten avsevärt under den tolv låtar långa resan. Och The Briefs bromsar inte för någon när de skjuter iväg sin luftiga Englandsdaterade punk på deras andra skiva. Skitigt ljud i en ren produktion. Fyra kaxiga ynglingar från Seattle med förkärlek för Buzzcocks och The Clash. Pedofiler får en 45:a Doc Martenskänga i ansiktet i (*Looking Through*) Gary Glitters Eyes och i *Tear it in Two* blir killarna tonårssorgsna och underbart naiva. Allt med en knuten näve i fickan. Allra bäst blir det när de går ifrån de vanliga punktakterna och låter ska-influenser träda fram som i avslutande *Love and Ulcers of the Charts* lär inte hamna på någon försäljningslista, men jag blir förvånad om The Briefs bryr sig. Deras musik är mer äkta än så.

Andreas Eriksson

BRITISH SEA POWER "The Decline of British Sea Power" Rough Trade/Border

Okej, de är bra på scen, British Sea Power. Man måste ge dem det. Det är inte alltid gitarristen ställer sig på högtalaren så man bara ser kroppen och inte huvudet. Scenen smyckar de även ut med ett gäng uppstop-pade fåglar. Men debuten från bandet bildat i slutet av 2000 är ingen höjdare. *Remember Me* är helt klart bästa spåret. Om det sedan beror på att det är en bra låt eller att jag hört den tidigare är svårt att säga. Däremot är refrängen en smula smitt-

sam. Killarna spelar alldeles för hårt och sångaren skriker för mycket utan egentlig anledning. Det blir inte dramatiskt alls. Bara pinsamt. I övrigt får jag hoppas att detta verkligen är nedgången för British Sea Power. Och då menar jag inte bara den Bush-förälskade militära aspekten.

Annica Henriksson

BROADCAST "Pendulum" Warp/Border

Det är inte bara soundtracket till *Morvern Callar* som luktar kraut på Warp. Ända sedan debuten *The Noise Made by People* 2000 har Broadcast sneplat på det tyska sjuttio-talet. Faust, Can och Amon Düül är nog relativt sönderspelade hemma hos Trish Keenan och de andra i Broadcast. Och ändå känns det inte som en imitationsskiva. Nej, Broadcast tillför något eget till musiken och Trish har en fin, lagom uttråkad sång-röst som lyfter materialet ytterligare. Bäst blir det när de lugnar ner tempot som i *Small Song IV*. Där byggs stämningen upp av en långsam basgång, knarrande, vinande ljud och lite loj maracashantering i bakgrunden. Det för snarare tankarna till Einstürzende Neubauten. Och det är inget dåligt betyg. Det verkar vara något med Tyskland och Broadcast.

Mats Almegård

DENNIS BROWN "Crown Prince of Reggae – The Best of Dennis Brown" Trojan/Border

Trots enstaka hitlåtar i England nådde aldrig Dennis Brown på allvar ut till en global publik. Hemma på Jamaica var han dock oerhört populär. En folkets sångare. Den här samlingen sträcker sig från 1970, då den blott trettonårige artisten sjöng in den bedårande *Lips of Wine*, till 1978 då han bland annat gjorde en ny version på en av sina mest kända låtar *Money in My Pocket*. Dennis Brown fortsatte sedan spela in musik ända fram till sin död 1999, men hans 80- och 90-talsproduktion får vi alltså inte ta del av här.

Dennis Browns varma reggae innehöll en mix av rastafarianism och romantik. På den här skivan blandas självfulla kärlekslåtar som *Westbound Train* med tydligt budskapsorienterade uttryck som *Africa*. Lägg till starka spår som *Wolf & Leopard*, *What About the Half* och en rad andra reggae-klassiker och ni har en fin och lätthanterlig introduktion till Dennis Brown, reggaens kronprins.

Daniel Axelsson

BUDDABOYS "Lost Peoples Area" Anderson/Warner

Drygt fjorton år för sent är Buddaboys Sveriges lite onödiga svar på Tin Machine – Bowies bespottade idé i slutet på 80-talet att bilda en grupp för att återfå glädjen med musiken. Eller något. Det kan i alla fall inte funnits någon annan anledning för Eva Dahlgren att göra det här än att det helt enkelt var roligare än att göra en ny soloskiva; jamma med tjejerna (Mija och Greta Folkesson), skriva mindre pretentiösa låtar, kanske till och med kosta på sig ett leende på omslaget (nehej, inte det). Det är okej. Men låtmaterialet är faktiskt förvånansvärt mediokert. Oundvikligen undrar man om det verkligen är någon mer än Eva själv som är glad över att hon gjorde den här skivan.

Thomas Nilson

BUREK V "Burek V" Rythmace/MNW

Stockholms lo-fi-kungar Burek V överraskade med sin tiotummare *The Sauna Sessions* och inte minst med singeln *Carry No Evil* för ett tag sedan. När de nu släpper sin

debutfullängdare så inser man snart att de infriar förväntningarna. Visst, en del låtar skenar smått irriterande fritt och man anar att de ibland inte riktigt vet vad de vill göra. Men det som är bra är riktigt bra. För när man hör låtar som *Too Happy No*, *Cover Your Tracks* och *Carry No Evil* är det svårt att hålla glädjetårarna borta. Den mjuka men ettriga trummaskinen för tankarna till New Orders *Movement* och Mats Grönmark låter som en ledsen J. Mascis. Det är en sympatisk slackerkänsla som går genom hela plattan som jag gillar och Burek V låter så entusiastiska över den musik de spelar att man inte kan låta bli att ryckas med.

Jonas Elgemark

BURNING BRIDGES "Poor Man's Vacation" Skåneton

Jag gillar den country med en gnutta folk som Burning Bridges spelar. Tänker lite på Tom Petty och aningen Waterboys. Hos Burning Bridges finns kunnigheten att göra bra låtar med harmoniska refränger. Det hela faller på att Darius Jones Deghers röst inte håller genom hela plattan. Annars är *Poor Man's Vacation* en trevlig skiva.

Per Lundberg G.B.

CAPERCAILLIE "Choice Language" Vertical/Showtime

Även om det kommit en del riktigt intressant världsmusik de senaste åren, känns det som att en av de mest potentiellt gångbara genrerna håller på att stagnera – hybriden mellan västerländsk pop och folk. Capercaillie har hållit på ett bra tag med sin lite moderniserade variant av brittisk och irländsk folk, men jag kommer inte ifrån att det fortfarande känns mycket 70- och 80-tal över det. Det låter ibland väl mycket Fairport Convention för att kännas fräscht, och just fräschör är något som krävs av folkmusikinspirerade band och artister idag. Annars är väl Capercaillie egentligen som folk är mest.

Magnus Sjöberg

CAVE IN "Antenna" RCA/BMG

Dave Grohl valde Cave In som förband till Foo Fighters turné. De spelade alla spelningar utom Sverige och Danmark. Det var synd att de inte fick visa upp sig för en svensk publik. Tror att många skulle ha uppskattat deras aviga rock. *Antenna* kommer inte att slå ned som en bomb i musikvärlden, snarare då som ett virus som saktas men säkert kryper sig in under skinnet. Den rock Cave In levererar välter inga kiosker och letar med största förmodan inte sig in på några topplistor. Cave Ins styrka ligger i att man är ett band som gör skivor och inte enstaka hits. Cave In spelar en typ av rock-musik som har små symfoniska drag, lite grunge och vackert upplagd portion av pop-melodier. Spår att symfonisk rock och pop blir nästa "grej" som slår. I juni kommer Mars Voltas nya skiva som jag tror kommer att förändra om inte världen men en hel DNA-spiraler. Tiills dess tycker jag *Antenna* ska snurra i allas CD-spelare.

Per Lundberg G.B.

CLUTCH "Live at the Googolplex" Megaforce/Playground

En gång i tiden betydde en liveplatta något. Kiss *Alive* är lika klassisk som deras tidiga studioalbum, Dylans *Live at Budokan* stäp-sar hans fans. Iron Maidens *Live After Death* är också respekterad. Alla dessa kom innan Gud uppfann DVD:n. Live innebär att man lyssnar OCH tittar på bandet. Idag ger alla band med självrespekt ut en live-DVD istället för en sketen CD. Så det så.

Trots det har hårda band som Overkill, Judas Priest, My Dying Bride, Sepultura och Machine Head gett ut liveplattor det senaste året. Så även Clutch, som på den här plattan drar över 13 röjiga låtar inför en glad amerikansk publik.

Clutch spelar gubbig hårdrock'n'roll med inslag av improvisationer. Med på live:n är även deras version av Leslie West's *Immortal*. Det finns ett annat band som har covrat honom – W.A.S.P. De har också gjort en liveplatta, men det var innan DVD:n välsignade oss.

Torbjörn Hallgren

COGNITO

"Tru Cognizance"

Ruff Life/Playground

Visst släpps det extremt mycket fungerande hiphop som ändå inte berör speciellt – alla vet hur man gör men få letar efter nya infallsvinklar. Cognitos platta *Tru Cognizance* är inte mycket sämre än det mesta som släpps nu men jag har ingen ingång i plattan eftersom jag hört allt förut. Ett antal gånger. Gangstrap light. Men det måste definitivt till mer än så här för att höja sig över mängden.

Gary Andersson

LOREN CONNORS

"The Departing of a Dream Vol. II"

Family Vineyard/Border

Du drömmer att du flyter. Eller att du färdas om en fisk i vatten. Någoting åt det hållet.

Loren Connors spelar långsamt gitarr. Med massor av eko. Vi snackar om tonvis med reverb. Det blir inga riktiga låtar av det hela. Mest stämningsskapande strukturer. Riktigt bra ambient musik. Den drömska känslan är omisskännlig. Synd bara det bruser så mycket på flera av spåren. Rejält lo-fi. Nåväl. Det får man väl ta.

Henrik Strömberg

THE DANDY WARHOLS

"Welcome to the Monkey House"

Capitol

Jag har full förståelse för att man vill förnya sig, gå vidare, utvecklas, hitta nya stilar. Men blir det inte bra så blir det inte. Dandy Warhols nya mer elektroniska musik är förvånansvärt anonym. Förmodar att de vill få till en slags avslappnad dekadent stämning och ibland finns antydningar där man kan sträcka sig till att nämna Bowies *Scary Monsters*. Höjdpunkten *You Were the Last High* är till och med lite lik *Ashes to Ashes*. Men *Welcome to the Monkey House* är lite för lagom för att skapa förtroende och allt för tillrättalagd. Jag saknar starkt det Dandy Warhols som gjorde skönt smygande indiepsykedelia med en massa popidéer på förra plattan *Thirteen Tales from Urban Bohemia*. Hoppas att de tar sig i kragen till nästa platta.

Jonas Elgemark

DEATH BY STEREO

"Into the Valley of Death"

Epitaph/MNW

Into the Valley of Death från hardcorebandet Death by Stereo innehåller inte oväntat en stor dos ilska och frustration, det räcker att titta på låtlistan som bjuder på spår som *I Wouldn't Piss in Your Ear if Your Brain Was On Fire*, *Wake Up, You're Dead* och *You're a Bullshit Salesman with a Mouthful of Samples*. Tempot är uppskruvat, gitarrerna försöker hinna ifatt trummen Todd Hennig som ibland är på väg över gränsen, och sångaren Efrem Schulz wailar, skriker och poserar för att märkas i den stygga ljudbilden. Självklart blir man stissig om man lyssnar på alla 13 låtar i ett svep, men några åt gången funkar grymt bra. Speciellt antireligionslåten *What I Can't Hear, Touch, Taste, Smell or See Can't Hurt Me*, sluggerspåret *Unstoppable* och *Beyond the Blinders*. Eller 41 sekunder

korta punklåten *Good Morning America*.

Gary Andersson

DEE RANGERS

"Pretty Ugly Beat"

MNW

I dessa retrotider som vi trots allt lever i släpps det skivor till höger och vänster med band som låter ungefär likadant. Men ett sådant band är inte Dee Rangers. Här är killarna som är slaviskt trogna garageljudet från förr, och det enda som egentligen saknas är det karaktäristiska vinylknastrandet.

Dee Rangers bevisar att ekvationen sväng + drag + hammond endast kan vara lika med helt rätt.

Mikael Barani

THE DINING ROOMS

"Tre"

Schema/VME

Denna italienska duo svävar omkring bland stötdämpande grooves och glömska stråk av sträng- och klaviaturdrömmar och det hela är faktiskt riktigt njutbart. Instrumental spår som *You* bjuder med lyssnaren på en behaglig resa som påminner om Mobys pulserande skapelser.

Gary Andersson

CELINE DION

"One Heart"

Columbia/Sony

Celines förra skiva var en försäljningsmässigt besvikelse (med Celine Dion-mått mätt, vilket antagligen betyder att den sålde under 25 miljoner exemplar) och orsaken till det tros vara att den inte lät tillräckligt trygg och konventionell. Den här skivan låter därför extremt trygg och konventionell. Den kommer säkert att sälja hur mycket som helst. Och Leif Pagrotsky blir förmodligen så röd av att hälften av låtarna är skrivna av svenskar att Celine omgäende får en hedersgrammis för sin enastående insats för svenskt musikliv.

En annan aspekt på den här skivan är förstås att den låter för jävligt – men det behövde jag väl knappast berätta för dig?

Thomas Nilson

DIVERSE ARTISTER

"A Different Drummer Selection"

Different Drummer/Border

Det känns konsekvent och logiskt att det engelska bolaget Different Drummer ber Richard Dorfmeister att kompilera en skiva inför bolagets tioårsjubileum. Ett årtionde i dubrytmer. Från 1992 till 2002, fast först nu släpps skivan i Sverige. Dorfmeister har valt och vrakat i DD:s kompetenta katalog och resultatet är en långsam tripp genom tid och rymd. Skivan inleds med Frankey Valleys *Imagination* och efter det kan det ju bara bli bra. Personliga favoriter är även G-Corps sugande och suggestiva *Peacetime* och Overproof Soundsystems *Watch What You put inna...* som är mer upptempo och vars effektiva tempo får fram danssuget. En högklassig dubsamling som avslutas med Cakemaker & Dubfeathers *Outro*. Ett telefonsvararmeddelande i dubstil! Så ska en samling låta.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER

"Aphrodite – Urban Junglist"

V2

Aphrodites *Aftershock* var en av förra årets absolut bästa skivor. Framförallt *Ganja Man* fick mig att gå igång totalt. Energiskt och svettigt. Nu är det så dags för nästa släpp från drum'n'bass-mästaren. Men den här gången är det inte ett Aphroditealbum, utan en DJ-mix med en blandad kompot. Dels äldre material (i delvis nya versioner), dels nya hårdsparkande junglelåtar som kräver uppmärksamhet och stort utrymme på dansgolvet.

Och visst behåskar Aphrodite skivspelarna till fullo. Det är säkert mixat och urvalet låtar är det inget att säga om heller.

DJ-setet inleds med vokal d'n'b för att så småningom glida över i hård instrumental dito. Favoriter är The Professionals feat. MC Fearless, MC Det, MC Shabba och deras *Flava for Rava* (med galen hockeyslackrefräng), Beverley Knights *Whatever's Clever* (soulig skönsång till frenetiska beats), och Aphrodites egen ljudhandgrat *Slate*. Men hela mixen är faktiskt riktigt jäkla bra.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER

"Blue Crush"

Virgin

Surffilmsoundtrack med mestadels tidigare utgivna låtar med artister som är ganska förutsägbara att hitta på soundtracks – Beth Orton, Zero 7 och satans Lenny Kravitz förstås. Någon borde instifta en lag mot att låta Lenny Kravitz göra ledmotiv till oskyldiga filmer, förmodligen en lag mot Lenny Kravitz överhuvudtaget. Och om man på samma gång kunde förbjuda Jason Nevins att komma närmare än 500 meter från N.E.R.D:s låtar så skulle det här bli en mycket mycket bättre värld.

Thomas Nilson

DIVERSE ARTISTER

"Destination Vol. 1: The Look of Love"

Universal

En samlingssskiva som är sammansatt av en tysk biltillverkare. Ämnad som reklam för bilen. Nåväl, nu är det ju lite skillnad på att slänga upp ett par hundra för en skiva och ett par hundra tusen för en ny bil. Vet inte om det kan fungera så att man köper skivan, sätter sig i sin gamla skrothög och inbillar sig att man rattar den senaste modellen? Eller så är det här en skiva för de inbitna. Och de har väl redan nya modellen? Det som bjuds är inte vidare spännande musik. Lite soft jazz, lite lounge och lite samba: Dusty Springfield, Koop, Astrud Gilberto och Sarah Vaughan. Inte dåligt, men heller inte spännande.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER

"The Detroit Experiment"

Ryko/Showtime

Musikalisk hyllning till Detroit där jazzmusiker som Marcus Belgrave och Regina Carter jobbat med diverse houseproducenter med Carl Craig i spetsen. De medverkande hade säkert jättekul under inspelningarna men resultatet är olidligt tråkigt att lyssna på. Eller jävligt dyr bakgrundsmusik om man så vill.

Thomas Nilson

DIVERSE ARTISTER

"Estuary English – Music From Memphis Industries Vol 1"

Memphis Industries/Border

25-årige Ollie Jacob drömde om att starta ett eget bolag och ge ut hemmagjord musik som ingen någonsin skulle få höra annars. Därav Memphis Industries. Och *Estuary English* är ett hopkok av akter som han tagit under sina vingar. Större delen av samlingen utgörs av svävande instrumentala låtar. Den gemensamma nämnaren heter inspiration från förr blir hypermodernt. The Go! Teams inledande låt *Ladyflash* påminner om Dave Pike Set, ni vet killen med sitaren som gjorde originalet av *Mathar*. Tillsatt skramlig nutida produktion och en hiphop-duo bestående av tjejer som låter som Sarah Cracknell sjungandes "Hey you! The Rocksteady Crew!" Det andra spåret med dem, *Junior Kickstart*, låter som temalåten till en gammal 70-tals-serie, exempelvis The Prisoners. The Squire of Somerton bidrar med låten *The Hollywood Stud* som inte är alltför långt ifrån ett elektroniskt T. Rex och *Transverberations* som i sin tur skulle kunna vara ett elektroniskt Simon & Garfunkel. Jukeboxers *Sea Chantey* skulle kunna vara en 2003-version

av John Barrys *Ipcress File*. The Black Neon gör en cool datoriserad version av Carly Simons gamla *You're So Vain*. Trevlig lyssning verkligen, mycket intressant, men passar nog bättre i en trendig bar än hemma.

Annica Henriksson

DIVERSE ARTISTER

"Future Groove/Playground mixed by Desert"

Future Groove/Playground

Den lilla underetiketten till Mute Records fortsätter att förse världen med finaste dansmusiken. Någonstans mellan house, trance och techno brukar de placera sig. Utan att det är nödvändigt att precis veta exakt vad för stil de har på gång till nästa släpp. Det är framtidsgroove helt enkelt och det står ut bra bland mixskivor och DJ-sessions. Mixningen är som vanligt helt i sin ordning och det pumpar bra från skivtallrikarna. En skiva att slänga på när du vill förvandla din lägenhet till en kokande dansplanet i två timmar.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER

"High Explosion – DJ Sounds from 1970 to 1976"

Trojan/Border

Det började i slutet av 60-talet. De jamaicanska diskjockeyerna blev mer och mer pratsamma när de snurrade plattor vid olika soundsystems, började gapa och sjunga och tog över låtarna helt. Snart kom de att spela in sina egna skivor. Först ut var den legendariske U-Roy som logiskt nog inleder det här späckade albumet som också rymmer toastpionjärer som Dennis Alcapone och Big Youth, Dillinger och I-Roy. Den som emellertid inte är väldigt inne på genren bör nog inte köpa det här albumet. Hela 50 låtar fördelade på två skivor kan bli väl myckelt av det goda.

Robert Lagerström

DIVERSE ARTISTER

"Jazzanova Remixed"

Jazzanova Compost/Border

För fyra år sedan gav kollektivet Jazzanova ut ett album med egna ommixningar av andras låtar. Nu är det sextettens tur att få sitt material remixat av andra artister. Resultatet blir väldigt varierande och det är inte alla låtar som träffar helt rätt. Bland de medverkande hittas Vikter Duplaix, Beanfield, Ian O'Brian och Stereolab.

Robert Lagerström

DIVERSE ARTISTER

"Mark Lamarr Presents Duke Reid, The Trojan – Nuclear Weapon"

Trojan/Border

Kan en skiva med över 40 år gamla replokal-låtar vara någonting att ha? Självlklart! I alla fall när de är så charmiga som här. Så är de också signerade mångsysslaren Arthur "Duke" Reid – den före detta polismannen som var radiopratare på 50-talet, startade det legendariska soundsystemet Trojan och sedermera byggde studio, producerade musik och skrev massor av bra låtar. Han satte också igång flera skivbolag varav Treasure Isle är det mest kända.

Här samsas 26 låtar som alla rör sig i gränslandet mellan ska, jazz och soul med artister som Alton Ellis, Derrick Morgan och Roland Alphonso. Så här lät de jamaicanska tongångarna innan skamusikens ramar blev fixerade. Otroligt charmigt.

Robert Lagerström

DIVERSE ARTISTER

"No Wave"

Kickin'

Det är så märkvärdigt att den elektroniska danspoppen ska ha så svårt att definiera sig själv. Det har nästan blivit ett självändamål att forma en scen. En våg av något som kanske inte egentligen låter sig ringas in, dessutom av den figurerade scenen självt.

Precis som med hårdrockens subgenrer är själva genretillhörigheten viktigare för det som faktiskt låter. Så länge kontexten är rätt följer det konstnärliga med på köpet, hej! Låt oss spela electroclash. Denna absurda desperation efter ett samlingsnamn och gemensam paroll när sin absoluta klimax med denna samling. För att försöka annektera ett namn, som no wave som redan är upptaget, är både förkastligt och helt rätt. Dåligt, för att det skapar förvirring för utomstående nyfikna för vad som är vad. Bra, för att det på pricken tar musten ur det här med "genrer", "scener" och "vägar". Låt oss kalla nästa klump av lätt lika musikstilar för "bebop" eller "boogie woogie". Samtidigt känns det så absolut meningslöst att på ännu en samlingskiva fåöra Fischerspooner, Felix Da Housecat, Morgan Geist och DFA-remixer bara för att genren ska få möjligheten att blåsa sönder den sista meningen med genrenamn. Kort sagt är konceptet förhoppningsvis väldigt, innehålllet lätt onödigt.

Fredrik Eriksson

DIVERSE ARTISTER

"Output – Channel 2"

Output/Border

Skivbolaget Output är precis "rätt" i tiden. Artisterna på samlingen mixar elektronisk musik med indie-rock-sång, electroclash med madchester, nostalgi och cutting edge på en gång. Synd bara att de flesta av låtarna inte håller i det långa loppet. Visst är Grand Nationals *Distance* och Blackstrokes *Me and Madonna* rätt kul låtar, och The Rapture, som har en sångare som låter precis som Robert Smith, har gjort en riktigt bra låt där han ylar ovanpå ett tidigt Detroit-technobeat. Idén låter tveksam, men resultatet svänger. Bästa låten på samlingen är dock LCD Soundsystems *Losing My Edge*. En *High Fidelity*-liknande kille pratsjunger en helt superbt rolig text om hur han finner sig omsprungen av yngre för-mågor: "I was there. I was the first guy to play Daft Punk to the rock kids. I played it in CBGB's. Everybody thought I was crazy. I was there. But I'm losing my edge." Otroligt bra. Uppväggen nästan att resten av samlingen är medioker.

Henrik Strömberg

DIVERSE ARTISTER

"Stars on 33"

Fat City Recordings

Ralph Lawson har satt ihop en funksmorgås åt de som gillar att kylskåpsäta sent på natten. Med akter som Tiefschwarz, Voom, Flytronic och Headtop kan man skrapa ihop ett riktigt närande mål funkdisco om magen kurrar. Det studsar, svänger och är riktigt angenämt. Och om man inte småatter på natten kanske man har lust att dansa och då fungerar detta givetvis också utmärkt. Det är party från början till slut.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER

"Wu-Tang Collective"

PIAS/Playground

Den tjugosjunde plattan med Wu-Tang Clan hangarounds försöker sammanställa det bästa från tidigare samlingar. Det är inget fel på urvalet, men eftersom de andra samlingarna är så tråkiga blir inte ens en "best of" särskilt lyckad. På *Wu-Tang Collective* finns ljuspunkter som Tha Alkoholiks feat. Ol' Dirty Bastards coola *Hip Hop Drunkies*, men om man inte ens orkar med alla plattor från Wu-Tang Clans riktiga medlemmar är det svårt att engagera sig i Shyheim, Remedy och Sunz of Man.

Daniel Severinsson

DOPPLEREFFEKT

"Linear Accelerator"

International Deejay Gigolo/Goldhead

Dekonstruerad techno. Dopplereffekt har gjort sig kända för sin Detroit-techno och

electro. På den här skivan plockar de isär bitarna och vrider och vänder på dem. De tittar storögt för att se hur bitarna fungerar när de isoleras från varandra. Förutom att rytterna är bortskalde. Detta epicentrum för elektronisk dansmusik. Skivans tre första spår intresserar sig för oljuden och bruset i elektronisk musik. Det är ett mellanting mellan dark ambient, industrial och glitch. Med *Myon-Neutrino* växlar de in på ett annat spår. Harmonier och klanger dominerar. Det är repetitivt och spännande. *Z-Boson* fortsätter på samma spår, men ljudbilden har blivit ljusare och mer välklangande. I avslutande *Higgs-Mechanism* är oljuden tillbaka och blandas med harmonierna. Missljuden bildar ett slags rudimentärt försök till takt och det är det närmaste man kommer techno på den här skivan.

Den är intressant, och speciellt de sista tre spåren är bra. De inledande ljudexperimenten känns dock lite väl utdragna. Stycket som klockar in på 21 minuter måste vara något extra för att det ska fungera.

Mats Almegård

DROPKICK MURPHYS

"Blackout"

Hellcat/MNW

Ibland är det farligt att blanda vissa ingredienser. Vem har inte blandat alla spritsorter från föräldrarnas barskåp med nybörjarfyllo och spya som resultat? I Dropkick Murphys fall är det inte lika illa men deras fusion mellan irländsk/skotsk folkmusik och arbetarklassrock fungerar dåligt. *Walk Away* visar upp ett uselt innehåll, både i text och i ton med banala ord om sorg och smärta. *Workers Song* för tankarna till Bryan Adams i rutiga punkbyxor med säckpipan i knäet. En musik som kräver mängder med klunkar av mörkt öl för att uthärdas. Jag är även tveksam om de mest inbitna pubgästerna klarar det.

Andreas Eriksson

ELÄKELÄISET

"Pahvische"

Humppa/Sound Pollution

Eläkeläiset är ett sänt här band som man gärna skulle hyra in en stund till firmafesten. Fyra finnar som med dragspel och keyboard spelar covers av kända låtar, översatta till finska, gärna med ett och annat "humppa", och arrangerade i frejdig svårmodstangostil. Alla som sett dem på exempelvis Hultsfred vet vad det handlar om. Det är fest och ölstinn fryntlighet, men framför allt är det förgängligt. Det föranleder till en början ett leende eller två, men sen är det bra, det blir bara tråkigt. Och man återkommer inte gärna till det. Live är Eläkeläiset kul i en kvart, men sedan tröttnar man rejält på dem. På skiva går det ännu fortare.

Magnus Sjöberg

FEAR FACTORY

"Hatefiles"

Roadrunner

Alla suckers av Fear Factory får nu en tidig julklapp. Bandet släpper nämligen en kompilation av remixer, B-sidor, rariteter och tidigare utgivna låtar. Tänk om Mötley, Guns'n Roses och Slayer hade vågat göra det när man brydde sig som mest.

Det finns en del roliga saker på *Hatefiles*. Kommentarer i sleeve, till exempel. Det är dock slött att inte kommentera alla 18 spåren. Musiken är i varje fall piggare.

Invisible Wounds visar att P.O.D. säkert igen gång har sett upp till FF, och inledande *Terminate* förtjänar en förstaplats på åtminstone sexton olika länders hitlistor.

Ett freak som nu kryper fram är radio-remixaren Tom Lord-Alges rattade version av *Resurrection*. Den fadda varianten sopade både FF och skivbolaget snabbt under mattan. En annan kul grej är coverversion-

nen på Gary Numans *Cars*. På den här speciella mixen är sångaren Burton C Bell insatser raderade och endast originalsångaren Gary Numans gästinsatser hörs.

För er som inte känner till bandet: Fear Factory är inte Bert Karlssons hårdrock-svariant av Fame Factory. Det skulle däremot kunna liknas vid en hybrid av Tears for Fears och industrimetall, samt dödsdito.

Torbjörn Hallgren

FINE ARTS MILITIA "Fine Arts Militia"

Slam Jamz/Playground

Public Enemys talesman och ledare Chuck D har spelat in delar av ett antal föreläsningar han hållit de senaste tio åren där ämnena kretsar kring ras, rap och teknologi. Till dessa har satts metalinspirerad groovig musik som plagiat, som oäkta, som posörer. Men det är att göra det alldeles för lätt för sig. För Franke är mer än så. Franke har en innebärande energi som gör alla referenser onödiga, hur uppenbara eller självklara de må te sig. Det handlar om att vilja förstå, att vilja se bortom det uppenbara. För trots allt är det här musik i nuet, och finns det en vilja och styrka som kan göra under, finns den här. Det bästa av svensk uppkomlingspop vägrar fortfarande att närma sig konformistiska ideal. Och bara det känns bra.

Gary Andersson

FRANKE "Optimismens hän" Service/Capitol

Det känns som att man hört det förr. Det känns som att återse något man aldrig trodde man skulle se igen. För alla oss som vuxit upp med exempelvis Brända Barn, för alla oss som upplevt tidigt 80-tal och dess ungdomskultur, är det lätt att avfärda Franke: som plagiat, som oäkta, som posörer. Men det är att göra det alldeles för lätt för sig. För Franke är mer än så. Franke har en innebärande energi som gör alla referenser onödiga, hur uppenbara eller självklara de må te sig. Det handlar om att vilja förstå, att vilja se bortom det uppenbara. För trots allt är det här musik i nuet, och finns det en vilja och styrka som kan göra under, finns den här. Det bästa av svensk uppkomlingspop vägrar fortfarande att närma sig konformistiska ideal. Och bara det känns bra.

Magnus Sjöberg

FREDRIK NORÉN BAND "Moon Rush" Mirrors

Att kalla Fredrik Norén för Sveriges Art Blakey är inte helt osökt. Dels för att han är en trummande bandleader och dels för att han liksom Blakey har en förkärlek för hard bop, svett, sväng och unga medmusiker. Från att vara ganska ensam i Sverige i sin genre har det numera exploderat av mindre combos som liksom Norén band harvar snabba treklanger med mindre tanke men med större hjärta och mage.

Så vad har då den svenska fadern av neo bop att säga mig idag? Kanske inte mer än någon annan i genren. Bitvis är det ganska mossigt men minst lika ofta sprudlar det av energi och kärlek. De betydligt yngre medmusikerna är alla förträffliga och stilsäkra. Speciellt trumpetaren Nils Janson har en skön fyllig ton och står också för skivans bästa kompositioner, *Argentina* och *Last Fight Out* som sticker åt ett lite mer exotiskt håll än de övriga. Norén själv slamar på ganska bra med ett utsökt expressivt cymbalspel och Peter Fredmans hårda altsax skär skönt igenom Jonas Östholms något mjukare pianoklanger. Ändå hindrar det inte mig från att många gånger tycka att *Moon Rush* är för säsig och inte riktigt håller rätt balans mellan sväng och hjärna. Det verkar många gånger som om de på något märkligt sätt försökt att applicera ett sväng som från början inte funnits i kompositionerna, låtarna försvinner någonstans på vägen till ursvänet. Det är synd, för ensemblen har kapacitet att vara riktigt grym.

Fredrik Eriksson

FRONT 242

"Pulse"

Bis/Playground

Bandet som gav oss *Lovely Day*, *No Shuffle*, *Quite Unusual* och *Headhunter* är tillbaka. Men tror nu för allt i världen inte att de kommer att ge dig någon ny klassiker som någon av de låtar jag räknade upp. Eller någon annan av dina gamla Front-favoriter för den delen. När de var som störst och mest innovativa kändes 242:orna spännande och farliga, tunga och coola. Idag känns de mest trötta och osäkra. Vad vill de? Göra halvinspirerad trance eller sjunga ödesmåttat och hårt, fastän man hör att det inte finns någon glöd bakom orden? Nej, Front borde ha slutat efter *Religion*.

Mats Almegård

FUNKY FRESH FEW

"Stealing"

Grand Central/VME

Blackpool har inte direkt rosat hiphop-marknaden, men nu har Funky Fresh Few i alla fall till slut fått ihop sin debutplatta efter att ha släppt material på Mark Raes bolag Grand Central sedan 1996. *Stealing* är en långsamt vaggande varelse med varma suggestiva beats och klanger. Jag gillar den murriga ljudbilden men plattan saknar riktig spets, det finns inget riktigt mål eller riktning. Diverse emcees gästar också utan att direkt krossa motståndarna/medtävlar, intrycket blir därför extremt ficklummigt och fattigt.

Gary Andersson

GEOFF WHITE & STEWART WALKER "Discord"

Force Inc/Border

När två amerikanska technoartister slår sina påsar ihop blir resultatet riktigt lovan- de. Duon gör atmosfärisk musik i en luftig clicks'n'cuts-produktion som får driv av en smakfullt knattrande rytmaprogrammering. Det hela utmynnar i en vilsam skiva som emellanåt blir relativt dansant.

Robert Lagerström

GHOSTFACE KILLAH

"Shaolin's Finest"

Epic/Sony

Sedan Ghost signat med Def Jam vill Sony mjölka de sista slantarna ur Tony Starks med en greatest hits. Samlingen har bara tolv låtar och alla spår är tagna från hans tre album. Bästa låten *Daytona 500* från bästa plattan *Ironman* är i alla fall med.

Daniel Severinsson

A GILBERT PLAY

"A Gilbert Play"

Dreamboat Music

Skivan har i alla fall ett väldigt snyggt omslag, någonting plånbokslänkande i vikt grå papp med utbytbara omslagsbilder i färg. Ibland funkar A Gilbert Plays post-rock-liknande instrumentalmusik också riktigt bra. Men oftast tycker jag det blir för mycket instrumentekvillibris utan riktning. Stämningarna skapade i de bra låtarna slås sönder i de mer poänglösa eskapaderna. Hade kunnat bli en imponerande EP.

Henrik Strömberg

GLORIA

"People Like You and Me"

WEA/Warner

"Supergruppen" med bland andra Rebecka Törnqvist gjorde ett album för några år sedan, och jag vill minnas att det var rätt så OK. Kompetent countrypop, sådär. Och precis likadant är det på uppföljaren. Lite sådär lagom vanligt att man inte sätter kaffet i fel strupe, och samtidigt så pass bra melodier och arrangemang att man inte irriteras. Men det är också detta som är nackdelen. Det blir rätt så supertrist i längden. Lämnar inget spår efter sig. En axelryckning, en flyktande dammtuss. Kommer man ihåg den? Kan man hitta den igen?

Magnus Sjöberg

GODSMACK

"Faceless"

Universal

Godsmack har tagit sitt namn från en låt med Alice In Chains. Kanske gjorde de detta för att de inte vill sticka under stol med de uppenbara influenserna. Därför kan de inte heller bli något annat än kopior på AIC – mästarna av grunge metal.

Det skulle kunna vara bra om det var mer variation på riffen, som verkar vara tagna ur instruktionsboken för tuff musik, och om sången inte var tråkig. Jag har alltid haft svårt för Sully Ernas torra Harley-röst. Gubbvarningslampan lyser i det klara rött varje gång den mannen ska låta grymtande och tuff. Synd, för han har en helt okej röst när han inte ska hålla på och slå sig för bröstet. Dock sa han inget alls när han slog mig i boxningsspelet på bandets hemsida.

Mikael Barani

VIVIAN GREEN

"A Love Story"

Sony

Vivian Green är ännu en i raden av fräscha nya svarta r'n'b-tjejer som sjunger oklanderligt och som backas upp av en produktion så fläckfri att det går att spegla sig i den. Men hon når inte upp i Alicia Keys eller Mary J:s nivåer, det känns lite för könlöst trots de softade bilderna och den kvidande sången. Men *A Love Story* når ändå fram, den är en platta med känslor och stämningar som berör mig när jag kommit över den värsta känslan av tillrättalagt-förradion-och-massmarknaden-i-USA. Men fjorton spår är några för många. Plattan smetas ut mer än nödvändigt. Men nästa gång skulle kunna betyda stort genombrott för denna begåvade sångerska.

Gary Andersson

THE GUILD LEAGUE

"Private Transport"

Matinée Recordings

The Guild League består av inte mindre än sexton musiker på den här skivan (antalet medlemmar varierar.) Några kockar för mycket skulle jag säga. Resultatet är en slätstruken, jämntjock popsoppa med endast några godbitar i.

Första låten med den fantastiska titeln

Jet Set... Go! lovar mer än albumet kan hålla. Det låter som om de vill mer än de kan. Man inbäddas i en "trevlig" anglosaxisk ljudbild som leder tankarna till den typ av försiktigt tassande Belle and Sebastian-popmusik som de försöker spela. Men de saknar de givna popdängorna, de lysande melodierna och de riktigt smarta formuleringarna som får en att vilja dansa. Hjärtat sväller inte, benen rör sig inte och det hela ger en fadd eftersmak av "helt okej". Kanske krävs det ännu fler genomlysningar för att kunna bedöma dem rättvist men jag tror dessvärre att detta blir en av de skivor som bara kommer att samla damm hemma hos mig.

Moa Eriksson

THE HANSON BROTHERS

"Brad"

Wrong/Border

Det är nästan riskabelt att heta The Hanson Brothers. Det kan ju lätt förväxlas med småpojkar i Hanson, som faktiskt är bröder med namnet Hanson. Men denna skojpunkkvartett har i och för sig funnits länge. Robbie och Johnny Wright har harvat ihop sedan början av 80-talet, då med namnet NoMeansNo. Precis som då kommer all musikalisk inspiration från Ramones och ishockey. EP:n *Brad* går i mål på cirkus tolv minuter. Titelspåret handlar om en kille som glor på en hockeymatch på tv när brorsan kommer hem och snor hans hockeybilder varpå han skriker: "Brad No! Leave it alone. Not my hockey cards! Put

'em down asshole." Jättekul... suck. Utrota alla skojpunkare pliis.

Annica Henriksson

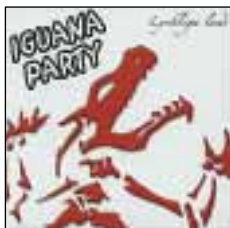
HARD-ONS

"Very Exciting!"

Bad Taste Records

Många bra band försvinner alldeles för fort, band som precis börjar bli intressanta slutar tvärt att existera. Sen finns det band som varar för evigt utan att förtjäna det. Hard-ons är ett sådant exempel. I 18 år har den australiska trion härjat obehindrat. Förvånande är att band som Red Hot Chili Peppers, Ramones och The Rollins Band har fastnat för Hard-Ons primitiva neandertalspunk. Deras hyfsade melodi räddar skivan från total katastrof. Men det finns ingen fantasi, i *Race Track* får en nedräkning mig att tänka på 80-tals-filmen *Nördarnas revansch* och *Cat's Got Your Tongue* börjar i death metal-tempo för att övergå till deras vanliga punkmusik efter drygt en minut. Säkert en parodi, men till slut gör de parodi på sig själva.

Andreas Eriksson

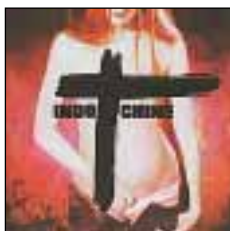
HARKONEN

"Shake Harder Boy"

Hydrahead/Sound Pollution

Inledande *Smile Pretty* forcerar in mig i väggen med sitt tunga hardcoremangel och tvåan *Baristas Get Stalked* sparkar på min liggande kropp med ännu mer malande, aggressiv rock. Harkonen framstår stundtals som ett whiskeydrickande Nirvana på anabola. En start som vid första anblick förefaller fantasilöst och enförmigt men den psykedeliska och lugna avslutningen i *Bargains Only* öppnar upp ett mörkt men ändå behagligt ljudlandskap. Sen skadar det inte med en lättitel som *Thought Your Name Was Cool, Dude (But it Wasn't You)*. En trio som visar sin inställning efter tacklistan med orden "No thanks to the Philadelphia Police Department" och som rockar skiten ur de flesta. Men det tar tid att falla för *Shake Harder Boy*, mig knockar de först i tolfte rondan.

Andreas Eriksson

HELLOWEEN

"Rabbit Don't Come Easy"

Nuclear Blast/MNW

Att beskylla Helloween för att ha upfunnit power metal kanske är taskigt, men sant. Nu är papporna till den genre som tog patent på kastråtsångare och rosa gitarrer tillbaka med ett nytt album. *Rabbit Don't Come Easy* är den underliga titeln på plattan som ska bringa euro i tyskarnas fickor.

Och det gör den säkert också. Det här är glada trudeluttor som vill få lyssnaren att klä av sig till underbyxan, hoppa upp och ner i sängen och ha kuddkrig. Och det är ett bra tecken. Att Helloween snarare är päronsoda och kanelbullar än kamomillte och madeleinekaka är en annan femma. Ibland vill Detet få ut sitt av livet.

Säkerligen leder *Rabbit Don't Come Easy* också till en storslagen turné med försäljning av pumpatelefoner, pumpaljuslykter och t-shirts med tokiga pumpor på.

Torbjörn Hallgren

ROBYN HITCHCOCK

"Luxor"

Border

Det är i Soft Boys som Robyn Hitchcock alltid varit kungen. Deras ultimata *Underwater Moonlight* är egentligen så bra det kan bli. Återföreningsplattan *Nextdoorland* förra året var nästan lika bra. Men nu har Soft Boys återigen splittrats och som soloartist har det varit lite knaggligt för Hitchcock. Men det finns höjdpunkter som *Globe of Frogs* och *Element of Light*, båda från mitten av åttiotalet. Problemet är ofta inte Hitchcocks utan snarare låtarnas inramning eller hans kompband. Hans åttiotals-band The Egyptians var väldigt tidstypiska

och ibland tog de över för mycket. För Robyn Hitchcock är en fantastisk låtskrivare och sångare som egentligen inte ska bli störd. Han klarar sig utmärkt med en akustisk gitarr. Hans smarta texter och finurliga melodier är för bra för att gömmas. Det är därför jag gillar *Luxor* så mycket. Här är instrumenten underordnade sången och texter och melodier kommer fram och får fritt spelrum. Det mesta går i moll och med sin djupa röst så blir det en ganska mörk historia, men som alltid full av liv.

Jonas Elgemark

THE HYPNOMEN

"Andromeda Airport"

Stupido

Finska rockscenen är klurig. Allt hopp verkar vara ute för att få höra ett finskt garage-rockband igen. Numer är det band som Boomfunk MC's eller The Rasmus som får all uppmärksamhet. The Hypnomen blandar svängig Manchesterpop med jazzrock och en massa annat. Black Grape givetvis, men The Hypnomen är intelligentare utan att förlora känslan. Pekka Laines och Sami Niemens låtar håller ibland på att spricka av leklusta och är perfekta på dansgolvet, andra fungerar bättre med dämpad belysning hemma i vardagsrummet. *Gemini Rising* är easy listening i begreppets allra positivaste mening. Men egentligen finns inte Hypnomen till för att någon ska sitta och analysera deras musik (vilken musik har det syftet?). Hypnomen fyller andra mer kroppsliga funktioner – dels att folk ska bli glada som barn och springa till närmsta dansgolv, men också lite själslig stretching.

Jonas Elgemark

IGUANA PARTY

"Lyckliga land"

Border

Guerra Ljungbergs flöjt i första spåret *Vacker när du lever* påminner mig om Astrid Lindgrens värld och ungdomssommar. Men sen är det slut på trevliga associationer. Resten av låten, och hela skivan för den delen, består av låtar i gränslandet mellan ett DLK utan finess och en trötkörd Lars Winnerbäck. Det är ganska ironiskt att de bildades på Förlorarnas bar i Borås. Finns egentligen inget mer att tillägga, kan bara konstatera att detta inte är den svenska rockens framtid. Om någon trodde det.

Andreas Eriksson

INFECTED MUSHROOM

"Converting Vegetarians"

YoYo/Border

Sedan *B.P. Empire* har jag verkligen längtat efter en ny Infected Mushroom-skiva. *Never Ever Land* från den skivan är en låt man kan lyssna på om och om igen. Intelligent trance med skarpa syntjud och ett vansinnigt skönt beat. Efter två års väntan är det då dags och IM ger oss plåster på sårerna. En dubbel-CD med totalt 23 låtar! Men sen blir jag lite besviken igen. Den utlovade ambientskivan visar sig vara något som mest låter som kasserade datafiler och andra lustiga infall. Det är INTE bra. Tyvärr: IM:s ljudbild skulle kunnat göra stordåd inom ambient, men nej. Och det går inte ens att kalla det för ambient heller. Men, men. Skiva nummer ett innehåller mer traditionell psy-trance och det är inte alls dumt, riktigt bra till och med. Men någon ny *Never Ever Land* hittar jag inte.

Mats Almegård

INDOCHINE

"Paradize"

Sony

Vi har sett det tidigare, vi kommer att få se det många gånger igen. Meningslösa återföreningar som bara har ett syfte. Pengar. Franska Indochine gjorde några hyfsade plattor på 80-talet, varav en var en mini-LP med namnet *L'Aventurier* om jag inte

minns fel. Deras rastlösa syntpop med lite New Order-gitarrer blev mest egen eftersom de höll sig till modersmålet. Och de sminkade svarthåriga franska pojkar blev givetvis tjejnarnas idoler. På *Paradize* försöker de återupprepa konceptet samtidigt som de lägger till lite hårdare takter. Musikaliskt poänglös alltså, men det är fortfarande lite kul att höra någon göra rock på franska.

Jonas Elgemark

JAFFA DE LUXE

"A Damb Squib EP"

Startracks/V2

Göteborgarna i Jaffa De Luxe är lika kända i Mexiko som i Sverige. Inte så konstigt eftersom deras sveltiga rock bara sprutar av sol, stränder, surf, Shadows, galna mexikanska flickor och reverbgitarrer. Stenhårt, elektriskt och instrumentalt och med en så chockartad inledning som *Don't Forget About Raquel* är man fast och sen bara galopperar det på med närmast okontrollerbar styrka. Den kaotiska *El Gallo Negro* med de ridande tågarnarna i hämlarna. Eller den feberheta *Padang Padang*. Det är egentligen ganska ursprungliga och primitiva rockformer som Jaffa De Luxe ägnar sig åt men med melodisinnen på skaft så blir det hur bra som helst. Jaffa De Luxe rockar stenhårt och vill du ha en het och närmast psykotisk upplevelse så se till att inte missa mossarens förmodligen viktigaste platta.

Jonas Elgemark

DANIEL JOHNSTON

"Fear Yourself"

Sketchbook Records

"De där gamla låtarna, det fanns kärlek i dem", sade Daniel Johnston när Groove träffade honom i Stockholm förra året. "Någonting måste locka tillbaka kärleken – jag trampar bara vatten". Bara några minuter in i *Fear Yourself* – tack vare Mark Linkous ett av de mest välproducerade av det otal album Johnston släppt de senaste 20 åren – blir det emellertid plågsamt uppenbart att han, mycket riktigt, alltså trampar vatten. I fråga om kärleken så går den fortfarande på samma spåråla den levte av sedan barndomsförälskelse Laurie Brown gifte sig med sin begravningsentreprenör för snart 25 år sedan. "You got married and it hurt me", sjunger Johnston, precis som hundratals gånger tidigare, och det är ingen hemlighet till vem han riktar sig. Tragiskt, kanske, men han har å andra sidan slutligen funnit sig i rollen tillika varumärket som den oberäknelige och labile kultartist han utmålats som de senaste tio åren. Han har, så att säga, lärt sig leva upp till förväntningarna, ett faktum som tyvärr också tar udden av *Fear Yourself*. För kärleken finns inte längre kvar. Det enda som återstår är bleka hägkomster och en blek kopia av vad Johnston en gång var och, möjligen, återigen kan bli – om bara kärleken vill återvända.

Dan Andersson

JONAS KULLHAMMAR QUARTET

"Plays Loud for the People"

Moserobie

Saxofonisten och skivbolagsentusiasten Jonas Kullhammar har med sitt eget band, och sina ställkamrater på Moserobie, nischat sig som en klick som hyser stor kärlek för sväng som strålar utifrån hjärtat ner till höften och vidare neråt. Retro utan att imitera men heller inte något önskemål om att vandra ut på tunna isar av experimenterande. Inga laptopar, inga filtersvep, inga funkflirtar – inte ens ett Fender Rhodes. Flera gånger under det senaste tiden har jag fascinerats av hur denna raa och primala, nästan reaktionära, attityd ändå inte trillar i fällan av nostalgi och mossighet. Egentligen är det så självklart. Många som sysslar med fusion och dansorienterad

jazzmusik missar poängen så totalt bland alla parametrar och 37/8-dels-takter, nämligen att poängen är just det klumpiga svängret. Ett djuriskt spel med svett, saliv och liten om nästan ingen hjärna. Det är lätt att glömma bort att jazzen en gång i tiden var dansmusik, klubbmusik. Men, å andra sidan finns inte den miljön idag. Jazzen begränsas till tradiga rödvinsnåsten där det stillsamma noddandet är lag. Fortfarande måste man applådera efter varje solo, vilket verkligen är oerhört fånigt om det inte sker spontant och under jubel. Så, var passar Kullhammars musikideal in någonstans idag? Jag vet faktiskt inte. På nya *Plays Loud for the People* stuffar och kränger kvartetten alldeles underbart. Jonas Holgersson gör ett kanonjobb. Liksom Kullhammar själv. Hårt, kärt och blusigt. Det som hindrar skivan från att bli totalt jämntjock är Torbjörns Zetterbergs förtjusande ballad *Time Slips Without a Word* som nästan når upp till Zetterbergs egen version på hans soloplatå. Så klart sprudlar det av hårbop och skalor, flera grymma solosatser – men det är inte det primära. Lyssnar man på det som faktiskt spelas kan det bli konventionellt i överkant, lyssnar jag istället på samspel, timing, dynamik och sväng finner jag en skatt. Frågan är bara var man ska sprida allt detta guld?

Fredrik Eriksson

GEORGE JONES "The Gospel Collection"

BMG

Även om vissa framföranden av dessa kristna lovsånger och traditionella klassiker är snäppet för "heliga" för en icketroende kan jag inte annat än att lyssna vidare på stämningfulla låtar som *Amazing Grace*, *Swing Low*, *Sweet Chariot*, *Why Me Lord*, *Just a Closer Walk with Thee* och *Peace in the Valley*. Men George Jones röst är egentligen inte speciell, varken supersmörig eller skönt raspi, den är bara godkänd. Men steel guitar-toner fulla av längtan och de läckra körerna flyter skönt över standard-kompet på de flesta spår på denna dubbel-CD vilket får plattan att lyfta över medelmåttighetens horisont. *The Gospel Collection* är en mysig platta som även kan fås på kassett, vilket väl än mer bevisar att den inte vänder sig till storstadernas hippaste klientel. Eller?

Gary Andersson

KATATONIA "Viva Emptiness"

Peaceville?

Intrölaten *Ghost of the World* kommer att blåsa dig iväg. Resten är tyvärr inte lika bra, men Katatonia är ändå värda en ansträngande lyssning.

Svenskarna spelar så alternativt att de hittat en egen stil. Det är inte metall, det är inte pop. Det är, däremot, seriös intellektuell rock. Katatonia är ett band som lägger ner lika mycket tanke på snygga och stämningfulla bilder i sleeveen som på sin udda, ömsinta musik.

Torbjörn Hallgren

KAZZERS "Go for Broke"

Epic/Sony

Kanadensisk rap'n'roll någon? Inte jag heller.

Daniel Severinsson

K-OS "Exit"

Capitol

K-OS från Toronto både rappar och producerar på sitt debutalbum. *Exit* är till bråden full av ambitiös och variationsrik hip-hop med mycket riktiga instrument. Jag gillar några raka hiphoplåtar som *Fantastique* och *The Anthem* bäst, medan sömnpiller som *Heaven Only Knows* lämnar mig helt oberörd. Man tröttnar också snabbt på de spanska gitarrerna för att inte tala om

alla floskler i CD-boken. Förstår mig heller inte på försöket att leka tidiga Radiohead på *Superstarr Pt. 2*.

Daniel Severinsson

WAYNE KRAMER "Adult World"

Diesel Motor/Border

Fortfarande vitale MC5-legandaren Wayne Kramer gör på *Adult World* musik som snuddar vid andra nordamerikanska artister såsom Bruce Springsteen, John Mellencamp och Neil Young – han blandar traditionalistiska inslag med mer inspirerat kan man säga. Och när han tillsammans med våra egna Hellacopters drar upp tempot i *Talkin' Outta School* påminns man faktiskt om fornstora rockdagar. Plattan är skapligt intressant i och med att den vid sidan om stompiga rocklåtar innehåller spår som sticker ut från mängden, spoken word-epikern *Nelson Algren Stopped By* tillsammans med jazzcombon X-Mars-X exempelvis. Men bestående känslan från *Adult World* är ändå alldeles för stabbig. Kramer spelar 2003 väldigt vuxen rockmusik, även om han inte vet om det själv.

Gary Andersson

LIL' MO "Meet the Girl Next Door"

Elektra/Warner

Lil-Mo sjunger med sin starka och breda röst hjärtat ur kroppen i sina egna låtar som mestadels handlar om hjärta och smärta, men jag bryr mig faktiskt inte – det hela är för sirapssliskt. Dussin-r'n'b. Begåvat men samtidigt utsläat. Och alldeles för överlastat i produktionen.

Gary Andersson

LOOP LESS "Loop Less"

Soul Seduction/Border

En fullständigt ny och trevlig bekantskap för mig. Loop Less gör skönt avslappnad musik någonstans mellan soul och jazz. Det låter lite som Sade och det är ju inte illa. Bra sång, snygg produktion och ett harmoniskt samspel mellan de medverkande musikerna. En riktigt glidarskiva som kommer att göra sommaren lite varmare.

Mats Almegård

JENNIFER LOVE HEWITT "Barenaked"

Jive/Zomba

Linda Perry från 4 Non Blondes skriver låtar åt Pink och Christina Aguilera. Meredith Brooks – hon som gjorde *Bitch* för några år sedan – ligger bakom det här albumet. Jag vet inte vad det säger om det musikaliska klimatet att nittiotalets allra tristaste one-hit-wonders skriver dagens popmusik. Förmodligen något ganska illavarslande.

Jennifer Love Hewitt är förstås mest känd som filmstjärna men har faktiskt givit ut två album tidigare. Det har inte gått så lysande och det kommer det inte göra nu heller. Hon må vara en halvusel skådespelerska men det är nog ändå inom det området hon ska hålla sig i fortsättningen.

Thomas Nilson

LTJ BUKEEM feat. MC CONRAD "Progression Sessions – UKLive 2003"

Good Looking/Goldhead

Drum'n'bass på lagom högt varv. Inte drill'n'bass och inte de ambienta landskap som LTJ har gett oss förut. Emellanåt svänger det riktigt bra faktiskt. Men det finns ett stort problem med den här skivan. Okej, det är live, men dåste inspelningen vara så fantastisk dålig? Publikens vislingar, hejarop och burop stör faktiskt mycket. Det här är ju inget problem som är speciellt för denna skivan, utan för liveinspelningar överhuvudtaget. Jag vet inte vad som är bäst: en kliniskt ren inspelning där man hör vislingar mellan låtarna eller bootlegvarianten. Just nu överväger jag nog

om det inte är bättre att sova bort alla skrikande människor. För det är synd att kanonlåtar som Makotos *Treasure Towers* dras ner i visslingshavet.

Mats Almegård

LIAM LYNCH "Fake Songs"

Virgin

Det är lite svårt att veta var man har Liam Lynch. Förutom att vara skivartist är han högeligen inblandad i olika film- och TV-projekt, inte sällan med komiska förtecken. Och det skiner igenom på många ställen på debutalbumet. Det är svårt att ta honom på allvar, speciellt i de låtar som på något sätt utgör ramen för *Fake Songs*: exempelvis *Fake Björk Song* eller *Fake David Bowie Song*. Perfekta pastischer på artisterna, ibland så det är svårt att avgöra om det handlar om original eller inte. Idéer finns, 20 låtar på 36 minuter skvallrar om det, men det känns också som att Lynch gör avkall på sin egna talang. För många av låtarna som inte har någon direkt uttalad förebild är också riktigt bra: spretiga, intensiva och innerliga. *Fake Songs* hade kunnat bli en riktigt bra popplatta, men nu känns den mer som en studentikos uppväning i intelligent popsnickeri.

Magnus Sjöberg

MACHINE HEAD "Hellalive"

Roadrunner/Universal

Hellalive är inspelad 2001 i London. Det är en hårt-och-blandat-mix av Machine Heads fyra platåer, från allra första låten på debutplattan, *Davidian*, till sista låten på senaste plattan, *Supercharger*. Stilfullt. Och ganska meningslöst. Lågg hellre pengarna på nya studioplattan.

Hellalive består av 14 låtar. Det låter live men det har så klart dubbats lite. Bland annat har Ahroe Lusters insatser till och från finslipats eftersom hans gitarr gick skit ibland. Kan också vara för att han inte är med i bandet mer.

Torbjörn Hallgren

ZIGGY MARLEY "Dragonfly"

Tuff Gong/BMG

Att Ziggy Marley inleder *Dragonfly* på ett coolt sätt i titelspåret genom att sjunga "Everybody's worried about time/but I just keep that shit off my mind" råder det inget tvivel om, men resten av plattan sackar trots inhop från Flea och John Frusciante från Red Hot Chili Peppers och gammeltarristen David Lindley. Ziggy är dock chesefri och jordnära i både text och musik vilken känns extremt bekvämt. Inte mycket fastnar hos mig efter några genomlyssningar men en mysig stämning finner sig helt klart. Men i längden är Ziggys popreggae väl fluffig och platt för att kunna träda ut ur skuggan av de ofrånkomliga jämförelserna med pappans geni.

Gary Andersson

MARY CELESTE "Bird in Captivity"

Dead Frog Records

Poporkestern Mary Celeste har tagit sitt namn från ett spökskepp från slutet av 1800-talet. Lika abstrakta som fartyget är dock inte bandet. Till en början låter bandet ganska harmlöst. Den lite kaxigt naiva sången och den mysiga instrumenteringen förmår inte riktigt att få mig att höja på ögonbrynen nämnvärt.

När siffran sju sedan lyser i displayen på stereon vaknar jag till. Ett uppkäftigt riff blir startskottet för den andra halvan av skivans 14 låtar. Ljudet har blivit lite mörkare, tuffare, mer melankoliskt och definitivt mer spännande. Kanske skulle medlemmarna segla ombord på Mary Celeste oftare?

Mikael Barani

MATCHBOOK ROMANCE "West for Wishing" Epitaph/MNW

Kraftfull amerikansk indierock framförd av fyra unga herrar från Poughkeepsie, som inte drar sig för att då och då slänga in både dubbelstamp och hardcorevrål för att tuffa till ljudbilden på debut-EP:n *West for Wishing*. För den som vill ha referenser: det låter ungefär som ett hårdare Get Up Kids. Och det låter bra.

Det känns som att det släpps ungefär 48 sådana här band i veckan, men Matchbook Romance lyckas sticka ut från mängden tack vare sin lite hårdare framtoning – prima sång, schysst produktion signerad Bad Religion-hjälten Brett Gurewitz samt inte minst ett knippe starka låtar. Ett album släpps senare i år och det ska bli intressant att höra hur Matchbook Romance lyckas överföra sina talanger till fullängdsformat.

Daniel Axelsson

THE MAYTALS "Monkey Man" Trojan/Border

Det var The Maytals som myntade uttrycket reggae med frasen "Do the Reggay" 1968. Året därpå gavs den här plattan ut som ett försök att spinna vidare på vokalt-rions hitlåt *Monkey Man*. Men här snackar vi högklassig reggae och när albumet nu presenteras på nytt är det med hela 13 extralåtar, starka spår inspelade för Leslie Kong under 70-talets början. Förutom titelspåret finns här klassiker som *Peeping Tom* och *Sweet and Dandy* samt 54 46 *Was My Number* som syftar på frontfiguren Toots Hibberts fängnummer när han satt inne för marijuanainnehav. Ett misstag som för övrigt gjorde att bandet missade hela rocksteady-perioden.

Robert Lagerström

MIKROTONE "Spraylove" 12-51 Rekordings/Stockholm

Med minihitten *Must Make Money* hittade de mina öron. Och nu är det dags för debut-skiva. Det är en berg- och dalbanefärd mellan rock och mer syntetiska ljudcollage. Rocken kan väl förklaras med att Markus Jaan och Carlos Sepúlveda är medlemmar i Swedens Finest, men det sköna är att den tyglas här. Den tar aldrig överhanden utan balanseras fint mot abstrakta och suggestiva ljudbyggen som för tankarna till Tricky. En riktigt intressant skiva alltså, synd bara att Freddie Wadling sjunger på en av låtarna. Hans röst är som en riktigt sönderspelad hit. Varje gång någon vill göra en ambitiös skiva i Sverige tar man in överskattade Freddie. Och det är jävligt trist.

Mats Almegård

MISS UNIVERSUM "Selfelected" NONS/MNW

Multikonstnären och den alternativa skönhetsdrottningen Miss Universum lämnade Doktor Kosmos efter senaste skivan *Reportage!*. Hon var trött av att stå i skuggan av maken Uje Brandelius och resten av grabbarna. Och nu när hon själv står i strålkastarljuset får pojkarna finna sig i att stå i bakgrunden. Uje står med som kompositör men det är Fröken Universum det handlar om. Istället för den galenskapspop som Doktor Kosmos förmedlar borrar Miss Universum ner sig i en parallell värld där syntpunkten härskar. Det är Devo, Le Tigre och Scotch med en naiv ådra. Men fortfarande är det lika fyndiga och slagkraftiga texter om samhället i allmänhet, och en känga åt mansgrisar i synnerhet, precis som hos kollegerna i Doktor Kosmos. Singeln *Fertilize* är en av många låtar som höjer värtemperaturer, inledande *Lady Put Your Foot Down* har samplat slagsmåls ljud, *Babytalk* samlar... ja just det - barnskrik, *Eternity*

har en klockren schlagerrefräng, *Destination Happiness* är synt på höghvarv och näst sista *Someone's Following* har en berättarröst som i Michael Jacksons *Thriller*.

Andreas Eriksson

THE MOLDY PEACHES "Unreleased Cutz and Live Jamz 1994-2002" Rough Trade/Border

Mycket skräp ryms på denna dubbel-CD innehållande 55 spår. Två spår att stryka med en gång är korkade telefonsvararmeddelanden. Sedan får man ett gäng olika liveversioner, den ena värre än den andra av samma låtar. Vem bryr sig hur *Jorge Regula* låt är 2000 för att sedan jämföra med versionen från 2001? Det må vara en upplevelse att se Moldy Peaches live, att stå framme vid scenkanten och skråla med i *Who's Got the Crack*, men att behöva genomlida det på skiva är rent utsagt för jävligt. Kan man sjunga mer falskt och mer irriterande? Trummorna slamar som kastruller som välts i köket och gitarrerna skriker som grisar. Ack ack, oj oj, jag får huvudvärk. Visst det ska ju vara lo-fi, men någon mätta på eländet önskar jag fanns. Och när det bästa livespåret är en cover av Spin Doctors *Two Princes*, ja då kan ni föreställa er resten. Mycket bra å andra sidan är inledande *Moldy Peaches in da House* på CD 1. Men det är allt.

Om du gillar Moldy Peaches, håll dig borta från denna tramssamling.

Annica Henriksson

MOODYMAN "Silence in the Secret Garden" Peacefrog/Goldhead

Kenny Dixon Jr har varit en av de stora inom housen sedan mitten av nittioalet då han startade sitt eget KDJ Recordings. Nu kommer en skiva på engelska Peacefrog och det låter i mängd och mycket som det brukar göra när Moodyman skapar musik. Det är avskalad house som ibland glider över i funkdisco, ibland i hårdare techhouse- eller technoutflykter. Fascinerande är det över åtta minuter långa spåret *liveinla 1998* som väl är det närmaste etnotechhouse man kan komma. En pumpande basgång och mäsande röster och så ångar det på. Det är intressant just eftersom det funkar så bra. Däremot i titelspåret lyckas inte denna ekvation. De vackra harmonierna och ljuden försvinner under basens stompighet. Det känns som om en militärparad vandrar in på en poesiläsning. En något ojämn skiva alltså.

Mats Almegård

M.O.P. "10 Years and Gunnin'" Epic/Sony

Sedan Lil' Fame och Billy Danzenie signat med Roc-A-Fella vill Sony mjölka de sista slantarna ur Mash Out Posse med en greatest hits. Samlingen har bara tio låtar och nästan alla spår är tagna från gruppens fyra album. Bästa låten *Stick to Ya Gunz* från bästa plattan *Firing Squad* är inte ens med.

Daniel Severinsson

PER-HENRIK MÄENPÅÅ "God's Prototype" 12-51 Rekordings/Stockholm

En singer/songwriter som förutom att spela gitarr och sjunga även kan hantera syntar och datorer. Känns det intressant? Ja, kanske. Ibland kan det påminna om tyske Schneider TM och då känns det riktigt fint. Men i andra stunder, exempelvis *Mundane*, verkar det som om Elliott Smith får hjälp av Duran Duran och det känns verkligen inget vidare. En ojämn skiva, men ändå värd att kolla upp om man gillar musik som inte är helt självklar.

Mats Almegård

KARL OLANDERSSON "Introducing" Arietta

Först blir jag nästan förbannad. Karl Olanderssons skiva är ingenting annat än en dålig imitation, en pastisch av Chet Baker. Totalt befriad från någon personlig mening eller utveckling av konceptet ung, snygg kille med trumpet och känslsam, hes och ljus röst. För vad är det han gör annat en ett antal standardballader i lagom mycket nattklubb strax innan stängning stämning. Varför, kan man undra, gör lille Karl detta? Vad vill han säga? Vill han ragga tjejer, vill han kanske börja med heroin för trovärdighetens skull? Sedan ångrar jag mig för ett ögonblick och tänker att varför ska det vara så förbjuden mark för en jazzmusiker (för det är han också, lite grann i alla fall) att liksom sina rockkollegor hänsynslöst göra imitationer av sina hjältar? Det han gör, gör han ändå extremt stilsäkert. Visst har han inte samma nerv i rösten, trumpetspelet är oftast betydligt klumpigare och visst är det väl sisådär med trovärdigheten – miljön i jazzsverige idag skiljer sig en del från femtio- och sextioalets USA – men trots detta hamnar Olander som ofta rugigt nära sin idol rent musikaliskt. Men räcker det? Det följer med ett sammanhang kring det rent klingade som han inte ens nuddar vid, vilket inte ska ses som en uppmäning, och fortfarande kvarstår frågan om vad han egentligen vill säga. Rockkollegorna vill i alla fall spinna vidare på en myt om autenticitet och placera Los Angeles i Växjö eller Rinkeby. Förhoppningsvis också hitta ett eget uttryck genom andras språk. På *Introducing* kan jag inte hitta någonting mer än att han vill spela sina älsklingsballader på samma sätt som Chet Baker, och det räcker inte. Jag kan inte på något sätt höra varför jag ska lyssna på honom framför Chet Baker. För att jag ska välja att lyssna på Karl Olander som krävs att han till nästa gång har gått i någon sorts analys, åkt till Indien, levt dålighetsliv – egentligen vad som helst som gjort att han hittat sig själv. En kanalisering av detta upptäckta "jag" genom de bitvis strälände inpassen han ändå gör med trumpet och struphuvud och resultatet blir betydligt mer intressant.

Fredrik Eriksson

OPERATOR "Welcome to the Wonderful World" Chromawax/VME

Två amerikaner som gjort musik i massor av år slår sina påsar ihop. Gör poppig elektronisk musik på rockgrund som stundtals låter rätt intressant. Tyvärr drar texterna ned helhetsintrycket, eller vad sägs om skratretande rader som "She's cool/She's insane/She's supercool"? Synd på en del skapligt intelligent arrangemang.

Robert Lagerström

OUTLANDISH "Bread & Barrels of Water" RCA/BMG

Outlandish från Köpenhamn släpper uppföljaren till 2000 års *Outland's Official*. Isam Bachiri, Lenny Martinez och Wagas Qadri kommer från Köpenhamn men har sina rötter i Marocko, Honduras och Pakistan och de rappar snyggt på engelska, spanska och arabiska. Musiken på *Bread & Barrels of Water* är proffsig och trevlig med mycket gitarrer och latinoinfluenser. Låtar med hitpotential saknas inte heller men frågan är om världen behöver en snällare och tråkigare dansk version av Saïan Supa Crew.

Daniel Severinsson

PARAGON "Stadsbarn" Hemmalaget/V2

Södersnubben Paragon visade sig för den breda massan på DJ Sleepys debut för några år sedan. Nu är det dags för ett helt

album i eget namn och Simon Molin, som han egentligen heter, har samlat ihop en hel bunt noddvänliga beats som gör sig väl i tillbakalutad läge. Inget som för svensk hip-hop frammen med skönt och välgjort. Som rappare är Paragon oflöslig och precis, men det är inte förrän i avslutande *Känsla* full uppmärksamhet påkallas. Paragon blir i sin rap aningen anonym och lyriken går i vissa fall i samma spår som Petter, vilket i sig inte är något negativt men inte heller speciellt nyskapande.

Björn Magnusson

PIPAS "A Cat Escaped" Marinée/Border

Twee as fuck brukar min vän mespopparen skryta med. Det är ett så fruktansvärt roligt statement. För är det något en mespoppare inte gör är det väl knullar? Om man nu nödvunget vill göra något aktivt annat än att putsa luggen, titta på Sarah-singlar eller läsa engelsk litteratur, till twee kan man väl hängla lite diskret, möjligtvis bli lagom apfull – kanske samtidigt, kanske. Spansk-engelska Pipas bäddar i alla fall för en auditiv twee-sex. Korta (som tonårs-sex) låtar baserade på lätta elektroniska trummor och sammetslent gitarrskimmer, mycket do-do- och baba-körer, totalt ofarligt och nästan genomfräskt väldoftande. Men bakom den finstämda fasaden hittar vi komprimerade, bittra och på pricken klockrena texter, metaforer om att döda Bob Dylan måste hyllas. Så varför klaga? Det finns egentligen ingenting att vara elak över när det gäller Pipas. Den knappa tjugo minuter långa skivan sprudlar av lyxigt lycklig pop och lockar till tonårshyssh och mer en så kan man inte begära av dem.

Fredrik Eriksson

QGM R "Quiet is not Loud" Carcash/MNW

Spretande. Taggig. Chicago. Steve Albini. Svenskt. Gitarrvägg. Kantigt. Politiskt. Norrland. Skön sång. Det är bara att sätta ihop dessa byggstenar så är bilden klar: *Quiet is not Loud*. Just ja. Glömde en sak. Skitbra!

Per Lundberg G.B.

RELAXED MUSCLE "The Heavy E.P." Rough Trade

En trespårs-CD med electroclash där det känns som om Biff Byford i Saxon sluttigen valt att använda syntar för att få ut sitt budskap. Fast i syntfunkig version då. Men annars är det samplade gitarrer och dålig sång som försöker vara så stentuff som möjligt. Och i stället för Saxons *Wheels of Steel* och *Denim and Leather* får vi *The Heavy*, *Rod of Iron* och *Branded!* Jag vet inte hur det är tänkt. Ska vi styrketräna eller åka båge till det här? Eller både och?

Mats Almegård

RICKSHAW "Greatest Kicks" Devil Doll/Sound Pollution

Jag ingår i följande band: Syndig Matros, MC Player & The Tricksters, Rumpnissarna och Saigon Prostitutes. Inget av dessa band har tagit en endaste ton, utan är enbart konstellationer frambragta ur tunga öldimor. Ni vet, "Öhhh, vi kanske borde starta ett band...".

En combo som faktiskt överlevt bakfylan är göteborgska Rickshaw som på ett framgångsrikt sätt mixar tung rock å la Dozer med riffstark dieselmetall (Accept, Saxon) och en sångare som mycket väl kan ha "UD0" tatuert över magen. Det är lika buffligt som charmant och med den totala hormonhalten hos en ålderskryssning.

Skinnvästen på!

Kristofer Ahlström

ROSÆ CRUCIS "Worms of the Earth" Scarlet/Sound Pollution

Innan äventyrare ska hugga sig fram till Nordpolen måste de lyssna på Rosæ Crucis. De som kan hålla uppe koncentrationen under hela CD:n godkänns. Få lyckas.

Alla bandmedlemmar i Italienbandet har den fjantiga slogan "Death to false metal" tatuert på sina kroppar. De har funnits i 13 år men detta är deras första släpp. Det är starkt att hålla ut så länge utan att slänga in handduken. Så har det också lett till skivkontrakt och ett gott mottagande i Japan. *Worms of Pollution* är en konceptplatta byggd på Robert Howards roman om en skotsk klanledares kamp mot romarna. Storyn är kostymerad i en mix av Manowar-anda och power metal. Det är segt men skickligt framfört. Rosæ Crucis kan nå lika långt som sina vänner och idoler Manilla Road. Dock inte så mycket längre.

Torbjörn Hallgren

ROTERSAND "Merging Oceans" Endless/Border

Kommer ni ihåg The Fair Sex? Med sin popiga EBM i låtar som *The House of Unkinds*? Inte det? Nu har ni en ny chans att stifta bekantskap med en av herrarna från Fair Sex. Rasc är hans namn och den här gången har han slutit upp med Gun och Krischan J.E. Wenberg. Vi pratar tung EBM med dragning åt technohållet. På denna EP:s fyra spår låter allt som 1989. Tråkigt och stendött.

Mats Almegård

RZA "The World According to RZA" Virgin

Den hårdjobbade Wu-Tang-abbotten RZA börjar sin emcee-letarresa i Skandinavien där han möter Petter, Feven och norske Diaz, vilket innebär att detta inte är något undergroundprojekt direkt. Men Feven låter i alla fall rätt okej. Coolast bland de franska bidragen är Bams med sjuka *Please, Tends L'oreille* och Passi med pumpande *Dedicate* medan kändisar som Saïan Supa Crew och IAM är mer slätstrukna. Tyske soulsångaren Xavier Naidoo är ett udda men välkommet inslag på plattan, annars låter *The World According to RZA* som man kunnat tänka sig. Musikaliska byggstenar består av hypnotiska beats och stråk- och pianoslingor som kastar skuggor över mikrofonen där folk rappar på olika europeiska språk. Rätt så kul, men kanske mest för artisterna själva som fick jobba med mästaren.

Gary Andersson

SAFETY PINS "Punkassbitch" Munster/Border

Det börjar lovande med den instrumentala *Vampira* som får mig att tänka på ett soundtrack till en skräckfilmsversion av *Pulp Fiction*. Ett frustande tempo i rekordsnabba låtar, *We Fight* klockar in på 29 sekunder (!) och långköraren *Punkassbitch* bankar på i hela 2 minuter och 33 sekunder. *Punkassbitch* är kompakt kängpunk i Draculautstyrsel som inte skrämmar mig det minsta. Låtarna flyter ihop och trots den korta speltiden (18 låtar trängs på 33 minuter) känns det som en evighet.

Andreas Eriksson

SAMMY AND THE WABO'S "Live – Hallelujah"

Sanctuary/ Räck upp handen alla som vet vem Sammy i Sammy and the Wabo's är. Nähä. Tänkte väl det. Läger jag till efternamnet Hagar kanske några fler av er vet vem det är. That's right folks. Det är Sam the man som en gång i tiden sjöng i Van Halen. Tillsam-

mans med sitt komband The Waboritas släpper han nu en liveskiva innehållande en fluffig pudelfrippa av 80-talets arenarock. Räck nu upp handen alla som känner att ni vill ha denna skiva efter att ni vet vem mannen är. Jasså? Inte denna gång heller?

Skivan är fylld till bredden med orgier i gitarrsolon, syntar och stämsång. Visst är det professionellt och snyggt framfört, men det är inte så att neonklyschorna lyckas fånga mig.

För att vara en liveskiva är det dessutom väldigt snålt med mellansnack. Det är väl ändå en av anledningarna till att investera i ett album av detta slag?

Mikael Barani

SCAN X "How to Make the Unpredictable Necessary?" F Communications

Ja visst! Stéphane Dri alias Scan X gör mig inte besviken. Han har länge varit en av de mer intressanta i technovärlden tycker jag. Och hans nya album är Detroit, svett och konstant ös. Ge mig ett dansgolv och släng på Scan X så ska jag visa hur man dansar en hel helg. Eller en vecka kanske. Det är så upptempo, så medryckande och så sinnesutvidgande att jag blir varm i hela kroppen.

Efter korta svepande försiktiga intro *Outpost* är det gasen i botten. Och sen får man bara lite kort andrum i *Classic*. Det spåret låter electro och Kraftwerk, men nutid. Efter det rycker vi i femman igen och kör snabbt, snabbt. Jag trivs i fartvindarna.

Mats Almegård

TOBIAS SCHMIDT "Horrory for Everything" Disko B

Tobias Schmidts fjärde album och det första på tyska bolaget Disko B. Musikaliskt är det nya albumet en förändring jämfört med de släpp Schmidt gjort på bland annat legendariska technolabeln Tresor. Inte för att han lämnat technon. Alls inte. Och det vore ju trist om han gjorde det, så bra som han är på att leverera pumpande hårda beats. Men på nya skivan har Schmidt valt att sätta melodier mer i förgrunden. Resultatet ligger någonstans mellan electro och techno. Ljuden, lekfullheten känns electro och hårdheten och frenesin techno. Kul är också att han valt ut två stänkare till covers. Dels Throbbing Gristles *Hot on the Heels of Love*, dels mer otippade Delfonics soulklassiker *Ready or Not*. Hurra för allt och speciellt för Tobias Schmidt!

Mats Almegård

SCHULD T "First Error Code" Cosmophilla

Crossover kändes verkligen som en fräsch idé när den kom. Att blanda hård dansmusik (läs techno) med aggressiva gitarrer och skrika allt vad man förmådde kändes nytt och intressant en gång i tiden. Idag känns det inte så värst angeläget längre. Inte alls faktiskt. Men gillar man Pain (fast tycker att det låter lite för poppig) kan detta nog vara den skiva man letar efter. Jag gillar det inte.

Mats Almegård

SCSI 9 "Digital Russian" Forcetracks/Border

Glöm TATU. Vill man höra rysk musik med klass ska man kolla in SCSI 9:s debutalbum. Den består av ett par singlar som tidigare släppts på Forcetracks, men även av helt nytt material. Och bra är det. Genomgående. Det är en stark och självsäker debut som kommer att sätta många dansgolv i gungning. SCSI 9 gör techhouse som skimrar likt koppartrådarna i deras elektroniska utrustning. Det svänger som fan, men är samtidigt kyligt och minimalistiskt. Här

fusioneras delarna techno och house på ett exemplariskt sätt. Köp, lyssna, dansa.

Mats Almegård

SEETHER "Disclaimer" Epic/Sony

Efterskalven efter grungen har nått Sydafrika. Seether står bredbent mellan Stone Temple Pilots och Bush utan att ta många steg åt sidan. Sångaren Shaun Morgan försöker rädda världen med sina texter utan att vara ett språkrör för sin generation. Har jag inte hört det förr? Men nu är det inte så dåligt som det verkar. Trion lyckas stundtals med sin tunga sydafrikanska rock, speciellt i *Pride* där variationen påminner till viss del om Tool innan de flummade ut i experimenten som dominerar deras senaste skivor, och verserna i *Your Bore* har lite 80-tals-U2 över sig. Problemet är att orka sig fram till de få guldorn som finns på *Disclaimer*.

Andreas Eriksson

SHAKIRA "Grandes Exitos" Epic/Sony

När Britney omgående kopierade Shakiras krypande i lite för tigha läderbyxor var det uppenbart att hon kände sig hotad av colombianskan. I alla fall av hennes bakdel. Men där stannar det förhoppningsvis. Musikaliskt är Shakiras reklamradiorock med dublösa latinoinfluenser hopplöst underlägsen såväl Britneys Cheiron-hits som Christinas Redman-kollaborationer.

Den här samlingskivan innehåller låtar från Shakiras fyra album på spanska vilket har fördelen att de flesta av oss slipper förstå texterna (som varit lite pinsamma på hennes engelskspråkiga hits). Och så är hon söt på omslagsbilderna som är tagna innan skivbolaget övertalade henne att bli blondin.

Thomas Nilson

SHOXSIE AND THE BANSHEES "The Seven Year Itch – Live" Sanctuary/Showtime

Det finns band som har ett bäst före datum tryckt i stora röda bokstäver. Siouxsie var en del av den stora goth- eller postpunkscenen eller vad man nu väljer att kalla den. Och den musiken har passerat sitt datum för länge sedan. Bara de mest hårdkokta fansen kan vara intresserade av att Siouxsie satte ihop bandet efter sju år för att spela live. Bara dessa inbitna kan tycka att låtvalet känns udda och spännande. Bara dessa kan uppskatta något av det här. Och Siouxsie har faktiskt aldrig sjungit bra, trots vad hardcorefansen än säger. Den gröta ljuvbilden gör heller ingenting för att övertyga mig om något annat än att det här är riktigt dåligt.

Mats Almegård

THE SLACKERS AND FRIENDS "The Slackers and Friends" Select Cuts/Border

Glöm bort det tecknade fula omslaget. För när ett gäng amerikaner spelar tung reggae och dub av den gamla skolan blir resultatet riktigt lyckat. Grabbarna är kunniga, har gott om känsla och låter som om de vore uppväxta på Jamaica. När de dessutom tar hjälp av kända reggaenamn som Susan Cadogan, Glen Adams och Ranking Joe tillförs ytterligare en dimension.

Robert Lagerström

(SMOG) "Super" Domino/MNW

Det är säkert många som tröttnat på den ensamme mannen Bill Callahan och hans konstiga humor. Jag har nog inte det. Trots att *Supper* är långt ifrån en gästvänlig plats, eller ens särskilt inträngningsbar, finns här en värme och stillsamhet som jag aldrig tror att det funnits tidigare. Bara det

att han faktiskt sjunger att han har vänner som väntar på honom en trappa ner gör att ljus sprider sig i misären. På *Morality* överväger han att vara otrogen men det visar sig att han inte har någon fru och ingen att vara otrogen mot. Eller när hon på *Truth Serum* frågar: "Do you miss me when I'm gone?", "Honey, you just need to know that I love you.", "What is love then?", "Love is an object kept in a empty box.", "How can something be in an empty box?", "Well, well, well, well give me another shot of that truth, truth serum". Inte ens med sanningsserum går det att precisera vad som menas med kärlek. Och just det där utforskandet av det mest vanligt förekommande ordet i lätttexter känns som (smog) i ett nötskal. Gräv där du står och upptäck miljoner små skiftningar i det självklara. Bill Callahan kommer trots allt fram till att sanningen inte finns inom någon av oss utan i det emellan oss, i kommunikationen, i tolkningen. Raskt har han summerat filosofidiskussionens sista femtio år i en mening. En sådan artist kan inte vara gammal, trött och gå på rutin. Låt gå för att han skrivit betydligt mer intressant musik än den på *Supper*. Här rör han sig tillbaka till tiden före *Knock*, *Knock* utan att utveckla något speciellt mycket åt något håll. Meditativt, kanske ointressant, fast med samma kärlek för de där melodierna som är så enkla att ingen mins dem, en lite tråkig inramning på stora sanningar och vänlig värme.

Fredrik Eriksson

SOLAR FIELDS "Blue Moon Station" Ultimate Records

Sätt på den här skivan, slut dina ögon och bege dig till världar du knappt vågat drömma om. Solar Fields andra skiva tar vid där *Reflective Frequencies* började. Det handlar om drömskt vacker ambient med en ljuvbild som tillhör det bästa i genren. Magnus Birgersson sveper i sina lyssnare i ljudslöjor som är lika värmande som förföriskt skira. Dessutom är *Blue Moon Station* en varierad skiva. Det är inte enbart lugn, behaglig ambient som serveras. I mäktiga *Cosmic Dessert* närmar sig musiken stundtals Front 242 som de lät i downtempospåret på *Angel Off*. Samma tyngd och samma monumentala ljuvbild. Fast utan sång då förstås. Eller ta *Infection 268-7*. En glidande musikalisk rörelse som utvecklas till ett perfekt trancespår. Jag har dockat på *Blue Moon Station* för ett bra tag framöver.

Mats Almegård

SOUL STANCE "Life Size" Schema/VME

Soul Stance går vidare i invanda fotspår. Det är jazzigt och souligt och loungigt om vartannat. Mysig musik att luta sig tillbaka till, låta vinden fånga håret och solen skina ner där du sitter och klirrar med isbitarna i din drink. Italienarna Enzo och Gianni Lo Greco har inte mycket mer att tillföra din värld än en ganska harmonisk och smäskön ljuvkuliss. Det är inte musik att lyssna på i hörlurar eller diskutera på musikvetenskapliga högskolan. Det här är muzak som är gjord för hotellbarer, swimmingpooler och loja housekalas.

Mats Almegård

SPETZNAS
"Grand Design"
Subspace Communications/Playground
Jag ska ge mig på att gissa att Pontus Stålbjergs och Stefan Nilssons skivsamling alltid frontar med *That Total Age* med Nitzer Ebb. Att man återfinner DAF:s *Alles ist Gut* och att Die Krupps har en hedersplats med sin *Volle Kraft Voraus*. Dessutom har de nog övat poser till denna musik. Klippt till kortbyxor och frisyre, agerat hårt trumspel med spegel och en öm moder som publik.

Det här är det mest efterapande och ickesjälvständiga jag hört på år och dag. De klår till och med Pouppee Fabrikk på att låta idélösa. Att Jouni Ollila från PF har varit med som "bass consultant" känns givet. De hade ju inte heller några egna idéer. Köp *Für Immer* eller *Gold und Liebe* med DAF, eller någon av de ovan nämnda skivorna. Där får du höra hur hård synt ska låta. Varför ta kopiorna Spetznas?

Mats Almegård

SPIRITUALIZED "The Complete Works: Volume One" BMG

Något av det svåraste med att spela in en skiva måste vara att begränsa den rikedom av valmöjligheter som erbjuds i fråga om instrumentering och arrangemang. Urvalet är bland det viktigaste att beakta när ett album ska färdigställas, i synnerhet om artisten – i likhet med enväldshärskaren Jason "Spaceman" Pierce i Spiritualized – har både de resurser och den passion som krävs för att fullfölja möjligheterna och uppnå perfektion. Det är inte heller mindre än perfektion bandet presenterat på de fyra studioalbum de åstadkommit under sin 13-åriga karriär. Till samtliga har Pierce valt ut de bästa versionerna av sina låtar och de är alla oantastliga stycken storslagen rymdgospel. Mer experimentella mixar har förpassats till gruppens eftertraktade singlar och i det sammanhanget har de också fungerat – till och med att spela dem efter varandra besitter en viss charm, om inte annat än för glädjen att ha samlat dem alla. Vad som emellertid inte fungerar, är att få dem serverade på ett fat, vilket tyvärr är fallet med den första volymen av *The Complete Works*. På två CD-skivor samlar bandet singellåtar från mellan 1990 och 1993, vilket innebär inte mindre än fyra versioner av *Feel So Sad*, två *I Want You* samt två *Electric Mainline* – låtar som desutom återfinns på såväl fullängdsdebuten *Lazer Guided Melodies* (1992) som uppföljaren *Pure Phase* (1995). Lägg därtill att Spiritualized är ett band vars låtar är så snarlika och, i brist på ett bättre ord, enkelspåriga att bandet på scen insisterar på att låta en ensam ton löpa som ett mantra genom konserterna, och det blir snudd på outhärdligt. För en person som tidigare uppvisat ett nära nog osvikligt omdöme ger Pierce här endast prov på en alltjämt tilltagande arrogans. *The Complete Works* är inte en skiva ens för de rättrogna – de har redan singlarna.

Dan Andersson

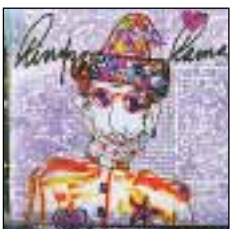
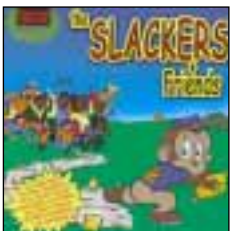
RINGO STARR "Ringo Rama" Koch/Playground

Ibland kan det kännas svårt att ta Ringo på allvar. Jag vet egentligen inte varför. Möjligen är det därför att han alltid är på ett sånt oförskämt bra humör och alltid har ett skämt eller ett upptåg på lager. Kanske lite för flamsig för att ses som en seriös musiker. Att han sedan är en utsökt trummis är något som lätt faller bort. Sedan har han ju också gjort några musikaliska magplask som väl kanske ligger honom i fatet. *Ringo Rama* är dock inget sådant. Den innehåller tvärtom många rätt bra spår, med många intressanta infall. Framför allt *Never Without You*, hyllningen till George Harrison, full av värme och respekt. Överhuvudtaget är *Ringo Rama* en bra Ringo-platta. Många schyssta låtar, många intressanta gästspel. Och mer än så kräver man nog inte.

Magnus Sjöberg

STEN OCH STALIN "Värdlös" Border

Ytterligare ett svenskt band som vägrar lämna det trygga liv som fanns i början av 90-talet när Dia Psalma släppte skivan

Gryningstid. Sten och Stalin borde kolla sig själv i spegeln innan de inleder titelspåret *Värdelös* med orden "Du vet väl om att du är värdelös/Du är inte värd ett skit". Våldigt passande beskrivning på Sten och Stalins bajsnotdiga gubbpunk där varje låt ska förändra världen men där allt blir patetiskt och uselt. Inte särskilt överraskande att de gör en cover på Eddie Meduzas *Sässialdemokraterna*.

Andreas Eriksson

STORMWIND "Rising Symphony"

Massacre/Sound Pollution

Ninjamockasinen Thomas Wolf är tillbaka! Om föregående mening inte gjorde er det minsta upphetsade är det fullt förståeligt – när jag för fem år sedan skrev för tyska hårdrocksblaskan Sweet Suffering gav jag Stormwinds *Stargate* den inte helt smickrande utmärkelsen Årets Mest Intetsägande. Uppföljarna gjorde inte mycket för att ändra min uppfattning. Och nya *Rising Symphony* är inte en Malmsteen-pastisch enbart till namnet; här finns tillräckligt med stränggnidande manövrar för att ge konnässörer av neoklassisk heavy metal onaniamaterial för årtionden framöver. För har man – till skillnad från undertecknad – inte tröttnat vid det här laget gör man väl aldrig det.

Kristofer Ahlström

ST. THOMAS "Hey Harmony"

Racing Junior/Border

Den norska enmansensemblen St. Thomas – åtminstone en fotnot i musikhistorien som den första skandinaviska artist att distribueras av anrika City Slang – är långt ifrån en bättre vare sig sångare eller låtskrivare än idolerna Neil Young och Will Oldham, eller, för den delen, många andra i samma genre. Hans texter är stundom löjväckande och varför han insisterar på att jodla så snart tillfälle ges förblir ett mysterium. Men – och det är inte ett obetydligt "men" – få andra har förmågan att frammana så omedelbart självklara och dödligt smittsamma melodier som Thomas Hansen gör på såväl debuten *Mysterious Walks* (2000) och genombrottet *I'm Coming Home* (2001), som nu, senast, på *Hey Harmony*. Det är å andra sidan det enda som förblivit detsamma. Förutom att de enkla, avslappnade, inspelningarna – tidigare en stor del av charmen – är ett minne blott, har en imponerande samling namnkunniga statister, anförda av producenten Mark Nevers (Lambchop, Silver Jews), slutit upp. Som bäst gör de inte någon skillnad. När de smälter in försvinner de och när de sticker ut gör de det för att de inte passar in. Samtidigt går det inte att förneka Thomas alltså växande begåvning. Inledande *A Long Long Time* är bland det bästa han skrivit och fler formtoppar följer över plattans 44 minuter. Tyvärr slösas låtarna bort på en produktion som inte förmår bära upp dem – för vilket ingen skugga faller på Thomas – och reducerar *Hey Harmony* till hans svagaste album hittills.

Dan Andersson

SUBURBAN KNIGHT "My Sol Dark Direction" Peacefrog/Goldhead

James Pennington, som är mannen bakom namnet Suburban Knight, är en av veteranerna inom Detroit-technon. Redan på 80-talet började han förse världen med självfull techno som drog lite mer åt det mörkare, mer eftertänksamma hållet. Inte nödvändigtvis fullt ös på trummaskinerna alltså. Och så även på *My Sol Dark Direction*. Bara skivtiteln ger ju en aning om detta. Från inledande *Shape Shifter* som är en hård technoknytnäve via mer electromjuka *Collaboration Alpha* till klassiker som *Art*

of Stalking har denne undergroundresistant-cekämpe mig i sitt grepp. Det är fokuserad musik. Rytmer och klanger vävs in i varandra och det känns extremt sammanhållet. Mörka dova tongångar som är oemotståndliga på ett dansgolv.

Mats Almegård

SUPERHEROES "Superheroes" Crunchy Frog/Virgin

Någon måste ha förhoppningar om att electropopparna i Superheroes ska erövra världen (eller i alla fall några länder utanför Danmark) eftersom deras senaste album nu släpps på nytt – med bonusmaterial bestående av B-sidor och liveinspelningar – i samband med att bandet åker på turné.

Om man inte ens orkar med ett helt album med Superheroes utan går ganska hårt fram med stereos programmeringsknapp känns den extra skivan inte så jätteupphetsande. För deras inbitna fans kan den dock vara av intresse – den innehåller bland annat en liveversion av riktigt bra låten *Cool Girl* och ganska sympatiska B-sidan *Miami*. Men helhetsintrycket är fortfarande att Superheroes är att föredra i väldigt små doser.

Therese Bohman

TICON

"Aero" Digital Structures/MPDQX

Filip Mårderberg och Fredrik Gilenholts gör ganska egensinnig psykedelisk trance. Bäst funkar det när temot dras ned och dubekona får råda som i *Don't Tell Me I Sing like a Robot* och *Elt*. Duon hade vunnit på större variation och ytterligare ett försök att tänja på transcemusikens snäva ramar.

Robert Lagerström

TIKEN JAH FAKOLY

"Francafrrique" Barclay/Universal

Afrikansk reggae? Jo, det funkar. Tiken Jah Fakoly kommer från gamla Elfenbenskusten, gränslandet mellan Guinea och Mali, och gör franskspråkig reggae på bubblande afrikanskt vis med bland annat mandinguegitarer och taltrummor. Därtill har han bjudit in jamaicanska storheter som U-Roy och Anthony B. Resultatet blir en platta som innehåller en del höjdpunkter men som allt för ofta bara lunkar på i baktakt.

Robert Lagerström

THE UPSETTER

"The Upsetter" Trojan/Border

Vissa blev upprörda av hans musik. Därför kallade sig den legendariske reggaeproducenten Lee "Scratch" Perry för The Upsetter. Han startade också ett skivbolag med samma namn och gav logiskt nog sina studiomusiker namnet The Upsetters. Det är de som spelar låtarna på den här återutgåvan av debuten från 1969. Mest är det instrumentalt som gäller, med ett väldigt tidstypiskt orgelsound, men ibland kommer sånghjälp från folk som Busty Brown och David Isaacs. Här finns en del guldkorn och medföljer gör åtta bonusspår.

Robert Lagerström

VENDETTA RED

"Between the Never and the Now" Epic/Sony

Ibland räcker det med att titta på konvolutet för att veta. Blodröd färg, kostymklädda gubbar som avlägger ed, samtidigt som små eldar brinner i bakgrunden. Vissa saker vet man bara. Redan efter ett par sekunder på första låten *There Only Is* vet jag. Det här kommer att bli en trevlig resa genom tolv egensinniga och underbart spretiga hardcore/pop/punk-låtar. Det är lika mycket Weezer och R.E.M. som Faith No More. Inte i exakt jämförelse utan mer för vad dessa tre band representerar med sin musik. Vendetta

Red är lika förutsägbara som chockerande. *Between the Never and the Now* skiftar från lugna, svävande partier till in-your-face-skrik, en ständig förändring i processen som får min rygg att kontra sig. Med låtar som *Accident Sex*, *Caught You like a Cold*, *Suicide Party* och *Ambulance Chaser* kan det inte bli något annat än grymma minuter i skivspelaren. Vissa saker vet man bara. Men ibland blir det lite för mycket amerikansk surfrock från tidigt 90-tal och refrängen i *Opiate Summer* är på tok för lik Blink 182 för att mina ögon inte ska dra ihop sig i ren protest.

Andreas Eriksson

V/V/M

"HelpAphexTwin4.0"

V/V/M Test/SRD

De allra flesta som vet något om Aphex Twin skulle inte tveka att använda ordet "galen" någonstans i en beskrivning av honom. Men om du vill kalla Aphex Twin galen har du nog aldrig hört talas om V/V/m. Dessa samplingsmarodörer har av någon anledning bestämt sig för att Aphex behöver hjälp med sina låtar. Så de tog några av hans mer kända skapelser, vände och vred på dem, körde dem igenom några DSP-filter och allmänt fuckade upp dem. Sedan gav de ut dem på några singlar i liten upplaga. Nu, lagom till Aphex egen remix-samling *26 Mixes for Cash*, ger de ut dem igen på en CD tillsammans med manglade versioner av till exempel *Money for Nothing*, *If I Was a Rich Man* och *Money Money Money* (och när Björn och Benny får reda på det blir det nog annat ljud i skällan, minns vad som hände med KLF:s första album 1987 *What the Fuck Is Going On?*).

"Vad fan är det som händer?" är väl annars en bra sammanfattning av V/Vms skiva. Helt klart är i alla fall att vilka kvalitörer skivan än har så kommer de från originalartisterna och inte från V/V/m. Skivan pendlar mellan att vara olysningsbar och relativt rolig. Att kalla den bra vore att ta i. Om Aphex Twin är ett gale geni så är V/V/m bara galna. Ganska underhållande dock.

Henrik Strömberg

BERTINE ZETLITZ

"Sweet Injections"

Capitol

Norges popprinsessa Bertine Zetlitz har Annie Lennox som en av sina största influenser. Och det är som bekant aldrig ett bra tecken när det gäller popmusik.

Zetlitz, vars förra album producerades av Cardigans-producenten Tore Johansson, har på *Sweet Injections* gått in för elektronisk pop tillsammans med producenter som Howie B, Magnus Fiennes (tidigare bland annat All Saints) och Richard X (tidigare bland annat Sugababes). Det låter okej – även om det, precis som hos Lennox, finns ett pretentiöst anslag i hennes musik som jag inte riktigt klarar av.

Thomas Nilson